

Joe Haldeman

CONEXIUNEA PSI

Joe Haldeman

Conexiunea Psi

Traducerea: **Mihai-Dan Pavelescu**

Editura Teora

Binecuvântați fie pacificatorii

Denver îl călca pe nervi.

Jacque Lefavre izbutise să obțină de la Academie o învoire pe durata weekend-ului și în ultima clipă se hotărâse să meargă în Denver, nu în Aspen. Se părea că va ploua.

Într-adevăr, în Denver a plouat cu găleata – o ploaie rece care la miezul nopții s-a transformat în lapoviță. Ulterior, avea să afle că în Aspen ninsese și se așternuse o zăpadă de douăzeci de centimetri.

Mersese la Denver Mint, însă era închis, ca și muzeul – sărbătoare guvernamentală. Intră într-un cinematograf și vizionă un film prost.

Umbla cu paltonul descheiat, și un taxi îl împrășcă din cap până-n picioare. Plecase fără bagaje și nu-și luase îmbrăcăminte de schimb.

Curățătoria „la minut” a hotelului îi ținu hainele douăzeci de ore. Nu voiseră să recunoască faptul că-i pierduseră pantalonii.

Când își recăpătă uniforma, văzu că uitaseră să-i îndoie manșetele. Trebuia să le mai calce o dată, la întoarcerea în Colorado Springs.

Recepționarul nu-i admisesse reducere nici ca student și nici ca militar. Fusesse nevoit să facă scandal și ajunsese până la directorul adjunct, iar atunci îi aprobaseră tariful redus numai ca să scape de el.

Trenul se defectă și întârzie șase ore.

Traversă rapid dormitorul comun, ușor îngrijorat întrucât ajunsese după ora stingerii, iar când liftul se opri la etajul său, simți miros de vopsea proaspătă.

Tovarășul lui de cameră vopsise odaia în negru. Pereții, tavanul, până și ferestrele. La începutul semestrului, Jaque zugrăvisse încăperea, acoperind verdele cazon. Acum descoperi un lucru interesant.

Răbdarea lui avea o limită.

— Clark, începu el cu blândețe. Nu-ți plăcea bejul?

Clark Franklin, colegul său de cameră, stătea întins pe pat, mestecând o scobitoare și examinând plafonul.

— Nț-ț.

— Mie mi se părea o nuanță liniștitoare.

Se simțea teribil de calm, dar în mod abstract își dădea seama că unghiile i se înfipseseră în palme. Se opri la capătul patului lui Franklin.

Clark își schimbă poziția, încrucișând gleznelor. Încă nu-l privise pe Jacques.

— *Chacun a son goot.*

— „*Gout.*” Mie nu-mi prea place negrul.

— Bine.

— Ar fi trebuit să mă întreb înainte s-o faci. Puteam ajunge la un compromis. Te-aș fi ajutat și eu la vopsit.

— Nu erai aici. Am vopsit-o în timpul meu liber. Îl privi pe Jacques pe sub pleoapele pe jumătate coborâte: Bejul îmi distrăgea atenția. Nu puteam învăța.

— *Puturosu' dracu'! Nu te-am văzut niciodată deschizând o carte!*

Un vecin bătu cu pumnul în perete și zbieră, cerându-le să păstreze liniștea.

Franklin scoase scobitoarea din gură și o inspectă atent.

— Așa-i. Nu puteam învăța cu bejul ăla.

În dimineața următoare, administratorul îi spuse lui Jacques că trebuia să aștepte semestrul doi, dacă voia să-și schimbe colegul de cameră. Încă patru luni.

De fapt, Franklin s-a mutat cu câteva săptămâni înaintea terminării semestrului. A lăsat în urma lui trei dinți.

Autobiografie: 2062

N-am mai utilizat o imprimantă acționată verbal dar cunosc principiul general că la dracu trebuie s-apeși tasta semnelor de punctuație și să zici punct. Așa. Virgulă. Merge, ce părere aveți? Acum tasta paragrafelor.

Mă numesc Jacques – se aprinde semnalul dictării literă cu literă – Jacques Lefavre. Dacă ar fi fost o mașinărie franțuzească, probabil c-ar fi scris „Jacques” și dă-o dracu, dar nu, așa se scrie corect, fără „s”-ul final.

Asta-i pentru arhivă, vreau să zic ARHIVĂ, fir-ar a dracu. Trebuie să ating tasta majusculilor și să spun cuvântul după ce-am ridicat degetul. O iau de la-nceput.

Biografia aceasta este pentru Arhiva Agenției pentru Dezvoltare Extraterestră. Analiză motivațională și evaluare a pregătirii profesionale. Strict confidențial, așa că nu vă mai holbați atât. „Începeți cu începutul”, spunea în primul an profesorul de compoziție literară, și niciodată nu mi-am putut da seama dacă era o afirmație profundă sau stupidă. Mă rog, s-o luăm cu începutul. Am fost conceput în primăvara lui 2024. Putem sări peste următorii optsprezece ani.

Trebuie totuși să spun ceva despre taică-meu, fiindcă e important. Iar dacă ceea ce se zice i-adevărat (iar s-a aprins dictarea pe litere, fir-ar a naibii de limbă), chestia asta n-o să fie citită decât peste douăzeci de ani și probabil că până atunci, lumea o să uite cine a fost el.

Apogeul carierei lui taică-meu – Robert Lefavre – l-a reprezentat comunicarea susținută în 2034, la întrunirea anuală a Societății Americane de Fizică. Se intitula: „Translația Levant-Meyer: Fizica și ipotezele senzaționale.” Citiți-o, e foarte convingătoare. A fost bine primită. Însă după o lună, Meyer a trimis un șoarece și o cameră video pe Kruger 60, iar acestea au revenit viu, și respectiv cu un film întreg. Deplasările s-au făcut prin TLM.

Astfel că într-o singură zi, tata a fost redus de la postura de candidat pentru Nobel la simplă notă de subsol.

Deși eram doar un puști, mi-am dat seama că atunci s-a întâmplat ceva cu el. Ceva din sufletul lui a plesnit. Privind retrospectiv, îl înțeleg și-l compătimesc. Era însă un om terminat, iar eu am crescut dezamăgit, privindu-l cu dispreț și ostilitate.

E a-ntâia să vezi cum scrie mașinăria asta. Eu chiar dacă m-aș strădui, n-aș fi putut scrie fără greșeli. Dacă ar putea s-o programeze și pentru semnele de punctuație...

Deci în privința analizei motivaționale, presupun că principala cauză pentru care am devenit Tamer¹ a fost să-l irit pe taică-meu.

După ce s-a dovedit că lucrarea lui anti-TLM era eronată, tata și-a luat un an de concediu de la Institutul Fermi, însă n-a mai revenit acolo. Poate că i s-a cerut să demisioneze, deși mă îndoiesc. Cred că, pur și simplu, n-a dorit să lucreze în domeniul aplicațiilor Translației Levant-Meyer, așa cum începuseră să facă toți cei din Institut. La urma urmei, pierduse șase ani încercând să demonstreze că TLM nu exista și că ciudata descoperire accidentală a lui Levant nu avea nicio legătură cu transmiterea materiei, ci putea fi explicată în termenii termodinamicii clasice.

Ca atare, am renunțat la frumosul bloc din Manhattan și ne-am mutat mai în nord, îndepărtându-ne de Institutul Fermi și de seminarul săptămânal de la Columbia, la un colegiu de doi ani, unde tata reprezenta o treime din catedra de fizică.

Detesta ceea ce făcea acolo, însă postul îi oferea mult timp liber. După cursuri se încuia în biroul lui, diminețile și serile, fără să ne bage în seamă, încercând să înțeleagă ce anume greșise în ipoteza lui termodinamică. Mama l-a părăsit după mai puțin de un an, iar eu am plecat imediat ce am împlinit vârsta pentru examenul de Tamer.

A nouăsprezecea mea aniversare a avut loc la trei zile după absolvirea liceului (în 2042, revenisem în Elveția) și în aceeași dimineață eram primul la coada din fața ghișeului ADE din centrul Genevei. Testele au durat două zile, și bineînțeles am fost admis.

¹ aproximativ Îmblânzitor.

M-am întors acasă și i-am spus tatei că fusesem acceptat, iar el mi-a interzis să mă înrolez. Acelea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus vreodată. Nici măcar nu l-am mai revăzut decât după nouă ani, la înmormântarea lui.

Obiecția sa fusese cea obișnuită (pe atunci) că omenirea ajunsese prea departe, și prea repede. Trecuse mai puțin de un secol de la lansarea primului satelit teleghidat și călătoria interstelară cu TLM. Nici măcar nu făcusem curățenie după Revoluția Industrială – zicea el – și intenționez să ne exportăm gunoaiile în toată galaxia. Ca și războiul, și așa mai departe. Mai întâi, ar fi trebuit să evoluăm spiritual, să impunem un moratoriu asupra TLM-ului, până ce deveneam o rasă îndeajuns de matură filosofic pentru a ști cum să ne folosim cât mai bine de această șansă extraordinară.

Nu spunea însă cine urma să ne anunțe când ne maturizasem suficient. Probabil niște indivizi care gândeau ca el.

Așa încât, am trântit ușa în fața tăcerii lui și am plecat la Academia ADE, în Colorado Springs.

(Recitind cele scrise anterior, îmi dau seama că se creează o imagine destul de falsă a motivelor pentru care m-am înrolat în ADE. Deși poziția radicală a tatei a fost foarte importantă – mai ales fiindcă m-a oprit să abandonez Academia când situația devenise dură – probabil că tot m-aș fi înrolat, fără să țin seama de situația familială. Profesiunea părea romantică și interesantă, iar generația mea crescuse năzuind la ea.)

În niciun caz nu sunt persoana potrivită care să răspundă în legătură cu „evaluarea pregătirii profesionale”. Mi-au trebuit șase ani ca să termin Academia (pe atunci, mulți o alegeau după patru ani), deși n-am avut probleme cu materiile predate, sau cu instrucția fizică. Întotdeauna rapoartele mele semestriale au purtat însemnarea „în atenția Psiho”.

De-a lungul anilor s-au mai potolit în privința asta. Însă pe vremea mea, exista o anume calitate a ceea ce era considerat capital pentru membrii unei echipe de Tameri: autocontrolul deplin. Se apreciau în primul rând persoanele care întâmpinau moartea, ridicând ușor dintr-o sprânceană.

Desigur, perfecțiunea nu fusese obținută niciodată, întrucât se prețuiau și însușiri precum imaginația și adaptabilitatea,

rareori întâlnite la roboți. Trebuia totuși să recunosc că toți colegii mei păreau mult mai cumpătați decât mine. Principala mea problemă era că nici de-al dracului nu-mi puteam înfrâna temperamentul. Mă supuseseră la ședințe psihanalitice și terapeutice ba chiar mă obligaseră să studiez budismul și daoismul. Apoi mă testau cu cele mai nenorocite chestii și, cu regularitate, o zbârceam și căpătăm încă o însemnare pe fișă.

Le plăcea de pildă să se folosească de personaje similare mie.

O dată am căpătat un nou coleg de cameră care fusese actor și care a petrecut un semestru întreg perfecționându-și rolul, împrumuta lucruri și nu le mai restituia, exprima opinii scandaloase fără să se obosească să le justifice, refuza disprețuitor studiul și totuși căpăta note mari. Plus o întreagă galaxie de frecșuri minore. Pentru ca apoi, la mijlocul săptămânii de toceală ce preceda ultimele examene ale semestrului să apară în cameră și să mă anunțe că-mi suflase actuala iubită. Pe lângă asta, îi mai spusese și anumite lucruri. Lucruri pe care bărbății le discută între ei, simțindu-se la adăpostul frăției masculine.

Am sperat că ADE-ul o să-i repare nasul și rotula. Eu îl lăsasem sângerând și ieșisem să mă plimb prin zăpadă, temându-mă să nu-l omor, dacă mai rămâneam împreună sub același acoperiș. Am tropăit de colo-colo, până mi s-au învinețit degetele, iar când am revenit el dispăruse, fiind înlocuit de un bilet semnat de consilierul meu psihologic.

Ulterior s-a dovedit că cei doi ani suplimentari mi-au prins bine. Am urmat o grămadă de cursuri tehnice facultative, iar chestiile cum ar fi tectonica discretă și cinematica atmosferică mi-au fost de folos când am început geoformarea practică. Deținând o multitudine de cunoștințe generale din domeniul științelor fizice și biologice, rezolvam întotdeauna mai mult decât sarcinile ce-mi reveneau în misiunile de explorare. Prima echipă de Tameri ce coboară pe o planetă trebuie să conțină doi „generalști”, care să decidă ce fel de specialiști vor fi necesari în următoarele descinderi. Și oricum e mult mai amuzant să străbați o planetă necunoscută, decât s-o iei la geoformat cu târnăcopul și lopata. Cel puțin, așa mi se pare mie.

Studiul filosofiilor orientale nu m-a ajutat în direcția sperată de comisia psiho. Totuși daoismul m-a salvat într-un mod foarte direct, într-o situație despre care ulterior am aflat că fusese examenul final de comportament. Episodul a implicat un alt actor.

Instructorul meu de daoism se numea Wu: un domn bătrân și blând, cu mult umor și răbdare. Eu mă pregăteam să plec în Germania pe timpul vacanței de vară și nu intenționeam să studiez nimic, totuși din respect pentru el am acceptat să continui cu lecturile *I Ching*. Deși, în sinea mea, consideram înțelepciunile cărții doar cu puțin mai profunde decât planetele trase de papagali.

În fiecare dimineață, mă reculegeam în contemplare și rugăciuni, străduindu-mă să nu mă simt ca un idiot, apoi îi puneam lui *I Ching* o întrebare generală despre ziua care mă aștepta. După aceea, azvârleam monezile, căutam comentariul corespunzător și-l memoram, pentru ca să mă pot referi la el în timpul zilei.

Nu mai țin minte întrebarea pusă în dimineața dinaintea examenului meu final, dar comentariul nu-l voi uita niciodată:

„Aici poate fi vorba de un bărbat puternic. El nu se adaptează mediului său, fiind prea brutal și neglijând eticheta. Dar având un caracter integru, primește ceea ce i se cuvine...”

Mi s-a părut straniu de adecvat și toată ziua m-am străduit să mă comport cuvenit și lipsit de brutalitate. Spre seară, așa cum făcusem zilnic de la venirea în Heidelberg, m-am dus într-un băruleț modest și liniștit, aflat ceva mai jos de hotelul meu, ca să citesc și să mă relaxez după noutățile de peste zi.

Un bețiv pus pe harță zbiera la barmanul care refuza să-l servească. O vreme i-am privit certându-se, m-am gândit că scandalagiului i-ar fi prins mai bine o doză de *I Ching* decât un alt pahar și mi-am văzut de lectură.

Am ridicat privirea când scandalul a încetat, și în oglinda din spatele barului l-am zărit pe bețiv împleticindu-se înapoia mea. Apoi, fără niciun motiv, luă o halbă goală și încercă să-mi tragă una în scâfârlie cu toată puterea.

Atunci nu știusese, dar ADE nu intenționa să-mi permită un al șaptelea an de instruire. Nu le păsa dacă, din cauza neatenției,

mi se împrôșcau creierii pe pereți „ori dacă opream agresiunea trăgându-i un pumn individului. Sau chiar rupându-i șira spinării; fusese plătit suficient de bine ca să compenseze o spitalizare îndelungată, sau o condamnare pentru omor din culpă, în ambele cazuri, tot n-aș fi trecut testul.

Eu însă am prins încheietura tipului și i-am smuls halba. Am așezat-o pe tejgheaua barului și, într-o germană destul de bună, l-am întrebat pe un ton coborât: „Vă cunosc de undeva?” Când mi-a răspuns cu un torent de invective bilingve, i-am cerut barmanului să cheme un polițist. „Bețivul” a plecat.

Furia, furia teribilă, s-a manifestat peste câteva minute prin tremurături, sudori reci și scrâșnete din dinți. Dar în loc să ies clocotind, să-l caut pe individ și să-l fac praf, mi-am amintit ce încercam să devin și m-am stăpânit. Mi-am petrecut restul scurtei serii în genunchi în fața closetului.

În bar se mai găseau alți trei clienți, iar unul dintre ei era un observator ADE. A doua zi, am căpătat diploma.

Raport personal

Satellit Ubersendung Mitteilung ITT

ZU: John Thomas Riley Șef Personal, Academia ADE, tabel
Adrese: STARSEED

VON: Hermann Kranz, Abgeordnete für Mannschafter ADE
München Deutschland

RECHNUNG-NUMMER: 01 285 78496 Kollekt'

DATTEL: 29 Juli 51

ZEIT: 02.10

Draga Riley,

Conform instrucțiunilor, am fost prezent la testarea neoficială a Candidatului Tamer Jacques Lefavre. Am încercat să-ți telefoniez, dar n-a răspuns nimeni, nici la birou și nici acasă. Probabil că la voi este după-amiază; aici este ora două noaptea.

Am plăcerea să te anunț că Tamerul Candidat a acționat reacționat cu demnitate și stăpânire de sine.

În mod evident, incidentul l-a iritat în mod deosebit, dar și-a controlat nervii, deși efortul respectiv l-a afectat.

În drum spre Heidelberg, lecturasem dosarul vostru despre Candidatul Lefavre și devenisem eu însumi „nervos”. Eram sigur că în această seară, aici va muri un om. Consider însă că ai avut perfectă dreptate în analiza ta, afirmând despre Candidatul Lefavre că va reacționa mult mai bine în condiții extreme de stres, decât o face în situațiile din clasă.

Camera video din plafon a filmat întregul incident și o copie a casetei îți va ~~tranz~~ fi transmisă o dată cu raportul meu complet. Când o vei viziona, cred că vei fi de acord cu aprecierea mea că Herr Lefavre merită nota 10 la reacția în condiții de stres.

Am discutat cu Herr Lefavre la bar, înainte de venirea actorului. Vorbește o germana stricată chiar și pentru un

elvețian. Pare însă un tânăr simpatic și de abia aștept să-l
întâlnesc în condiții mai puțin regizate.

Luna viitoare, sosesc în Colorado împreună cu Suzanne și
suntem nerăbdători să vă întâlnim.

Cu toată stima

Kranz A.

Foaie de raport**MISIUNEA GROOMBRIDGE 1618, 17 AUGUST 2051****PERSONAL:**

TAMER 4. TANIA JEEVES. FEMEIE, 31. A OPTA MISIUNE. ȘEF.
TAMER 1. HSI CH'ING. BARBAT, 23. PRIMA MISIUNE.
TAMER 1. VIVIAN HERRICK. FEMEIE, 23. PRIMA MISIUNE.
TAMER 1. JACQUE LEFAVRE. BĂRBAT, 25. PRIMA MISIUNE.
TAMER 1. CAROL WACHAL. FEMEIE, 24. PRIMA MISIUNE.

ECHIPAMENT:

5 MODULE DE EXPLORARE MULTIFUNCȚIONALE V. /
ECHIPAMENT STANDARD
1 RECORDER PERSONAL
1 FLOTOR AUTOMAT (AL DOILEA IMPULS)

NECESAR ENERGETIC:

IMPULSURI 7,49756783002 US², REGLARE LA TIMP LOCAL
13:21:47, 94099 TP³477
13:27:32, 08386 TP 477

PRIORITATEA MISIUNII: 5

FONDURI: CONT 733089 ANTRENAMENT

² Unități de sistem. (N.T.)

³ Timpul Pământului. (N.T.)

Capitolul unu

Prima misiune a lui Jacques Lefavre a avut loc pe cea de a doua planetă a stelei Groombridge 1618. Nu reprezenta un loc promițător; rareori planetele stelelor mici se dovedeau interesante. ADE-ul n-ar fi irosit acolo o echipă experimentată.

Tania Jeeves îl ajută pe Jacques să-și regleze lectorul biometric al costumului.

— Pariu zece contra unu că nu-i decât un pietroi. Rămâne de văzut dacă-i fierbinte sau înghețat.

Cei cinci stăteau în vestiarul din Colorado Springs și beau cafea, în vreme ce făceau ultimele verificări ale costumelor în care urmau să trăiască opt zile.

— Deci crezi că nu vom găsi nimic interesant? Întrebă Carol Wachal. Va fi doar un exercițiu de antrenament extrem de costisitor?

— Misiunile sunt întotdeauna interesante. Niciun corp nu seamănă cu altul, nici chiar pietroaiele.

— Dar nu crezi că vom găsi viață? Întrebă Jacques.

Tania strânse din umeri și închise capacul lectorului.

— Eu nu m-aș aștepta la cine știe ce surpriză. Eventual câteva fosile, sau niște specii rezistente de tipul nodulilor marțieni.

Ușa din capătul opus al vestiarului se deschise și un tehnician vârî capul înăuntru.

— Zece minute, anunță el. Imediat după următoarea sosire.

Prin ușa respectivă se ajungea în ecluza unde li se sterilizau costumele. De acolo, treceau în camera vidată care conținea cristalul TLM.

— E timpul să ne îmbrăcăm, rosti Tania.

Își trase tunică peste cap și o azvârli într-un dulăpior. Ceilalți o imitară.

Jacques observă că Ch'ing evita, discret, să-și privească colegile de echipă. Jacques însuși nu deținea genul acesta de bună cuviință, totuși era îndeajuns de politicoasă ca să le

examineze pe toate cu același interes. Carol îi întoarse privirea și-i făcu cu ochiul, menținându-și însă chipul perfect inexpressiv.

Toți cinci Tamerii se găseau într-o condiție fizică excelentă și arătau bine, în ciuda musculaturii oarecum suprad dezvoltate și a absenței oricărei pilozități corporale. Tania avea urme vagi de vergeturi, cauzate de cele șase nașteri pe trei planete diferite, precum și cicatrici de chirurgie estetică, mai fine decât un fir de păr, sub fiecare sân. Reprezentau semnele meseriei ei și nu-i afectau frumusețea.

Din reflex, Jacque stătea în așa fel încât femeile să nu-i poată vedea spinarea. Părea că cineva o folosisese drept răboj - utilizând un topor. Cu doisprezece ani în urmă, fusese înghesuit într-o fundătură și răstignit la pământ de către patru bărbați, în timp ce al cincilea încerca să-i găsească rinichii cu un brici. În mod evident, o făcuseră ca distracție, întrucât îi luaseră deja portofelul. Imediat după ieșirea din spital, revenise definitiv în Europa împreună cu tatăl lui.

Costumul - „modulul de explorare multifuncțional” - era o mașinărie cu formă aproximativ omenească, ce asigura timp de o lună supraviețuirea unei persoane curajoase în mijlocul unui furnal, sau în hidrogen lichid.

Purtându-l, puteai traversa un uragan fără să fii răsturnat, puteai merge pe fundul oceanului fără să te turtească presiunea, sau puteai prinde o pisicuță fără să-i faci vreun rău.

Deținea câteva accesorii care nu erau arme evidente. Cu ele și cu ajutorul circuitului de amplificare a forței costumului puteai să faci un covrig dintr-o bară de oțel, să transformi un oraș într-un maldăr de dărâmături sau să ocolești într-o săptămână ecuatorul unui asteroid. Aveai însă nevoie de cinci minute de contorsiuni pentru a-ți scărpinga nasul, iar alte părți anatomice erau pur și simplu inaccesibile.

Cu timpul, te obișnuiai.

Costumele erau extrem de scumpe și destul de dificil de operat. Pe planetele cu climat deja cunoscut se foloseau modele mai simple. La prima explorare Tamer a unui corp ceresc, se prefera totuși acest echipament, pentru a evita trimiterea prealabilă a unei sonde robot. Iar principalul cost al oricărei translații Levant-Meyer îl reprezenta cel al energiei, care era

același indiferent dacă se translata o echipă dotată cu tot necesarul, sau o sondă micuță. Ba chiar putea să fie o simplă cutie de conserve ruginită.

Indivizii prea delicați n-ar fi reușit niciodată să se descurce cu un costum MEM. Deveniai – în mod prea intim – o parte a lui; absolut totul se recicla. Din fericire, cei care treceau de toate examenele și antrenamentele, pentru a deveni în final Tameri, nu puteau fi delicați. Iar modestia constituia prea rar o trăsătură majoră a caracterului lor.

Echiparea în costumul rigid era o operație similară celei prin care trecea un cavaler medieval când își îmbrăca armura. Suiai pe o platformă aflată la înălțimea pieptului, de pe care coborai în jumătatea inferioară. Având mâinile încă libere, îți cuplai senzorii abdominali și femurali, precum și tuburile de evacuare. După aceea, înălțai brațele, iar o macara cobora jumătatea superioară a costumului; mâinile îți intrau în brațele acestuia.

(De aici venea dificultatea de a-ți scărpinga nasul. Înăuntrul costumului de abia aveai loc să te răsucești pentru a-ți elibera o mână, fără să-ți disloci umărul. Îți trebuia însă timp și încăpățănare.) Un mecanism de etanșare automată conecta cele două jumătăți. Cu limba și bărbia, acționai circuitele audio și optice, și... erai gata de plecare.

Jacque își deschise radioul.

— N-am stat niciodată o săptămână în chestia asta, spuse el. Cred că ne coacem după câteva zile.

— Unii așa pățesc, încuviință Tania. Este însă doar o închipuire.

„Nasul meu nu cunoaște cuvântul ăsta”, se gândi Jacques.

Experimentă cu amplificatorul optic, trecând de la infraroșu la ultraviolet și înapoi. În odaia luminată indirect, diferențele nu se sesizau; doar culorile dispăreau și apăreau.

— Bine, rosti Ch'ing. N-ar trebui să...

Ușa se deschise și în vestiar apărură patru siluete, mișcându-se cu ușurință în costumele ce cântăreau o tonă. De abia revenite Dumnezeu-știa-de-unde, costumele erau acoperite cu o peliculă subțire de pulbere azurie. Jacques simți un fior prin șira spinării și părul de pe ceafă i se zbârli – o reacție pe care reușise

s-o controleze în ultimii șase ani, știind că, de fapt, abia un candidat din douăzeci ajungea Tamer Unu.

Avea să părăsească Pământul. Chiar dacă planeta se dovedea a fi o bucată de granit rece, lipsită de atmosferă, era un loc pe care niciun om nu-l mai văzuse vreodată.

— Haidem!

O urmară pe Tania în ecluza de sterilizare o încăpere cubică, cu oglinzi în loc de pereți, podea și tavan. La fiecare jumătate de metru se afla câte un tub subțire ce emitea radiații în domeniul ultraviolet-gama.

— Depărtați-vă unul de celălalt și întindeți brațele. Să existe cel puțin un metru între vârfurile mâinilor și vecini.

Imaginile reflectate ale celor cinci Tameri se multiplicau, transformându-se într-o vastă armată care se întindea la nesfârșit în fiecare direcție. Ușa se etanșă și se auzi pulsația unei pompe ce aspira aerul din odaie.

— Închideți ochii.

Senzația de a fi în mijlocul unei mulțimi nemărginite fu înlocuită de claustrofobie - închiși într-un sicriu puțin mai larg. „Isuse”. gândi Jacques, „oare cât timp poți rezista fără să- nnebunești, dacă ți se strică opticele?”

— Gata!

Redeschiseră canalele video și o urmară pe Tania în sala TLM-ului. Dinapoia unui perete din sticlă, doi tehnicieni îi priveau. Nu exista nicio iluminare, exceptând lumina ce răzbătea din cabina de control, însă era suficientă pentru a zări cristalul.

— Patru minute și zece secunde.

Cristalul era un cerc de sticlă cenușie, cu diametrul de o sută douăzeci de centimetri. Tania păși prima pe el.

— Carol, poți sta jos cu mine. Ch'ing și Vivian - următorii, iar Jacques în vârf.

Aici dispărea orice asemănare între costumele MEM și vechile armuri medievale. Tania și Carol se așezară față în față în mijlocul cercului, iar următorii doi se suiră pe umerii lor. După aceea, Jacques se cocoță deasupra tuturor, precum King Kong. Stabilizatoarele giroscopice de la centurile costumelor opreau prăbușirea piramidei.

În jurul lor glisă un cilindru de plastic galben sclipitor, semitransparent. Acesta era doar un marcaj pentru câmpul TLM; se aflau în siguranță atâta timp cât rămâneau la doi-trei centimetri de el. Ceea ce nu se afla în interiorul câmpului în momentul impulsului, rămânea pur și simplu pe loc – nu mai era transmis la destinație. Nu trebuia să fie un braț, sau un picior; o simplă bucată din costum era mai mult decât suficient.

— Nouăzeci de secunde.

Nimeni nu rosti un cuvânt.

— Treizeci de secunde.

— Fierbinte, sau rece? spuse Vivian. Face cineva un pariu?

— Eu pun un dolar c-o să fie exact ca Pământul, răspunse Carol. Fac pariu unu contra o mie. Ba nu – contra zece mii.

— Așa-i, încuviință Jacques. Biosfera trebuie să fie mai subțire ca o coaj...

Ora de „Biosferă”: 2041

Sala de curs a unei vechi și exclusiviste școli particulare din nordul New Yorkului O zi călduroasă, toropitoare, spre sfârșitul primăverii. Instalația de climatizare s-a defectat.

PERSONAJELE: PROFESORUL este William J. Gilbert, M.A.⁴, și predă științele fizice la acest ciclu. E nemulțumit de neatenția elevilor, dar crede că a găsit o modalitate de a însufleți atmosfera. JACQUE LEFAVRE nu s-a pregătit pentru oră și habar n-are care-i diferența între biosferă și o bilă de bowling. Cu două zile în urmă, a renunțat în mod oficial la „s”-ul de la sfârșitul numelui său (pentru că nu mai suporta să fie strigat „jax”) și, în loc să ia notițe, exersează noua lui semnătură. Mai mulți STUDENȚI și o MUSCĂ.

PROFESORUL

(așezat pe catedră și încercând să nu pară bățos):

Eu am impresia că biosfera este explicată destul de neclar în text.

(Coboară bățos de pe catedră.)

Nu ești de acord, Mary?

PRIMUL STUDENT:

Ba da, domnule. Totuși, eu cred c-am înțeles-o.

AL DOILEA STUDENT:

(șoptind spre al treilea student):

Doamne, ce mai „periuță”!

PROFESORUL:

Ai ceva de spus, Ronald?

AL DOILEA STUDENT:

Nu, domnule. Spuneam că și eu cred c-am înțeles-o.

(Elevii reacționează previzibil.)

PROFESORUL:

Nici nu știi cât de fericit m-ai făcut.

(Scotocește prin sertar și scoate o portocală.)

⁴ Master of Arts – licențiat în arte (N.T.)

Poate că o demonstrație va lămuri problema pentru toată lumea

(Cu gesturi largi, desface lama unui briceag.)

Câți dintre voi au făcut calculul diferențial și geometria analitică?

(Doar trei mâini se ridică, în vreme ce el taie cu atenție prin coajă și pieliță, descriind un cerc în jurul portocalei.)

Perfect. Atunci, nu voi denumi acesta un loc geometric.

(Răsuțește și trage de portocală până obține trei piese: fructul și două emisfere. Lasă fructul pe catedră.)

Aceste două jumătăți de coajă și pieliță vor reprezenta modelul biosferei noastre.

(Apropie cele două emisfere.)

Vă puteți imagina că în centrul acestei sfere se află o stea micuță.

(Pune pe catedră una din emisfere și, cu un creion, indică interiorul celeilalte.)

Deoarece se găsește în centru, toate punctele de pe pieliță vor fi la aceeași distanță față de stea. În acest fel, toate punctele de pe pieliță vor primi aceeași cantitate de energie din partea steii și vor avea aceeași temperatură.

(Lovește ușor cu degetul exteriorul emisferei.)

Același lucru e valabil și pentru coajă. Distanțele sunt egale și temperaturile sunt egale. Puțin mai scăzute decât la interior.

AL PATRULEA STUDENT:

Inversa proporționalitate cu pătratul distanței.

PROFESORUL:

Foarte bine, Stan. Te rog însă, nu mai întrerupe.

(O muscă a intrat în sală și bâzâie extrem de zgomotos, încercând să treacă prin geam. Profesorul o privește o clipă, apoi continuă.):

PROFESORUL:

Vom presupune că temperatura la interiorul pieliței este de o sută de grade Celsius, adică punctul de fierbere al apei. Pe exteriorul cojii, temperatura este de zero grade, adică punctul de îngheț al apei.

Mary! Ne poți spune ce înseamnă asta?

PRIMUL STUDENT

(pe nerăsuflete):

Înseamnă că singurul loc unde apa poate exista în stare lichidă este volumul cojii portocalei.

PROFESORUL:

Foarte bine. Altceva?

PRIMUL STUDENT:

(după o clipă):

Iar în rest vom avea doar aburi și gheață?

(Profesorul privește iarăși musca, dar decide s-o lase în pace.)

PROFESORUL:

E adevărat, însă doream să subliniez alt aspect. Altcineva? Mark?

AL PATRULEA STUDENT

(coborând mâna):

Acolo unde nu există apă în stare lichidă, nu poate exista nici viață așa cum o cunoaștem noi. Fiindcă viața bazată pe carbon... are nevoie de apă...

PROFESORUL:

Care reprezintă un solvent aproape universal, corect. De aceea o numim *biosferă*. În grecește, *bios* înseamnă viață, iar viața poate exista doar în această *sferă*. Amy?

AL CINCILEA STUDENT:

Da' anu' trecut, la Biologie, donșoara Harkness a zis că biosfera e tot aeru' și apa și... solu' de pe Pământ, unde pot trăi plante și animale.

PROFESORUL

(sever):

Un cuvânt poate avea mai multe înțelesuri.

(Musca se oprește din bâzâit și Jacques o privește. Jacques se străduiește să treacă neobservat, dar este dificil întrucât e cel mai voinic din clasă, iar din considerente alfabetice a fost așezat în primele bănci.)

PROFESORUL:

Jacque? Ești atent?

JACQUE:

Da, domnule.

(Jacques a trăit unsprezece ani în America și accentul franțuzesc i-a dispărut complet. Când va reveni în Elveția, peste nouă luni,

cu spinarea vindecându-se lent, el va fi pierdut pentru totdeauna accentul melodios din Lausanne, care l-a înconjurat în copilărie, și va vorbi limba sa natală precum un străin cultivat.)

PROFESORUL:

Plecând de la ceea ce au zis Mary și Mark, spune-mi: care anume va avea o biosferă mai mare – soarele nostru, sau o stea albastră fierbinte, ca Rigel?

JACQUE

(ezitând):

Soarele nostru?

PROFESORUL:

Nici vorbă! În lecția de acasă, Rigel era folosit drept exemplu. N-ai studiat-o?

JACQUE:

Ăă... domnule... aseară a fost o cădere de tensiune și n-am putut pune cursul în funcțiune.

PROFESORUL

(clătinând din cap):

Dacă aș căpăta câte un dolar de fiecare dată când...

(Cu o linie, își lovește ritmic palma.)

Atunci, tema ta pentru acasă, Jacques, va fi o lucrare de patru pagini despre biosferă. În ea vei explica de ce anume este mai probabil ca o planetă ospitalieră să existe în jurul unei stele fierbinți, decât în jurul uneia relativ reci. JACQUE: Da, domnule.

PROFESORUL: Și o vei citi mâine în clasă. Apoi vei răspunde întrebărilor.

Episodul cu căderea de tensiune este adevărat. În ciuda vârstei, Jacques știe mai multă fizică și astronomie decât Profesorul.

Licența lui William Gilbert a fost în Muzică. Mâine, când își va citi lucrarea, Jacques va arăta că, conform definiției Profesorului, Pământul nu se găsește în interiorul biosferei Soarelui (deoarece dacă Pământul ar fi lipsit de atmosferă, temperatura suprafeței ar putea depăși punctul de fierbere al apei, așa cum se întâmplă pe Lună), și astfel pe el nu poate exista viață. Va mai sublinia și faptul că mărimea biosferei lui Rigel este lipsită de însemnătate, întrucât în jurul stelelor albastre tinere nu se formează planete în felul acesta, el își va face un dușman, nici primul și nici

ultimul, și ar fi rămas corijent dacă incidentul din fundătură nu i-ar fi scurtat trimestrul școlar.

Capitolul doi

— ... a de ou.

Ca într-un spectacol de scamatorie, echipa Tamer se materializase brusc, la mai puțin de un metru deasupra solului cetei de-a doua planete a lui Groombridge 1618. Căzură și descoperiră că pe planetă exista apă lichidă. Mai exact, noroi lichid.

— Isuse Cristoase!

— *Merde!*

Jacque căzuse de la înălțimea cea mai mare și de aceea se afundă cel mai mult - până la umeri.

— Stop! ordonă Tania. Nimeni nu mai mișcă. Să vedem dacă continuăm să ne scufundăm, dacă nu-i un fel de nisip mișcător.

— Nu cred, răspunse Jacques. Am impresia că stau cu tălpile pe teren solid.

— Încearcă să mergi.

— Nicio problemă

Mergând Tamerul producea un plescăit gelatinos, noroiul negru învolburându-se vâscos în urma sa.

— Pornesc spre tufișul acela., sau ce o fi...

Planeta, pe care aveau s-o denumească simplu Groombridge, se găsea în interiorul biosferei stelei și în mod evident deținea o formă primitivă de floră. Vegetația nu era însă verde. Jacques se îndrepta spre o altă plantă care avea o tulpină identificabilă și niște foi cărnoase și moi ce puteau fi numite frunze, de culoarea unui stârv.

Groombridge 1618 se găsea sus pe cer. Diametrul aparent era de cel puțin patru ori mai mare decât al Soarelui văzut de pe Pământ, dar avea un aspect morbid: un portocaliu șters, împestrițat cu puncte negre și brăzdat de vârtejuri fine de facule galbene. Strălucirea ei era atenuată de pâcla deasă, așa încât putea fi privită fără filtre optice.

Ceața galben-spălăcită limita vizibilitatea la șaptezeci de metri; în infraroșu, se vedea până la o sută cinci metri. Acolo se întrezărea un fel de lizieră, sau poate că era un grup de plante mai mari.

— Este o... planetă bună.

Glasul Taniei suna ușor surprins. Nu privea peisajul mohorât, ci informațiile afișate pe ecranul din vizorul căștii:

GRAVITAȚIE	0,916
NEON.....	0,028
TEMPERATURĂ.....	27,67°
METAN	0,004
ATMOSFERĂ:	
XENON	0,003
PRESIUNE.....	0,894%
OXIZI DE SULF.....	10E-7
AZOT.....	0,357
MONOXID DE CARBON...	10E-7
ARGON.....	0,297
OXIZI DE AZOT.....	10E-8
OXIGEN.....	0,212
SULFURĂ DE HIDROGEN.	10E-8
VAPORI DE APĂ.....	0,051
AMONIAC.....	-
BIOXID DE CARBON.....	0,047
HALOGENI.....	-

Asta nu însemna că puteau scoate căștile ca să respire. Procentajele vaporilor de apă și bioxidului de carbon erau ridicate; chiar stând nemișcați, ar fi început să gâfâie după câteva minute. Mai existau după aceea bacterii, viruși sau componenți gazoși imposibil de detectat cu instrumentele costumului, dar care puteau fi fatali în concentrații chiar mai mici de unu la un milion.

Tamerii îmblânziseră însă și planete mai formidabile. Poate că Groombridge n-avea să ajungă niciodată paradisul universului, dar dacă ADE considera că merita încercat, nu peste mulți ani, oamenii aveau să se plimbe pe aici fără costume.

- Păcat că n-am luat cu noi un șoricel, zise Carol.
- Data viitoare, o să luăm niște probe atmosferice.

Geoformare I

(Extras din *Predici științifice* de Theodore Lasky, copyright © 2071, Broome Syndicate. Articol apărut în *The Washington Post-Times - Herald - Star - News*, 16 septembrie 2071)

„A geoforma” este un verb tranzitiv, un neologism lipsit de eleganță care înseamnă, destul de evident, „a preschimba în pământ (în ceva care deține anumite calități ale pământului)”.

Prima planetă geoformată a fost chiar Pământul.

Nu uitați: oamenii nu pot distruge ecologia unei planete, nici cu bombele cu hidrogen, nici cu ambalajele care nu sunt biodegradabile (le mai țineți minte?). Pot doar s-o modifice. Până și o planetă stearpă și radioactivă are o ecologie, chiar dacă aceasta nu este complexă.

Omenirea a început geoformarea Pământului pe la mijlocul secolului douăzeci. Din nefericire, o mare parte din acțiunile timpurii au fost realizate de indivizi care n-au înțeles că Terra reprezintă un sistem închis format din ansamble interdependente reciproc. De obicei, ei se deplasau de colo-colo în vehicule acționate de produse petroliere, strângând cutiile de conserve (care se străduiau cu disperare să ruginească și să se descompună în elemente componente ale solului). Apoi duceau conservele la reciclat, adică ardeau cărbuni ca să le topească și... să facă altele. În decursul procesului, consumau rezervele finite de combustibili fosili și, întâmplător, au oferit New Jersey-ului cele mai spectaculoase apusuri de soare din partea aceasta a planetei Jupiter.

Generalizând: pentru a repara ceva, trebuie să te folosești de energie. Iar când iei energie de pe Pământ – fie ea din cărbuni, uraniu sau cascade – îi afectezi ecologia. Deci trebuie s-o reparați și pe aceasta. Și așa mai departe... Soluția evidentă este obținerea energiei din altă parte. Soarele irosește 99,999% din energia lui, încercând să încălzească spațiul cosmic. De aceea,

la timpul convenit, au fost ridicați pe orbită doi sateliți cu oglinzi uriașe, ce transformau razele solare în electricitate. Cu aceasta se alimentau niște laseri gigantici, aflați tot în spațiu, care transmiteau energia la acumulatele de pe sol. De acolo lucrurile se complicau, dar ajunge să spunem că în cele din urmă se producea multă energie extrem de ieftină, a cărei obținere nu afecta deloc mediul.

În felul acesta, deșerturile au fost transformate în grădini. Din nefericire, natura este încăpățânată în această privință, și schimbarea unui pustiu într-o oază va duce la apariția altui pustiu, undeva într-un loc până atunci minunat. Ce dracu - s-a construit alt satelit! Au urmat destui sateliți, dar în cele din urmă întreaga planetă a fost acoperită de iarbă verde, de lanuri unduitoare de spice și de cel mai dulce aer din partea asta a Paradisului.

Faptul că acest rai organic, poli-nesaturat exista numai grație câtorva milioane de megawați de energie brută ce se revărsau în fiecare secundă din cer reprezenta doar preocuparea unor savanți și tehnicieni care fumau prea mult și se răstEAU nejustificat la consoartele lor.

Datorită megawaților respectivi, unsprezece miliarde de oameni trăiau destul de confortabil. Cu toate acestea, teoreticienii estimau că în cazul unei mari avarii energetice, nici măcar zece la sută din oameni n-ar fi supraviețuit un an. De asemenea, exista o mare probabilitate ca supraviețuitorii să nu fie prea civilizați.

Se părea că geoformarea putea oferi un soi de asigurare împotriva acestui dezastru extrem de posibil prin crearea unui alt Pământ, a unei colonii independente, pe o altă planetă. Atunci omenirea putea continua, chiar dacă Pământul devenea teatrul unei catastrofe

S-a început un fel de geoformare limitată, pe Lună, acoperind craterul Aristarchus și umplându-l cu aer. Apă, culturi agricole și animale domestice. Proiectul s-a dovedit însă prea costisitor de menținut și a fost abandonat după câțiva ani.

Poate că omenirea ar fi trăit veșnic - indiferent cât de mult ar fi însemnat asta - în această stare de grație artificial menținută, fără să geoformeze altă planetă decât Pământul. Dar acum

patruzeci de ani, universul nostru s-a transformat datorită unui fulger întâmplător care a lovit un laborator de cercetări din suburbia lui College Park, Maryland...

Translația Levant-Meyer

(Extrase din *Știința pentru top* de Russel Groenke, Hartmeg TFX, Chicago, 2059. Copyright Hartmen House, 2059. R⁵28, C⁶ 10)

Translația Levant-Meyer a fost botezată astfel după numele a doi savanți: descoperitorul, accidental, al fenomenului și cel care l-a transpus în practică pentru călătoria interstelară.

Multe descoperiri științifice s-au făcut în mod accidental.

De pildă, una dintre cele câteva redescoperiri ale elementului fosfor s-a datorat faptului că bucătăreasa unui alchimist uitase să ia mâncarea de pe foc (v. B12. C39). Iar prânzul lui Galvani, compus din piciorușe de broască – care tresăreau când erau atinse de două metale diferite – a condus la invenția bateriilor (v. B 21, C 53).

Accidentul lui Tobias J. Levant n-a avut o natură culinară, ci a fost – literalmente – un fulger din senin.

După cum povestește chiar el:

„Inițiasem un experiment cu un cristal mare (cam de doi centimetri) de bromură de calciu. Bromura de calciu este un conductor ionic și de aceea conduce curentul electric doar la temperaturi relativ ridicate.”

„Scopul experimentului era de a observa transformările din structura cristalului în timpul încălzirii, în prezența unui curent electric care îl traversa. Observațiile se desfășurau cu un microscop electronic special”

„În seara aceea începuse o furtună violentă și luminile din laborator pâlpâiseră de câteva ori, totuși hotărâsem să continui lucrarea. Singura parte a instalației cuplată în mod direct la o priză de curent era mica rezistență termică ce înconjura cristalul, și nici ea nu reprezenta o problemă. Laboratorul

⁵ Bibliografie (N T)

⁶ Capitol (N T)

deținea un generator de curent, care se declanșa automat la întreruperea tensiunii.”

„Un fulger neașteptat a lovit peretele laboratorului (în ciuda paratrăsnetului de pe acoperiș) și un arc albastru strălucitor a înconjurat rezistența, urmat aproape imediat de un tunet. Luminile s-au stins și am simțit un miros puternic de izolație arsă. Am încercat de asemenea o durere ascuțită în deget, dar acesta nu putuse fi nici ars, nici electrocutat.”

„Luminile s-au aprins în alt colț al clădirii – în partea mea, firele electrice sublimaseră – și am pornit într-acolo, să telefonez pompierilor. Când am ajuns la lumină, am văzut că vârful degetului arătător îmi fusese retezat. De aceea am chemat și un medic.”

„Eram încă zguduit de șoc și m-am gândit să revin în laborator – înainte să-l distrugă incendiul – și să-mi caut vârful degetului, ca să-mi poată fi cusut. Am luat o lanternă și, prin fum, m-am îndreptat spre masa mea de lucru.”

„Rezistența termică se transformase într-o sârmă carbonizată dar în mod straniu, cristalul părea neatins, sclipind ca o lentilă.”

„Când lovise trăsnetul, eu reglam microscopul electronic și, de aceea, mi-am căutat vârful degetului în preajma aparatului. Nu l-am găsit, însă am zărit un lucru uimitor.”

„Microscopul era străbătut de o gaură, aflată pe aceeași linie cu axa cristalului și având exact forma secțiunii transversale a cristalului. La început, m-am gândit că gaura fusese provocată de fulger, totuși nu se zăreau urme de metal ars sau topit. Pur și simplu, partea respectivă a microscopului încetase să mai existe.”

„A reapărut după câteva secunde, în aer, deasupra cristalului și a căzut peste acesta. Pe tăblia mesei s-au risipit bucăți de metal, componente electronice și vârful degetului meu.”

„L-am ridicat cu mâna sănătoasă. Era înghețat bocnă – era atât de rece încât mi s-a lipit de piele și a lăsat o arsură. Fragmentele metalice se brumaseră și din ele se înălțau vapori – se atinseseră temperaturi specifice doar experimentelor criogenice.”

„În timp ce pompierii rupeau pereții ca să ajungă la instalația electrică ce ardea, am telefonat tuturor fizicienilor și inginerilor

pe care-i cunoșteam suficient de bine ca să-i pot smulge de la cină. Ne-am întâlnit sub razele lanternei în jurul rămășițelor microscopului electronic.”

„Chiar în seara aceea, Theo Meyer a emis ipoteza care s-a dovedit a fi corectă. Pe când doctorul mă bandaja, el a spus: Tobias, ai inventat un transmițător de materie. Degetul tău s-a dus până la Jupiter și înapoi.”

(Time TFX, 16 oct. 2034, Copyright © Time Inc., 2034)

Bineînțeles, degetul ajunsese mult mai departe decât Jupiter. După cum urma să descopere Meyer însuși, distanța minimă la care TLM-ul poate transporta un obiect este de ordinul a 10^{14} kilometri, adică aproximativ trei parseci. Nu vom ști niciodată cu exactitate unde a călătorit vârful degetului lui Tobias Levant, dar cu siguranță a fost în adâncul Cosmosului.

Capitolul trei

Lui Jacques i-au trebuit câteva minute ca să ajungă pe teren solid, sau cel puțin pe un noroi relativ solid. Tufișul luat drept punct de referință constituia singura vegetație din jur; în preajmă nu exista nimic semănând a iarbă, licheni, sau măcar alge. Din punctul cel mai înalt unde se afla, își putea da seama că „pădurea” era un banal pâlc de tufișuri ceva mai mari decât primul.

— E momentul pentru flotor, spuse Carol.

Se aflau de șapte minute pe planetă.

— Depinde...

Flotorul fusese trimis cam la cinci minute în urma echipei de Tameri. Se găsea deja pe planetă, probabil în aceeași emisferă, dar nu se putea preciza unde anume se materializase.

Vehiculul se ghida după un semnal emis de costumul Taniei, același care avea să fie indicatorul pentru câmpul TLM, la întoarcere. Dacă atmosfera planetei deținea ceva similar unei ionosfere, astfel încât semnalul să poată fi reflectat înapoia orizontului, atunci flotorului i-ar fi trebuit doar puține minute ca să ajungă la ei. În caz contrar, s-ar fi ridicat pe orbită, ocolind planeta, în căutarea semnalului.

După câteva minute, flotorul apărură, însoțit de o bubuitură impresionantă. Determină poziția celor cinci Tameri și asoliză la o distanță sigură – din nefericire, într-o regiune de noroi adânc.

Ca atare, Jacques își petrecu primele două ore pe Groombridge, ajutându-i pe ceilalți să extragă vehiculul cel greu din clisă și apoi curățându-l cu răbdare.

Când terminară, Tania îi dădu ocol, cercetându-l.

— Nu știi... Duzele par curate...

Flotorul era acționat de vapori supraîncălziți într-un reactor de fuziune; o duză principală și opt laterale, pentru direcționare.

— Nu-mi dau seama cât de greu poate fi. S-ar putea să funcționeze și dacă sunt înfundate cu noroi. Poate că jetul de vapori le desfundă.

— În același timp, observă Ch'ing, o mică obturare ar putea provoca un turbion în plasma evacuată. Într-o secundă, ar face flotorul bucățele.

— E cineva sigur în privința asta?

Nimeni nu răspunse.

— Un lucru e clar, interveni Jacques. Când îi dăm drumul, vreau să fiu cât mai departe de locul ăsta. Dacă explodează, o să facă un crater atât de mare încât...

Reactorul n-o să explodeze, rosti Ch'ing. Poate să crape, dar n-o să explodeze. Are dispozitive de securitate.

— Bine, n-aveți decât să stați aici și să vă uitați la el. Eu o să...

— Uite ce-i, n-are rost să ne certăm despre...

— *Cine se ceartă?*

— Fă sonorul mai mic, Jacques! spuse Tania. Oricum trebuie să facem analiza preliminară a solului. După ce ne îndepărtăm cu câțiva kilometri, o să chem flotorul. Dacă explodează, îi dăm lui Jacques o medalie. Dacă vine cuminte, îi dăm medalia lui Ch'ing.

Pentru analiza solului, cei cinci Tameri îndeplineau rolul unor simpli colectori de eșantioane. În partea frontală a costumelor MEM exista un analizor care evalua în mod automat eșantioanele în privința aspectului, densității, rezistenței la rupere, structurii cristaline (dacă exista așa ceva), punctelor de topire și fierbere, compoziției chimice, prezenței microorganismelor, și așa mai departe. Datele respective erau transmise recorderului din costumul Taniei.

(Recorderul consemna de asemenea pe cristalele sale. Datele privind situația permanentă a temperaturii și tensiunii fiecărui Tamer din echipă, undele cerebrale, respirația, analiza urinei și fecalelor, conductivitatea pielii și a membranelor mucoase, câmpul Kirlian și diametrul cranian. Nu o făcea în scopul protejării sănătății - spitalul cel mai apropiat se găsea la paisprezece ani-lumină - ci pentru a consemna tot ceea ce se întâmplase, în eventualitatea morții vreunuia. Deși broșurile de

propagandă nu suflau o vorbă, moartea violentă constituia modul prin care își încheiau cariera majoritatea Tamerilor.)

Își sincronizară busolele – inerțiale, nu magnetice – apoi se răsfirară într-o linie lungă de o sută de metri, pe direcția est-vest, și porniră spre nord. Orice părea interesant era cules și pus în analizor. Cam la fiecare o sută de pași, introduceau câte un pumn de sol sau, cel mai adesea, noroi. În felul acesta, se realiza un profil aproape complet al proprietăților geologice și biologice a unui sector lat de o sută de metri și lung de cinci kilometri. Nu avură prea mult succes în privința specimenelor biologice; găsiră diverse plante cenușii, suficient de similare cu forma deja cunoscută – și astfel lipsite de mare interes – dar în același timp suficient de diferite de plantele terestre pentru a provoca dureri de cap geofomatorilor.

Străbătuseră aproape cinci kilometri, când întâlniră un râu. Curentul era lent, iar apa conținea o suspensie fină de noroi deschis la culoare. Semăna cu un lapte murdar. De-a lungul malului se întindea un vălmășag de funigei lipicioși, roz, care se dovediră a fi plante.

Malul opus se pierdea în ceață; se afla probabil la o depărtare mai mare de o sută de metri.

— Ar fi momentul să chemăm flotorul, observă Tania.

Înotul constituia una din activitățile ce nu puteau fi realizate cu un costum MEM.

După câteva minute, femeia adăugă:

— Ar trebui să ajungă dintr-o...

Bubuitura exploziei și unda de șoc îi izbiră simultan. Jacques văzu râul lăptos zburându-i pe sub tălpi – stabilizatorul era supraîncărcat și bâzâia puternic, străduindu-se să-i mențină poziția verticală – apoi atinse suprafața apei și lunecă o vreme pe spate, înainte ca undele să se închidă deasupra lui.

— Vezi, Ch'ing?! răzni el. Ce *pielea mea* ți-am spus?!

— Cum? întrebă Ch'ing. (Uitase divergența lor de păreri în privința flotorului.) Poți să repeți, te rog?

— Ai... ăă... nu contează...

Jacque își dădu seama că mocrise în sine aidoma unei băiețel încăpățânat. Iar blestemații de Senzori medicali îi măsuraseră

fluxul sangvin, bifându-i hormonii și înregistrând fiecare secundă de mânie și, acum, stânjeneală.

— Toată lumea se găsește sub apă? întrebă Tania și primi o cacofonie de răspunsuri. Stop! Există cineva care să nu fie sub apă?

Nu exista nimeni.

— Bun, atunci luăm eșantioane din apă și ieșim.

— A... dracu' de cutie e sub noroi, mormăi Jacques.

— Atunci ia un eșantion de noroi, replică cineva.

Jacque strânse din buze și făcu așa cum i se spusese, apoi își aprinse proiectorul căștii și porni spre sud. Nu putea zări nimic, dar prefera să se deplaseze printr-un lichid opac, luminos, decât prin întuneric.

Capul îi ieși din apă și așteptă ca vizorul să se limpezească.

În aceeași clipă, în difuzor răsună glasul lui Ch'ing. Pentru prima dată ațâțat:

— Cred că am găsit un animal!

— Un animal? Cât de mare?

— Nu prea mare. Cam cât pumnul. Înota prin fața mea și l-am prins. Chicoti: Crezusem că era o plantă, dar vibrează.

„Există și plante care au mișcări de vibrație”, se gândi Jacques. „Se numește thanotropism.”

Ch'ing apăru la suprafață, la câțiva metri depărtare, ținând creatura cu delicatețe în ambele mâini. Aceasta semăna cu un arici de mare, sau alt animal similar, negru și țepos. Se mișca unduitor.

Cei doi bărbați ieșiră pe mal. Ceilalți Tameri nu apăruseră încă.

— Pot să-l văd și eu, Ch'ing?

— Sigur că da. Numai să fii atent.

— O să fiu.

Ch'ing i-l întinse și, poate pentru o douăzecime de secundă, senzorii din „palmele” costumelor lor atinseră simultan animalul. În clipa aceea, ei auziră:

CH'ING

„...dracului de chinez crede c-o să-i stric jucărioara, așa ar merita, s-o strivesc, ca din greșeală, s-o strivesc și s-o dau hrană la...”

JACQUE

„... peste tot în viață, chiar și aici; plutind în mizerie, într-o mizerie sterilă, ca s-o strivesc? și hrana este viață, da.”

— Ce?!

Aproape că scăpă animalul.

— Scuză-mă, ai spus ceva?

— Mmm... m-nu...

Răsuci animalul în mâini. În lumina de pe mal, avea o culoare purpurie strălucitoare, iar ceea ce i se păruseră țepi nu erau nici tari, nici ascuțiți. Se legănau cu o grație stranie care nu sugera panica.

— Cili, rosti Jacques. Sunt un fel de cili. Probabil că înoată cu ei.

— Probabil, încuviință Ch'ing. Deși nu mi se par practici pentru deplasare.

— Poate că de fapt nu-i un animal acvatic. Nu pare deranjat că a fost scos din apă.

— S-ar putea să ai dreptate.

Ch'ing luă înapoi animalul și, când îl atinseră, auziră:

CH'ING

„...dar poate că moare acum zbatându-se așa, ca o omidă în foc, mama zicea: Jacques, ce... îmi citești gândurile, Dumnezeuule, tu-mi citești gândurile...”

JACQUE

„...dar s-ar putea să moară așa un poem lent și grațios al morții ca o omidă? zbatându-se în foc? O imagine urâtă, plesnind, da, îți zăresc gândurile și...”

Se holbară unul la celălalt.

11

Puntea I

Puntea Groombridge
Analiză statistică preliminară
30 aug 51

O proprietate remarcabilă a creaturii ce cauzează ESP⁷, adusă de echipa Taniei Jeeves de pe Groombridge 1618, este faptul că animalul se „armonizează” cu indivizii. Pare să fie mai sensibil, sau mai eficient, față de prima persoană cu care a venit în contact, sensibilitatea respectivă diminuându-se cu fiecare contact ulterior.

Aparent, sensibilitatea nu se reduce în timp.

Efectul este același, indiferent dacă subiectul intră în contact cu animalul pe Groombridge, sau pe Pământ. Efectul nu pare a fi atenuat de senzorii tactili ai Modulului de Explorare Multifuncțional

Analiza statistică s-a efectuat folosind testul Rhine standard: un pachet de cincizeci de cărți, câte zece cărți purtând același simbol ușor de vizualizat. Fiecare subiect a „citit” pachetul de zece ori, în trei ocazii diferite. Probabilitatea numărului de răspunsuri corecte, din 500 de încercări, ar fi fost 100. Rezultatele au fost impresionante subiecții dând de la de două la de patru ori mai multe răspunsuri corecte decât în mod normal în funcție de sensibilitatea personală.

Din nefericire, Tamerul care a contactat primul puntea (Tamer 1 Hsi Ch'ing) n-a supraviețuit misiunii. Subiecții supraviețuitori sunt de părere că Ch'ing ar fi înregistrat 500 în mod repetat, întrucât acesta le putea realmente citi gândurile, cuvânt cu cuvânt.

Se pare că nu există nicio legătură, sau una foarte redusă, între scorul Rhine și identitatea partenerului pasiv, „citorul”. Lefavre afirmă că ocazional observă o relație tip feedback cu

⁷ Extrasensorial Perception (Percepție Extrasenzorială). (N T)

Wachal; atunci când îi citea gândurile, el le „auzea” și pe ale lui așa cum erau interpretate de Wachal. Efectul era mai puternic cu Ch'ing, dar Lefavre nu l-a observat la niciunul dintre ceilalți Tameri.

Urmează testări suplimentare, unele de o natură mai subiectivă, în special asupra subiecților Lefavre și Wachal.

Comisia recomandă insistent ca o altă echipă să fie trimisă pe Groombridge 1618, cât mai repede și pe o durată cât mai lungă.

(semnătura)

Dr. Fiz. Lewis Chandler
Din partea Comisiei de
Matematică Grupul de Cercetări
Generale ADE, Colorado Springs

12

Capitolul patru

Ieșind din apa măloasă, Carol dădu cu ochii de o scenă cu totul neobișnuită: Jacques și Ch'ing ținându-se de mâini.

— Care-i treaba cu animalul, Ch'ing?

Nu primi niciun răspuns și se apropie de ei. Apoi Ch'ing îi luă mâna și-i dădu animalul, continuând să-l țină și el:

CH'ING

„...care-i marele mister, de ce nu se...? Ce creatură curioasă, ce-i...

Ch'ing? Tu ești? Chiar vorbim unul cu celălalt așa?”

CAROL

„De la minte la minte, da... auzim gânduri. Auzim gânduri. Da.”

— Telepatie, rosti Jacques. Nimic altceva. Ia să-ncercăm toți trei.

Întinse mâna atingând și el animalul.

Nimic

Ch'ing se retrase.

JACQUE

„...cred că nu merge în trei mă auzi Jacques, mă auzi, Carol? Da. Eu Da.”

CAROL

„...merge iarăși acum. Mă auzi, Carol? Da.”

Tania și Vivian apărură plescăind din apă, la douăzeci de metri mai departe.

— Ce tot bolborosiți acolo? Întrebă Tania.

Explicară rapid, apoi demonstrară puterile creaturii, mai întâi Taniei, apoi Vivianei.

— Stați așa, făcu Vivian. Vreți să ziceți că puteți vorbi între voi prin intermediul chestiei ăsteia?

— Exact, răspunse Ch'ing.

— Fraze întregi, adăugă Jacques.

— Eu nu izbutesc deloc. Ch'ing, gândește-te la ceva și încearcă mai întâi cu mine și apoi cu Jacques.

Ch'ing se conformă.

— N-am auzit decât „munte” și „trandafir”, zise Vivian, și o senzație de tristețe, de rostogolire...

— Ia să încerc și eu, spuse Jacques. Sunt două versuri dintr-o poezie: „De mult n-am mai văzut Colina Estică/De câte ori a-nflorit trandafirul?”

— Pare destul de corect, încuviință Ch'ing. Este într-adevăr o poezie - o poezie foarte cunoscută, scrisă de Li Po:

*Pu chien Tung Shan chiu
Ch'iang-wei chi tu hua.*

Mai exact, sunt primele două versuri.

— Ai gândit în chineză? întrebă Jacques.

— Da.

Cei cinci rămaseră mai mult de o oră pe malul râului, experimentând. Respinseră prima ipoteză, a lui Jacques, că animalul era pur și simplu mai sensibil cu bărbății decât cu femeile, încercând să comunice date abstracte, precum seria cartelor de ajutor social, sau zilele de naștere, reușiră destul de rapid să deducă simplul adevăr: sensibilitatea recepției telepatice scădea proporțional cu numărul persoanelor care atinseseră animalul înaintea ta.

De aceea, Ch'ing era cel mai sensibil, urmat de Jacques, apoi în ordine: Carol, Tania și Vivian. Ch'ing îi putea citi pe oricare dintre ei așa cum ar fi făcut cu o carte (deși cuvintele îi veneau în minte în chineză, dacă nu existau echivalente precise în engleză); Vivian recepta doar impresii vagi și cuvinte ocazionale. Putea distinge cam jumătate din cifrele seriei unei cartele.

— Mi se pare clar, vorbi Tania, că merită să ne modificăm programul pentru o zi-două, ca să căutăm și alte animale din astea.

Le propuse să intre în apă, cu proiectoarele aprinse, și să formeze o linie perpendiculară pe mal, orientându-se cu fața spre amonte. Ar fi putut zări creaturile înotând, pe o rază de un metru, cel mult doi.

Ch'ing rămase pe țărm, păzind animalul „lui”, iar ceilalți patru intrară plescăind în râu.

Conversară atâta vreme, apoi se limitară la examinarea galbenului mat și strălucitor. Timpul se scurgea foarte încet. Pentru Jacques, evenimentele cele mai remarcabile le reprezentau apariția în câmpul său vizual a unor crenguțe, sau frunze. Se simțea însă mulțumit – avea multe lucruri de ordonat în minte. Încercă să-și reamintească fiecare legătură pe care o făcuse el personal în experimentările din ultima oră.

Un bâzâit slab îl anunță că sosise momentul mesei. Nu-i era foame, dar orice altă activitate prindea bine. Tubul alimentar șerpui în fața lui și bărbatul supse; densitatea și gustul păreau de cartofi piure și sos de carne dar nesărate. Apoi ceva similar unui amestec de morcovi și mazăre. Regretă din nou că nu avea o solniță. În final, tubul îi oferi câteva înghițituri de vin roșu.

Păcat că n-aveai unde dosi și o țigară după masă.

O auzi pe Carol întrebându-l pe Ch'ing dacă nu dorea să încerce, în interesul științei, un experiment în comunicarea biologică intimă, după ce reveneau cu creatura pe Pământ (experimentul respectiv fiind alt lucru pe care nu-l puteai face într-un costum MEM). Bărbatul spuse că se simțea încântat și onorat s-o facă.

Jacques admise că valul de gelozie pe care-l simți era atât irațional cât și inechitabil.

După două ore de imersiune, care părură mult mai lungi, Tania hotărî să abandoneze și să continue cu explorarea solului. Poate că prezența lor le speriasse pe creaturi, îndepărtându-le, sau – cum sugerează Vivian – animalul prins de Ch'ing le avertizase telepatic pe celelalte.

Îl întrebară pe Ch'ing ce credea și nu căpătară niciun răspuns.

În timp ce ieșeau grăbiți din apă, Tania solicită afișajul datelor din sistemul biometric al chinezului. Totul părea normal, exceptând undele cerebrale: cele teta oscilau ușor, însă pe alte nivele nu exista nici, o activitate.

Înainte de a ajunge la el, se declanșă o alarmă și pe vizorul Taniei fu proiectat următorul mesaj:

PERICOL

TOATE FUNCȚIILE VITALE AU ÎNCETAT ÎN MEM 2

S-A ÎNCEPUT PROCEDURA DE URGENȚĂ

DEFECȚIUNE MEM NEDEPISTATĂ

NICIO REACȚIE 21:33:00

NICIO REACȚIE 21:33:05

NICIO REACȚIE 21:33:10

NICIO REACȚIE 21:33:15

NICIO REACȚIE 21:33:20

NICIO REACȚIE 21:33:25

NICIO REACȚIE 21:33:30

DECES CAUZAT DE INFARCT

DECES PRECEDAT DE ÎNCETAREA BRUSCĂ A ACTIVITĂȚII
MENTALE

DECES CAUZAT DE DEFECȚIUNE MEM NEDEPISTATĂ

Manual de asigurări

(Extras din *Manualul agentului de asigurare: Meseriile*, Hartford Insurance Company, Inc., Hartford, CT, 2060)

Meseria:

Tamer

Recomandări:

Nu se încheie asigurări noi.

Asigurările existente, contractate pe meserii anterioare, nu se prelungesc.

Soțiile de Tameri prezintă riscuri datorită tensiunii nervoase extreme. Decesele trebuie investigate cu atenție pentru posibilitatea sinuciderii.

(Mortalitatea actuală printre Tameri reprezintă o informație cu caracter secret. Studiile neoficiale indică faptul că mai puțin de 50% supraviețuiesc unei misiuni.)

Efectul „Praștie”

(Extras din interviul cu dr. Jaime Barnett, Director Științific, Agenția pentru Dezvoltare Extraterestră, Colorado Springs, la inaugurarea noului cristal TLM de 120 cm, 28 octombrie 2044)

NBC: Asta-i ceva ce n-am înțeles niciodată. Toți revin simultan, fără niciun consum energetic...

JB (râde): Bine-ai venit în rândul nostru! Nimeni nu pricepe fenomenul. Este evident că acționează un fel de lege a conservării, cum o numesc oamenii de știință...

NBC: Înțeleg.

JB:...dar nu-i prea clar ce *anume* se conservă. Vreau să subliniez că aici sunt implicate materia, energia și continuumul spațiu-timp. Noi putem descrie Translația Levant-Meyer printr-o ecuație matematică cu soluții exacte până la a zecea zecimală. Totul este însă empiric; nu putem pretinde că înțelegem *de ce* funcționează.

Efectul „Praștie” reprezintă el însuși o ilustrare foarte bună a fenomenului. Când un grup de indivizi este translatat pe altă planetă, unul dintre ei are asupra lui un dispozitiv de întoarcere acasă – ceea ce noi denumim „cutia neagră”. Când timpul lor pe planetă expiră, tot ceea ce se găsește suficient de aproape de cutia neagră va reveni automat pe Pământ.

NBC: Cât de aproape înseamnă „suficient de aproape”?

JB: Se reproduce în mod exact configurația câmpului TLM inițial, în cazul cristalului cel nou de aici, asta înseamnă un cilindru cu diametrul de o sută douăzeci de centimetri și înălțimea de cinci metri.

Oricum, nu există niciun motiv teoretic pentru funcționarea circuitelor din această cutie neagră. A fost realizată, procedându-se pe calea eliminărilor succesive, pornindu-se de la circuitele existente în microscopul electronic implicat în experimentul, ăăă, accidental al lui Levant.

NBC: O singură persoană poate purta această cutie neagră?

JB: Da... a dovedit-o catastrofa de la Los Alamos.

NBC: Iar de pe planeta respectivă se poate aduce absolut orice mostră, cu condiția să încapă în câmpul cilindric.

JB: Exact, ăăă, Fred. După cum știi însă, mostrele aduse pot rămâne pe Pământ doar un timp egal cu cel petrecut pe planeta respectivă de către exploratori. Apoi ele dispar.

NBC: Suferă și ele Efectul „Praștie” și sunt expediate înapoi pe planeta de origine?

JB: Așa ar fi logic. O simetrie... Dar nu știm – n-am urmărit niciodată una.

NBC: Ce se întâmplă însă cu o persoană de pe cealaltă planetă, dacă atunci când timpul expiră, ea nu se găsește în interiorul câmpului cilindric?

JB: Povestea asta s-a întâmplat de două ori. În ambele cazuri, am trimis misiuni de recuperare, dar n-au găsit pe nimeni.

NBC: Cei cu pricina au dispărut pur și simplu? Nu se...

JB: Exact.

NBC: Și nu știți ce s-a întâmplat cu ei?

JB: Habar n-avem.

Capitolul cinci

Lăsară corpul lui Ch'ing lângă râu și continuă explorarea.

Fără flotor era destul de dificil. Pierdura majoritatea timpului călătorind – realmente alergând, din punctul lor de latitudine ridicată, până sus la pol, apoi jos la ecuator și înapoi. Folosind amplificatoarele costumelor, puteau străbate peste o mie de kilometri pe zi.

Planeta se dovedi foarte puțin promițătoare.

Un sfert din suprafața ei era acoperit de un ocean cu o salinitate atât de ridicată încât nimic nu putea viețui acolo, exceptând anumite microorganisme rezistente care trăiau lângă gurile râurilor.

Calota polară era un deșert înghețat, arid și lipsit de viață, unde vântul permanent rostogolea granule minuscule și dure de zăpadă străveche, și sculpta munții de gheață în forme fantastice, uriașe pante curbate ce se contopeau în creste ascuțite ca un brici, deasupra cărora crivățul își cânta notele prelungi.

Un lanț de vulcani stinși, cu vârfurile acoperite de o nea aurie de sulf monoclinic.

Un crater meteoritic erodat de vreme, mai mare decât Texasul, perfect circular, cu rămășița unui con central – umplut cu apă dulce și o varietate uluitoare de faună acvatică. Niciuna dintre vietățile de acolo nu avea proprietăți telepatice.

Coborând de la pol, solul înghețat și steril se dezgheța, transformându-se în mocirlă, cu tot mai multe plante pe măsură ce se apropiau de ecuator; apoi formele de viață se răreau odată cu creșterea temperaturii și preponderența solului uscat.

Ultimele sute de kilometri înainte de ecuator formau un deșert scorjit, piatră sură, stearpă și nisip în dune monoton de regulate.

În ultima zi, se grăbiră spre râu, ca să poată translata și cadavrul lui Ch'ing, aflat în costumul său, pentru a fi investigat în Colorado Springs.

DECES CAUZAT DE DEFECȚIUNE MEM NEDEPISTATĂ îi obsedase pe toți timp de șapte zile. Toată săptămâna își exploataseră costumele până la limitele acestora, iar Ch'ing murise stand pe loc, fără să facă nimic.

Niciunul însă nu avu vreo problemă. „Se întâmplă și chestii de-astea,” declarase Tania, „accidente stranii... MEM-urile sunt verificate, răs-verificate și răs-răs-verificate. Rămân totuși niște mecanisme complexe cărora ne-am încredințat viețile. Medicii și inginerii vor afla ce i s-a întâmplat lui Ch'ing și se vor asigura că nu se va mai repeta niciodată”, încheiase ea.

Râul crescuse și Ch'ing stătea în apă până la genunchi. Tamerii ajunseră acolo cu două ore înainte de declanșarea efectului „praștie”.

Îl scoaseră pe chinez din apă și rămaseră, așteptând.

Jacque luă creatura din compartimentul special aflat în costumul lui Ch'ing, unde o lăsaseră într-un mediu care simula râul.

Trecură animalul din mână în mână, și puterile acestuia păreau nediminuate.

— Am o ipoteză, rosti bărbatul.

— În legătură cu ce? întrebă Carol.

— În legătură cu absența animalelor de uscat. (Cu excepția creaturii găsite de Ch'ing, nu descoperiseră niciun animal care să poată supraviețui scos din apă.) E vorba de meteoritul ăla - știți care - cel cu craterul gigantic... Probabil că a provocat o catastrofă planetară. Cutremure, incendii, valuri gigantice...

— Dacă a lovit apa, a umplut atmosfera cu vapori supraîncălziți, interveni Carol.

— Aburi radioactivi, adăugă Tania. Genul ăsta de impact...

— Asta voiam să spun, reluă Jacques. N-a mai supraviețuit nimic de pe uscat. Doar plantele și animalele care au fost protejate de un strat de apă.

— E posibil, e foarte posibil, încuviință Tania. Dacă așa a fost, geologii ar trebui s-o poată reconstrui.

— Pornind de la eșantioane, completă Carol.

O vreme, rămaseră tăcuți. Singurul care stătea în picioare era Ch'ing.

— Cât mai e? întrebă Vivian.

— Vreo douăzeci de minute, răspuse Tania. Douăzeci și două.

Altă tăcere prelungă.

— Bun, am putea face formația, spuse Tania. Jacques, o să stai tot în vârf, altfel nu se potrivește înălțimea. Eu o să fiu jos cu Ch'ing... cu costumul lui Ch'ing.

Încurcându-se reciproc, își ocupară pozițiile, după ce Tania trasase un cerc de o sută douăzeci de centimetri, ca să-și ghideze brațele și picioarele.

— Patru minute.

Ca și prima dată, tranziția fu bruscă. Cu o clipă în urmă, priveau apele murdar-lăptoase ale râului; în clipa următoare, se prăbușeau de la un metru înălțime pe podeaua sălii TLM-ului din Colorado Springs.

— Avem viață, rosti Vivian chiar înainte ca Jacques să atingă pardoseala. Ne trebuie o incintă la douăzeci și opt de grade și presiunea zero virgulă opt nouă patru. Atmosfera este următoarea: azot - zero virgulă trei cinci șapte, argon - zero virgulă doi nouă șapte...

Acesta urma să fie mediul preliminar al creaturii; condițiile exacte aveau să fie reproduse după ce se analizau eșantioanele prelevate de Tameri.

— ...și o sursă de apă curentă - o conductă. Creatura este semiacvatică.

— Avem și un deces: Tamer Ch'ing. Defecțiune a costumului nedepistată.

Înainte de a trece pe la decontaminare, trebuiau să aștepte o echipă de analize care să ia în primire eșantioanele. Dură destul de mult, întrucât majoritatea savanților au trebuit să fie dați jos din pat - nimeni nu se așteptase ca o misiune de antrenament de rutină să revină cu mostre organice.

Echipa de autopsie însă era pregătită și aștepta.

În cele din urmă, trecură prin camera cu oglinzi și raze dezinfectante și intrară în vestiar. Macaralele ridicară jumătățile superioare ale MEM-urilor și toți patru se pierdură într-o orgie de

scărpinat spinări. După aceea, dușuri fierbinți și haine curate, un examen medical rapid și mâncare adevărată. Apoi șase ore de odihnă înaintea raportului de misiune, în vreme ce analiștii furnizau datele acumulate.

Jacque lăasă în farfurie osul perfect curățat al unui cotlet de porc.

— Ăăă, Carol...

— Bineînțeles. Cred c-o să fie amuzant.

Își turnă încă un pahar cu vin și trecu carafa Vivianeii.

— Știai...

— Aștept de-o oră s-o spui.

— Iar eu te așteptam pe tine. La urma urmei, lui Ch'ing i-ai propus tu...

— El n-ar fi făcut-o niciodată din proprie inițiativă. Eram curioasă cât va dura în cazul tău.

Jacque înălță paharul.

— Atunci, în interesul științei!

Ea îl imită.

— Nimic altceva decât cercetare pură.

— Hei, porumbelii, îmi dați și mie sarea?

16

Autopsie

CĂTRE:

Grupul de cercetări Medicale, ADE Colorado Springs, Westhampton, Lyon, Nagpur, Mengtzu, la Rioja, Charleville.

DE LA:

Johnaton Legman, doctor în medicină. Andre Barnett, medic Miriam Kophage, medic, Grupul de Cercetări Medicale, ADE Col. Spr.

REFERITOR LA:

Autopsia Tamer 1 Hsi Ch'ing.

Rezumat

Tamer 1 Hsi Ch'ing a decedat la prima sa translație, o misiune de antrenament pe o planetă similară Pământului, din sistemul stelei Groombridge 1618. Misiunea sa a fost extrem de neobișnuită din mai multe puncte de vedere. Planeta a fost considerată aptă pentru geoformare, iar unul dintre animalele descoperite de Tameri pare să funcționeze ca amplificator pentru comunicațiile telepatice (v. Raportul preliminar: Anexa VIII).

Tamerul Ch'ing a murit la ora 21:32:47,6, în ziua de 17 august 2051. MEM-ul a încercat să diagnosticheze cauza morții, dar n-a izbutit și ca atare a transmis șefului misiunii: „Deces cauzat de defecțiune MEM nedepistată”, apoi a congelat cadavrul pentru analiză ulterioară pe Pământ.

Secția de bioinginerie a verificat cu minuțiozitate MEM-ul și a raportat că funcționează perfect. Cristalele lui de date nu conțin nicio indicație asupra vreunei defecțiuni la momentul decesului Tamerului. Diagnosticul comunicat șefului misiunii poate fi interpretat drept: „Cauza decesului necunoscută (v. Anexa III).

Examinarea cadavrului a dus de asemenea la concluzii negative. Tamerul Ch'ing avea o sănătate excelentă în ziua de 16 august 2051 (v. Anexa IV, Examenul medical premergător translației) și nici cadavrul nu denotă simptome de boală sau traumă, care să nu fie derivate în mod direct din congelarea post-mortem.

Datele biometrice din clipele dinaintea decesului sunt ambigue și pot fi interpretate în mod variat, indicând fie moarte cauzată de infarct, fie un masiv accident vascular cerebral. Autopsia neagă însă ambele posibilități.

28 august 2051

Conținut:

Raportul autopsiei:

Anexa I: Fișa medicală a subiectului.

Anexa II: Date de laborator neprelucrate Anexa III: Raportul secției de bioinginerie.

Anexa IV: Examenul medical și interviul premergător translației. Anexa V: Fotografii și imagini video ale autopsiei.

Anexa VI: Raportul specialistului cerebrovascular.

Anexa VII: Raportul specialistului cardiolog.

Anexa VIII: Raportul preliminar: Puntea Groombridge.

Copii după originalele cristalelor de date disponibile la cerere.

Capitolul șase: Preludiu

Ceea ce anunță, precedă sau pregătește o acțiune sau un eveniment; acțiune premergătoare... partea introductivă a unei compoziții muzicale mai ample, care precedă o fugă...

Restaurantul cel mai elegant din Colorado Springs, sâmbătă seara, 26 august 2051. JACQUE LEFAVRE a invitat-o la cină pe CAROL WACHAL. Sfeșnice cu lumânări, catifele groase, muzică neo-elisabetană interpretată de un octet.

Chelnerul a strâns farfuriile; Jacques comandă o sticlă de Château d'Yquem 2039.

CAROL:

(tachinând):

Merit eu chiar atât de mult?

JACQUE:

(bătând puțin în retragere):

E o ocazie...

CAROL:

N-o să fie cine știe ce ocazie dacă bem prea mult. Alcoolul este sedativ.

JACQUE:

Vinul bun n-a afectat niciodată... relația respectivă.

CAROL:

Totdeauna ești așa de oficial?

JACQUE:

Eu? Nu-s deloc...

CAROL:

Ba da. Mă tratezi ce pe o verișoară pe care n-ai văzut-o de multă vreme. Nu ca pe...

JACQUE:

La dracu! Poate că sunt eu puțin nervos. Nu-i chiar un rendez-vous banal.

CAROL:

I-adevărat. Totuși, relaxează-te. Doar n-o să fim pe o scenă în fața...

JACQUE:

Mda.

Mă bucur c-ai pus piciorul în prag, când moș Chandler voia să...

(Ridică din umeri.)

CAROL:

Există și niște limite.

JACQUE:

Totuși am impresia că n-ai fost chiar atât de scandalizată precum ai reacționat.

CAROL:

Acum nu fi și tu curios. O să vezi mai târziu.

(Râde.)

JACQUE:

Așa cred. Uite, vine omul nostru.

(Chelnerul servește vinul cu ritualul corespunzător. Ei ciocnesc și beau.)

CAROL:

E bun.

Ești obișnuit cu genul ăsta de trai?

JACQUE:

Am fost, cândva. Când eram copil.

CAROL:

Ai tăi erau bogați?

JACQUE:

Se descurcau bine. Tata era fizician, cercetător principal la Institutul Fermi din New York.

CAROL:

A murit.

JACQUE:

(ezitând):

Putem zice și așa. Să vorbim despre altceva.

CAROL:

Sigur că da. Iartă-mă.

JACQUE:

E caraghios.

CAROL:

Cum?

JACQUE:

Păi... că am trecut prin atâtea împreună – am descoperit o lume nouă, nu? – și totuși suntem străini unul față de celălalt.

CAROL:

Împreună – totuși separați. Nu mă pot obișnui să te văd ca un om, ca un corp omenesc. Ar trebui să fii doar un glas în urechea mea.

JACQUE:

Mie nu-mi vine greu să m-obișnuiesc cu corpul tău.

CAROL:

Ești galant.

(Jacque își cufundă vârful arătătorului în vin și-l plimbă pe buza paharului. Paharul este din cristal și emite o notă muzicală pură și sonoră, care din nefericire distonează cu muzica octetului. De la masa vecină un bărbat îl privește aspru pe Jacque, și acesta se oprește.)

CAROL:

Nu-ți place muzica?

JACQUE:

Muzică! E doar o șmecherie ca să se vândă flaute și lăute.

CAROL:

E plăcută...

JACQUE:

La anul o să fie la modă chitarele electrice.

CAROL:

S-ar putea.

JACQUE:

Dacă ar fi fost adevărata muzică elisabetană, madrigaluri și altele, ar fi fost altceva – sobră, controlată – însă modernismele astea...

CAROL:

Ia-o-ncet Jacque. N-ai de ce te enerva.

(Jacque își golește paharul și-l reumple. Carol refuză.)

CAROL:

Cât e ceasul?

JACQUE:

Nouă și cinci...

CAROL:

Dacă plecăm acum, putem merge pe jos...

JACQUE:

Da...

(Privește vinul.)

...e probabil o idee bună.

(Face semn chelnerului.)

E o seară frumoasă.

Jacque achită nota de plată și cei doi pleacă, Carol ținându-l ușor de braț.

Fugă

Formă muzicală polifonică bazată pe una, două sau mai multe teme, care sunt expuse de o voce și reluate pe rând de celelalte voci, dezvoltate după legile contrapunctului, evoluând treptat într-o formă complexă cu etape destul de distincte și un punct culminant final.

Puntea Groombridge se găsea într-o incintă hiperbarică de dimensiunile unei camere, adiacentă vestiarului. Construcția era oarecum exagerată, presiunea atmosferică pe Groombridge fiind nouă zecimi din cea terestră, însă, după cum observase Jacques, prezenta un avantaj neîndoios pentru experiența lor: nu avea ferestre.

Veniseră mai devreme și stăteau în vestiar, bând cafea, când ieși Van der Walls și grupul său.

— Ceva rezultate, domnule doctor? întrebă Carol.

— E greu de zis, clătină Van din cap. Cele mai multe animale au fost letargice.

Deschise cușca pe care o ținea în brațe și scoase un collie micuț, purtând încă electrozi pe țeastă și piept. Era complet inert; nu voia să stea în picioare. Van der Walls îl mângâie cu blândețe și-i vorbește.

— N-au putut purta măști și majoritatea au fost afectate de bioxidul de carbon. O să știm mai multe după ce analizăm rezultatele biometrice. Bravo, băiatu'!

Câinele se ridicase, amețit.

Cei doi asistenți scoaseră și celelalte cuști.

— Gata, Van, rosti unul dintre ei.

Van der Walls luă câinele sub braț și, cu o figură inexpressivă, le ură noroc.

Jacque și Carol schimbă filtrele măștilor și le puseră pe fețe. Nu-și fixară buteliile cu oxigen pe spate, ci le luară în mână și trecură prin ecluză.

Scăderea de presiune le provocă senzația de înfundare a urechilor.

— Nu-i tocmai apartamentul din luna de miere, comentă Jacques.

Pereți emailați în alb strălucitor, podea din gresie neagră, iar în mijlocul încăperii, un acvariu plin cu apă tulbure, așezat pe o masă. Un pat pliant, împrumutat de la infirmerie. Camere video.

— *Omnia vincit Amor*⁸, spuse femeia.

— O să vedem...

Se îndreptară spre pat. În trecere, Jacques își aruncă haina peste una din camerele video.

— Au spus că n-o să funcționeze, zise Carol.

Bărbatul își scotea bluza – o operațiune delicată, din cauza gulerului rulat pe gât. Fu nevoit s-o scoată peste mască și apoi s-o tragă peste furtunul de aspirație și butelia de oxigen.

— Așa au spus...

Azvârli bluza peste cealaltă cameră.

Salopeta sport a Carolei nu ridică probleme. Ea își trecu degetul în josul fermoarului, o scoase, o împături și o așeză pe masă, lângă acvariu. Îi zâmbi lui Jacques, bâjbâi prin apa măloasă și pescui puntea. Era umedă, dar nu lunecoasă.

— Ar trebui să fie interesant.

Se așeză pe pat, lângă Jacques. El o mângâie ușor, dar nu încercă să atingă puntea.

Femeia se întinse pe pat, își lăsă capul în poala lui Jacques și ridică masca puțin, sărutându-l și apoi lingându-l.

El îi zbârli părul scurt.

— Nu pierzi timpul.

— N-am chef de pierdut timpul.

Îl trase în jos. Pe când încercau să-și facă loc pe patul îngust, atinseră puntea:

JACQUE:

Prim-plan tulburător de amănunțit al chipului său, apoi organele genitale supraimpuse „E nervos, dar atât de solid.”

CAROL:

⁸ Lat: Pe toate le învinge dragostea - replică din Bucolice de Vergilius (N T)

„Dar repede, atât de, apoi repede...” *Imagini neclare ale unor părți din trupul ei, mișcându-se „Pielea fierbinte.”*

— Nu sunt nervos, șopti răgușit Jacques.

— Bineînțeles că nu, răspunse Carol coborând un deget peste pieptul lui. A-nceput să-ți crească părul.

— Trebuie să... hei!

— Iartă-mă, te gâdili?

— Numai buricul, n-am putut niciodată... așa-i mai bine.

— Sper.

Femeia așeză mâna lui pe sânul ei și atinse din nou puntea.

JACQUE :

Ochii ei închiși, el vede roșu întunecat, simte degetele, ridicându-se peste sfârcurile întărite de plăcere, două locuri „Gândește-te la ceva sexi”...NU TE GÂNDI. Vede mintea ei, vede mâna lui „La ce nu te gândești?”

CAROL:

Chipul ei, curba prelungă a șoldului ei. „Așa fierbinte mătăsoasă, ca... ca... nu te gâdii, nu te gâdii...” Mâna lui mișcându-se peste sânul ei. O PLAJĂ SUB SOARELE STRĂLUCITOR O FATĂ ZVELTĂ „Nu te gâdii la Maria, nu te gâdii...”

— Nu te cenzura, șopti Carol. Seamănă cu mine? Așa apare în mintea ta.

— Semăna.

Describe o linie cu vârful degetului, în josul coastelor femeii, peste mijloc, urcând abrupta pantă a șoldului.

JACQUE:

Fior cald de plăcere odată cu degetul lui, pântecul tresare reflex nervos „Repede, Ah, repede”, peste colțul micului tendon și-n jos... „Acolo, Ah, acum repede”, buzele, desfăcute, plescăit, răsuflarea ținută „Acolo, Ah, nu, prea tare, Ah... aici BĂIEȚEL RĂU aici!”

CAROL:

Lunecând în jos pe pielea, fierbinte și umedă „Uite-o tresărind” peste tuleiele scurte și aspre, în jos, se oprește apoi desface buzele de jos atât de fierbinți și umede alunecă în sus și-o găsește MARIA ALERGÂND IEȘIND DIN APĂ, SE AȘAZĂ PE PATURA MEA USCÂNDU-ȘI PĂRUL, PICIOARELE DESFĂCUTE TAINA ROZ ÎN HALOUL BĂLAI „Nu, băiețel rău” lunecând aici „Prea tare? Am...”

— Aici.

Lăsă puntea pentru o secundă, ca să-i conducă mâna.

JACQUE:

„Nu te mișca”, ea se împinge în el de două ori, răsuflând o dată adânc, anusul se strânge „Ah... Ah” afară și iar înapoi ușor ca un fulg o atingere ce încercuiește „...” pulsații fierbinți, două „...” trei, diminuându-se „...Ah” radiind furnicături „... Ah, Jacque.”

CAROL:

„Sunt gata!”

„Nu te grăbi ea știe, nu te mișca.”

„Eu...”

„Cum poate...”

„?”

„Isuse!”

— Ah, Jacque...

Își frecă fruntea de pieptul lui, ștergându-i transpirația. Bărbatul lăsă puntea și o strânse în brațe.

Înghiți de două ori în sec, apoi vorbi:

— Nu-ți trebuie prea mult să te încălzești, așa-i?

Carol chicoti înfundat.

— A trecut mai mult de o săptămână. Nu te poți masturba în costum.

— Ai avut toată ziua, spuse el.

— M-am păstrat. Reîncepu să-l maseze ușor. Așa-i bine?

— Foarte.

Coborî muchia palmei în josul spinării femeii, simțind pielea netedă și răcoroasă.

— A fost... deosebit, adăugă Jacques.

Degetele lui se opriă puțin la începutul despicăturii dintre fese, degetul mare descriind cerculețe într-o gropiță lombară.

— Este altfel decât cu bărbații.

— Mai bine?

— Altfel.

Carol se opri din gâfâit.

— În mod normal, n-ar fi fost atât de rapid... dar puntea!

Este ca... este ca... parcă ai fi ambele persoane. Nu chiar așa, dar ceva în genul ăsta. Excitant!

Pentru Jacques nu fusese așa.

— E bine, bine...

El avusese impresia că cineva îl privea din exterior.

— Nu trebuie să ținem puntea cu mâinile, spuse ea. Ce părere ai despre asta?

Se întoarse cu spatele la bărbat.

— În felul ăsta durează mai mult pentru mine.

Răsucindu-și brațul, strecură puntea între spatele ei și pieptul lui Jacques.

JACQUE:

„Dacă încerc să mă gândesc la altceva” *simțindu-l pe el înmuindu-se deasupra ei* „SE TÂRĂȘTE UN PĂIANJEN PRINS”

CAROL:

cuib moale „Doamne! se târăște un gândac prins un păianjen, ia-l de pe mine!”

Jacque aproape că o împinse jos din pat, retrăgându-se din contactul cu puntea.

— Iartă-mă, a... hai s-o ținem tot cu mâinile. În felul ăsta îi putem da drumul dacă...

— Te-ai simțit prins... ca-ntr-o capcană.

— *Puntea* era cea prinsă.

Carol puse brațele în jurul lui.

— Jacques, nu cumva ți-e frică de mine? Nu cumva ți-e frică să mă lași înăuntru...

— Nu. Nu, îmi place. (Nu era o minciună absolută.) Totuși, să ținem puntea... cu mâna. Nu-mi place să m-atingă. Nu-mi place să fie atât de aproape.

— Bine. Lăsa creatura lângă abdomenul ei. Aici o poți ajunge?

— Da.

Atinseră puntea și, cu mâna liberă, femeia îl călăuzi înăuntrul ei.

JACQUE:

„Acolo” împingându-se în el, cald pe pielea ei „Spune acum Maria” NU POT stând apoi lent, apoi repede, ținându-se încordat

CAROL:

Tremur rapid, intrare ușoară, apoi o ușoară rezistență înfrântă, fese surprinzător de reci „Nu, nu pot”, stând apoi retrăgându-se lent, și împingând brusc, ținându-se încordat „E bine”.

— E bine...

Amândoi rămaseră cu ochii închiși, congestionați la față.

Carol îl mângâie cu blândețe.

— Am încredere în tine, rosti bărbatul.

JACQUE:

Fierbinte, umedă Încredere „Ea este ca mine, cu păr...” netedă și răcoroasă afară intrând lent dur ERECȚIA ieșind repede intrând lent ieșind intrând „Dar Jacques nu ești aici” intrând, ieșind, intrând „simte-MĂ, Jacques” ieșind, intrând EA DEASUPRA AM IUBIT-O EA A MURIT „Jacques”

CAROL:

„Încredere în tine” STÂND PE PĂTURA MEA, USCANDU-ȘI PĂRUL, PICIOARELE DESFĂCUTE, FERINDU-ȘI PRIVIREA, APOI COBORÂND-O ȘI ZĂRINDU-MI ERECȚIA APOI CE S-A ÎNTAMPLAT. EA RADE ȘI ZICE AI CRESCUT JACQUES ȘI MĂ BATE PE GENUNCHI ȘI FUGE PESTE NISIP RÂZÂND DAR EU ÎMI AMINTESC MEREU CĂ ACOLO NU-I NIMENI ALTCINEVA ȘI NOI NE JUCĂM ÎMPREUNĂ, CU EA DEASUPRA MEA PE PĂTURĂ EA ÎMI ARATĂ CUM

„Am iubit-o, era sora mea, a murit”

— A murit când... aveam doisprezece ani când a murit.

— Jacques... Bâjbâind, Carol îi atinse obrazul, ochii. Bietul meu Jacques...

În următoarea oră, încercară cinci poziții sexuale diferite. Carol devenise extenuată după nouă-zece orgasme. Jacques era și mai istovit, deoarece nu izbutise nici unul.

Putea începe, dar nu termina. Îi era imposibil, cu gândurile altei persoane – oricât de îmbietoare ar fi fost – invadându-i intimitatea; imposibil, cu propriile sale fantezii reflectate, distorsionate, de compasiunea lui Carol – și, uneori, de dezgustul ei, deși încerca să-l ascundă.

Femeia nu avea astfel de probleme; era prea puțin introvertită și cu sensibilitate mai redusă față de puncte. Legătura telepatică cu Jacques constituia pentru ea o mironie delicioasă, ca și cum ar fi făcut dragoste înconjurată de oglinzi, iar în minte i s-ar fi proiectat un film erotic.

Zăcea gâfâind pe pat. Jacques luă puntea, se îndreptă rigid spre acvariu și o puse în apă. Își ridică haina de pe cameră și se așază lângă Carol.

— Am uitat să luăm prosoape, îi spuse și începu s-o șteargă cu blândețe.

Carol toarse precum o pisică și se întinse.

— Nu vrei să...?

— Nu. Mi-a ajuns.

— Mai e timp destul. (Ceasul arăta 23:14.) Dacă am face-o fără puncte...

— Te rog!

— Voiam doar...

— Carol, altă dată mi-ar plăcea, dar *altă dată*!

Ea tresări.

— Nu te enerva pe mine.

— Nu m-am enervat pe tine.

— Nu fi nervos nici pe tine. N-ai avut ce...

— Hai să nu mai discutăm. Să nu mai discutăm despre asta.

— Bine.

Încercă să-l șteargă, dar bărbatul se răsuci și începu să se îmbrace. Ea îi întoarse spatele și scotoci prin poșetă, căutând un șervețel.

19

Coda

Pasaj mai mult sau mai puțin independent, la sfârșitul unei compoziții, introdus pentru a obține un final satisfăcător.

Abia peste opt ore trebuiau să revină în laborator pentru testele Rhine. Jacques o conduse pe Carol la căsuța ei. Era o seară cețoasă de sfârșit de vară; deasupra lor se rostogoleau nori grei de ploaie, iar la orizont se zăreau fulgere. Mergeau unul lângă altul, fără să vorbească prea mult.

Femeia apăsă degetul pe senzorul ușii, apoi îl prinse pe Jacques de mână.

— N-am nimic de băut în...

— Carol, ăăă, uite ce-i: lartă-mă. N-a fost vina ta. De vină e nenorocita aia de...

— Ș-ș-ș...

Îl cuprinse în brațe și-și lăsă capul pe pieptul lui. După câteva clipe rosti:

— Îți datorez o masă, Lefavre.

— Ah, aia...

— Ești liber la micul dejun de mâine? Trăgându-l spre ușă, adăugă: Haide! Am ouă adevărate.

Însoțirea minților neprefăcute admite impedimente

Efectul comuniunii telepatice asupra coitului
de

Raymond Sweeney, doctor în medicină și filozofie

STRICT SECRET

1. Se atrage atenția că din acest raport nu se pot desprinde concluzii generale, întrucât se bazează pe un singur episod. Totuși, anumite aspecte pot interesa cercetătorii în domeniul funcțiilor și disfuncțiilor sexuale umane.

2. Subiecții implicați au fost Jacque (sic) L. și Carol W., doi veterani ai primei misiuni Groombridge, cei mai sensibili la efectul de amplificare al punții Groombridge. Subiecții au fost programați pentru două ore de experimentări sexuale în contact cu puntea, fără observare exterioară, cu condiția de a accepta interviuri ulterioare.

3. Subiecții par compatibili sexual, dar n-au întreținut relații sexuale reciproce înaintea experimentului (privit retrospectiv, amănuntul este regretabil). Niciunul n-a avut disfuncții semnificative în trecut. Declarația Carolei dovedește o frecvență relativ ridicată a contactelor sexuale; în cazul lui Jacque, frecvența este mai scăzută.

4. Subiecții au fost intervievați în mod separat, între două și trei ore, la două zile după experiment. Carol a acceptat ca o parte a interviului să se desfășoare sub hipnoză; Jacque n-a acceptat.

5. Carol a raportat reacții sexuale relativ normale, însă neobișnuit de intense și accelerate. Jacque a suferit de imposibilitatea ejaculării și a orgasmului.

6. Jacque și-a amintit două episoade similare din trecut, ambele cu etiologie bine definită: oboseală accentuată, consum exagerat de alcool, lipsă de raporturi emoționale cu partenera (o

prostituată, pe când el avea șaisprezece ani). Afirmă că în cazul de față, niciunul dintre factorii amintiți n-a fost prezent în grad semnificativ, și atribuie episodul, în totalitate, influenței punții.

7. Pe de altă parte, Carol și-ar dori o punte personală.

8. Imediat după încheierea experimentului, cuplul a avut, în două rânduri, relații sexuale pe deplin satisfăcătoare reciproc, ceea ce, desigur susține afirmația lui Jacques.

Se anexează copii după interviuri și fișele medicale.

Simfonime

(Extras din *Istoria comentată a muzicii populare americane*, Volumul 6 [2040-20601, de Eliot Green. Copyright © Quadrangle TFX, 2072)

...pentru scurtă vreme dominată de o modă hibridă, botezată „Mișcarea Neo-Elizabetană”.

Instrumentele erau elizabetane – copii făcute cu mașinile și tehnologiile secolului 21 – iar melodiile și majoritatea textelor fuseseră preluate din epoca respectivă. Substratul curentului respectiv îl reprezenta însă simplul profit, atât muzicienii cât și negustorii mizând pe sensibilitatea tocită a unui public avid de noutate.

Unul din jalnicele exemple tipice îl constituie „Îndrăgostiții iubesc primăvara”, popular în toamna anului respectiv.

Strofa nu este completă, dar i-ar fi păsat cuiva? Din punct de vedere muzical este lipsită de imaginație – iar cuvintele au un efect vomitiv instantaneu asupra oricărui iubitor al lui Shakespeare.

S-a afirmat că șlagărul ar fi fost scris de un calculator al departamentului Relații cu Publicul al Agenției pentru Dezvoltare Extraterestră...

Capitolul șapte

Jacque închise ușa sălii de informare și încuviință din cap, într-un salut general. Se așează lângă Carol. Scârțâitul pielii fotoliului fu singurul sunet din încăpere.

— Perfect, rosti Tania ridicând privirea de pe lista din mână ei. Suntem cu toții. Jacques, el e noul nostru coleg, Gustav Hasenfel, din Bremehauven. Gustav, fă cunoștință cu Jacques Lefavre.

Jacque se aplecă peste masă și dădu mâna cu Gustav.

— *Guten Tag*⁹.

Păr blond decolorat, trăsături puternice, arătoase, înalt, cu o tristețe inefabilă în ochii albaștri, limpezi. Palma caldă, uscată, fermă. Jacques nu-l plăcu.

— *Tag. Sind Schweizer*¹⁰?

— *Ja natürlich. Mein Akzent?*

— *Jawohl.*

— Hei, interveni Carol. Vorbiți în franceză, sau în altă limbă.

— Gus e Tamer Doi, spuse Tania. Are patru misiuni la activ.

Asta însemna că după ultima misiune a bărbatului, pensionarea și/sau moartea îi redusese echipa la doi sau trei Tameri. Altfel nu i-ar fi distrămat-o; ADE prefera să păstreze echipele neschimbate.

— Bun, urmă Tania, ciocnind ușor în hârtiile pe care le ținea în mână. Două lucruri... ba nu, trei. Jacques și Gus, sunteți programați în misiune de fertilizare. Poimâine, doi septembrie, la cinci și treizeci și șase.

— Bietul meu băiețuș extenuat, șopti Carol.

— Unde anume? Întrebă Gus.

— Cygnus B, șaiszeci și unu. O planetă fascinantă.

— Așa-i. Am petrecut două luni acolo, geoformând.

Femeia zâmbi.

⁹ — Bună ziua! (în limba germană - N.T.)

¹⁰ — 'Ziua! Sunteți elvețian? — Da, desigur! Mă trădează accentul? — Da (în limba germană, în original - N.T.)

— Am născut acolo anul trecut.

— Eu am fost acum patru ani.

Urmă o scurtă tăcere, iar cei doi încuviințară din cap reciproc.

— Restul echipei rămâne pe loc până luna viitoare. S-a aprobat finanțarea altei misiuni Groombridge, mai lungă. Vom sta acolo patruzeci și șapte de zile, începând din unsprezece octombrie. Cu spectrograful masic.

— Începem geoformarea? Întrebă Vivian.

— Probabil că nu. Analiza preliminară arată că Groombridge nu merită atâta bătaie de cap. Se vor construi doar câteva clădiri pentru un centru de cercetări psihice. Misiunea noastră va fi căutarea de punți. În plus, vom izola elemente pentru o echipă de inginerie, care ne va urma după două săptămâni.

Până la sfârșitul lui septembrie se vor elabora și programele noastre de lucru. Cu excepția lui Jacques și Gus, toată lumea capătă permisie până pe douăzeci și cinci.

— Cât durează misiunea de fertilizare? se interesă Jacques.

— Douăzeci de ore. Ah, ia asta! Tania îi aruncă un flacon micuț de plastic: lei câte o pastilă din șase în șase ore, începând de diseară la douăsprezece. Și să fii băiat cuminte, încheie ea ridicând o sprânceană.

— Începând de diseară la douăsprezece, spuse Carol.

— Bine, râse Tania. Totuși nu-l epuiza.

Azi, puntea revine prin „praștie”. O vor diseca, la ora nouăsprezece. Poate veni oricine dorește să asiste.

Carol ridică mâna.

— Au aflat cum a murit Ch'ing?

— Nu. De fapt, depinde pe cine întrebi. Medicii spun că de vină trebuie să fi fost costumul. Bioinginerii zic că nu. Încă se cercetează.

— M-am liniștit, comentă Carol.

— Nu-i prima dată că se întâmplă așa ceva, strânse din umeri Tania. Eu nu știu pe cine să cred. Sper că n-a fost din vina costumului.

Pe douăzeci și cinci septembrie, ne întâlnim aici. Începând cu câteva zile înainte, verificați corespondența primită – ni se va expedia un fel de rezumat al cercetărilor preliminare. Comisia

de matematică și grupul bio au publicat deja o serie de constatări, dacă vă interesează să le citiți...

Altfel, aveți o lună liberă. Cine vrea să participe la disecție?

Toți, cu excepția Carolei, înălțară mâna, apoi femeia o ridică și ea.

— Perfect, atunci o să-i anunț. Ne întâlnim acolo.

Jacque și Carol ieșiră în oraș să cineze. Restaurantul mexican nu era grozav, dar nu se compara cu cantina ADE.

— De ce să mai mergem la disecție? Întrebă Carol după ce făcuseră comanda. Mai bine, petrecem o seară liniștită acasă.

Bărbatul râse.

— Te porți de parcă aș pleca într-o lungă călătorie.

— Păi... așa-i.

— Nu durează nici măcar o zi, rosti el amestecând cuburile de gheață din paharul cu apă. De fapt, cred că ești geloasă.

— Nici vorbă! Nu fi prostuț.

— Nu zic că ești geloasă pe femeia aia. Mai degrabă, pe situație. Pe faptul că voi trebuie să rămâneți într-un loc și să faceți copii, în timp ce noi... bântuim galaxia ca niște fluturași amorezi.

— Nu-mi fac griji de-astea. În plus, e mult mai sigur.

— Știi cât mai ai până te...

— Până mă fertilizează pe mine? Nu. Tania zice că mai întâi ar trebui să fac minim două translații. După aceea, dacă mă iau după exemplul ei, o să tot fiu însărcinată câțiva ani.

— Ea a născut de șase ori?

— Da, însă nu-i ceva obișnuit.

Chelnerul le aduse mâncarea: fasole reîncălzită și ceva cu aspect de carne.

— Dacă aș fi femeie, n-aș fi prea încântată.

— Totuși întâlnești mulți bărbați interesanți... Gustă din mâncare, apoi turnă deasupra sos picant: Ce crezi despre Gus?

— Mi se pare un tip valabil.

— Pe dracu, râse femeia. Dacă ai fi văzut cum vă măsurați din ochi...

— Hai, hai... N-am schimbat nici două vorbe împreună.

— Așa-i, aprobă ea. Ai auzit ce i s-a întâmplat?

— Ce?

— Noi suntem a treia lui echipă. Din prima au dispărut patru oameni. Au plecat cu flotorul și, puțin mai târziu, șeful a primit simultan patru anunțuri de deces. Flotorul s-a întors fără o zgârietură.

— Mda, cam ciudat. S-a aflat ce se întâmplase?

— Niciodată. Nu s-au găsit nici trupurile, nici costumele, absolut nimic. Asta a fost acum doi ani pe șaptezeci Ophiuchi A. După aia, anul trecut, pe Tau Ceti, un accident de geoformare. O explozie a ucis jumătate din echipă.

— De unde știi toate astea?

— Vin mai devreme la ședințele de informare.

O vreme, mâncară tăcuți. Jacques își turnă restul de bere.

— Bietul Gus, spuse el. Bine că nu suntem superstițioși.

— Nu-i chiar așa...

În incinta hiperbarică se putea sta doar în picioare. Vreo treizeci de oameni se fereau din calea Grupului Bio al lui Willard și a echipei holo care se pregătea de înregistrarea disecției.

Un reporter de la Science-News TFX îl întrebă pe dr. Willard dacă se căutau anumite caracteristici speciale.

— De fapt, nu știm exact ce anume căutăm. Adică, nu știm cum va arăta... Evident, e vorba de organul responsabil pentru această însușire unică.

Animalul a fost scanat cu neutroni și neutrini, i-am făcut radiografii - toate analizele nedestructibile. Din câte am constatat, n-are un sistem nervos mai evoluat decât al unui strugure. Practic e un tub gol, care ia mâncarea printr-un capăt și elimină reziduurile prin capătul opus. În plus, îi ajută pe oameni să citească gândurile.

Deschise o casetă neagră și începu să așeze instrumente sclipitoare pe masa din fața lui.

— Nu vom face anestezie. Dacă vei citi rezumatul primit, asta s-a făcut în cadrul testului unsprezece, pe douăzeci și șase august. Din câte am constatat, nimic nu-i provoacă durere. Nu am nicio explicație pentru asta. Până și protozoarele reacționează la traume.

Jacque Lefavre și Carol Wachal sunt prezenți?

Cei doi ridicară mâinile.

— Veniți aici, vă rog... Vă deranjează să ne dați o mână de ajutor?

— Nu, răspunse Jacques iar Carol încuviință din cap. Dar nu suntem sterilizați.

— Nu-i nimic, nici eu nu sunt. Vorbi apoi către reporter: Lefavre și Wachal sunt Tamerii cei mai sensibili la efectul punții.

Ideea lui dr. Jameson, este ca ei să stea în contact cu puntea pe durata disecției. Sperăm că veți fi în stare să ne spuneți în ce moment anume creatura își pierde puterea. De asemenea, să ne oferiți niște impresii subiective despre hm-mm, viteza de diminuare a puterii, eventualele fluctuații... lucruri din acestea. De acord?

— O să încercăm, zise Jacques.

Carol pălise. După cum mărturisise, revenind de la cină, avea o teamă irațională vizavi de disecții. La cinci-șase ani, văzuse o emisiune de știință popularizată în care inima unei broaște țestoase fusese extrasă și ținută să bată vreme de câteva săptămâni. Și acum mai avea coșmaruri în care apărea inima aceea.

Îi instalară în așa fel încât să nu obtureze camerele holo. Când atinseră puntea, Jacques simți teama ce galopa în mintea femeii, încercă să-i transmită liniște, tandrețe. Îl auzea doar cu jumătate de ureche pe Willard.

— Bineînțeles, nimeni n-a mai efectuat o asemenea disecție. Nudibranchia¹¹ ar reprezenta un analog destul de bun. Luă un bisturiu și continuă: De aceea, voi... am... voi face o s-s-s... voi inciza, hm-m. De-a lungul do's... do'salei...

— Domnule doctor... se repezi spre el un asistent.

Bisturiul zăgăni pe masă. Cu o expresie de uimire pe chipul său ridat, Willard își apăsă palma pe piept și se așeză pe podea. Se răsturnă într-o parte, fără să se mai îndrepte.

Asistentul îi căută pulsul.

— Inima nu mai bate, anunță el.

Rupse pieptul halatului lui Willard.

¹¹ Nevertebrat (subregnul: Metazoa, ramura: Protostomia, încrengătura: Mollusca, subîncrengătura: Conchifera, clasa: Gasteropoda, subclasa: Opisthobranchiata): gasteropod marin, carnivor. (N.T.)

— *Scoateți-l de-aici!* răcni Jameson. Scoateți-l pe hol, oxigen, tu... arată spre alt asistent...cheamă un flotor!

Urmără câteva momente de confuzie, vacarm și agitație. Jameson ceru ca toată lumea, cu excepția medicilor, să rămână în sală până îl trimiteau pe Willard la spital.

După câteva minute, Jameson reveni înăuntru. Oprindu-se în fața mesei, se adresa privitorilor:

— Este... ceva absolut teribil. Îl rugasem pe Bob... Ridică un deget spre reporter: Asta nu-i pentru difuzare! Îl rugasem pe Bob de peste zece ani să-și pună un stimulator cardiac. Un bărbat de optzeci de ani care fumează și bea ca el... mă rog, cei mai mulți îl știți pe Bob... Zicea c-o să-și pună stimulator în ziua când nu va mai juca tenis.

Au venit în patru minute, iar la spital așteaptă o echipă de intervenții cardiace. Poate că vor reuși să-l salveze.

Între timp... aș fi dorit să stăm lângă Bob, dar nu ne-a mai rămas nicio oră ca să terminăm, înainte să intervină „praștia”. Deci, să continuăm!

Ocoli masa și luă bisturiul scăpat de Willard.

— Nu voi pretinde că știu nici pe jumătate cât Bob în privința anatomiei nevertebratelor. Este cineva aici care crede ca poate face o treabă mai bună?

Nu răspunse nimeni.

— Vorbiți, fir-ar a naibii! Nu invoc întâietatea funcției. Tu, Modibo? Luna trecută, ai făcut blestematul ăla de melc.

Negrul masiv aflat în primul rând clătină încet din cap.

— Nu pentru c-aș fi fost specialist, domnule doctor. Pur și simplu era tura mea.

— Dă-i drumul, Phil, rosti altcineva. Dacă vedem ceva deosebit, te anunțăm.

— Bine, încuviință el apoi vorbi către cei doi Tameri: Țineți-l. Coborî bisturiul și ezită.

— Deci, o incizie dorsală. Hm-m. Dorsală.

Ridică privirea spre Jacques și scutură violent din cap.

Apoi, încetișor, ridică bisturiul și-și reteză beregata.

Purtător de Sămânță

(Extras din *Predici științifice* de Theodore Lasky, copyright © 2071, Broome Syndicate. Articol apărut în *The Washington Post, Times, Herald, Star-News*, 25 noiembrie 2071)

...planul original, care era de a utiliza TLM-ul pentru a trimite aparatură automată de geoformare pe una din planetele tip Terra din jurul 61 Cygni A. Oamenii urmau să fie transportați pe noua planetă cu ajutorul unei așa-numite „nave generație”.

Se ia un asteroid cilindric, lung de vreo zece kilometri. Se sfredește și golește, iar interiorul se geoformează. Se rotește ușor în jurul axei, pentru a obține gravitație artificială. Se instalează echipamente de propulsie și se trimite spre 61 Cygnus, cu câteva mii de oameni înăuntru. În funcție de proiectul utilizat (adică de fondurile care au putut fi alocate proiectului), călătoria durează între douăzeci și o mie de ani.

De aici și numele. De-a lungul drumului se pot naște și muri zeci de generații.

O femeie, pe nume Jerry Kovaly, a făcut inutil tot deranjul acesta.

La sfârșitul anilor 2030, dr. Kovaly era biologul răspunzător cu etapa „științe naturale” din geoformarea 61 Cygni A.

(Ea a inventat termenul „xenastenie”, care descrie slăbiciunea bruscă și dezorientarea simțită de un Tamer la întoarcerea pe Pământ, dacă a consumat alimente de pe altă planetă, atunci când moleculele extraterestre îi părăsesc corpul prin efect „praștie”).

61 Cygnus A era o planetă ușor de geoformat; aproape de la început, oamenii puteau umbla neprotejați pe solul ei. A fost prima lume ale cărei plante băștinașe s-au dovedit comestibile și, de asemenea, prima lume pe care s-a conceput un copil uman.

Cu ocazia unui examen medical de rutină înaintea celei de-a patra translații pe 61 Cygnus A, s-a descoperit că dr. Kovaly era însărcinată în câteva săptămâni. A urmat un mic scandal, întrucât soțul ei de pe Pământ era impotent în urma unei vasectomii; el a solicitat divorțul, pe care l-a obținut atunci când dr. Kovaly și-a anunțat intenția de a păstra copilul (nedezvăluind niciodată identitatea tatălui).

În același timp, ea a decis să nască pe 61 Cygnus A, pe de o parte pentru că lucrările ei de acolo ajunseseră într-un stadiu crucial, pe de altă parte fiindcă îi surâdea ideea de a fi mama primului copil născut în afara Pământului.

Copilul, un băiat, s-a născut fără complicații. După câteva săptămâni, a sosit vremea ca dr. Kovaly să revină pe Pământ. A luat celelalte trei persoane care o însoțiseră la venire, „cutia neagră” și pe fiul ei și au fost translați înapoi.

În momentul „praștiei”, copilul a dispărut.

Fusese un produs extraterestru. Pe lângă șocul teribil care l-a reprezentat pentru dr. Kovaly – ea se afla în perioada de alăptare – dispariția a fost stupefiantă atât din punct de vedere științific cât și filosofic. Grijulie cu sănătatea fătului, dr. Kovaly nu consumase alimente locale în timpul sarcinii și nici nu băuse apă de pe planetă, în acest fel, moleculele intrate în embrion prin placenta ei fuseseră exclusiv molecule terestre. Pruncul constituit complet din elemente pământene, ar fi trebuit să rămână pe Pământ.

Dr. Kovaly s-a întors pe 61 Cygni A și, în mod deliberat, a rămas iarăși gravidă. A născut normal. De această dată însă – într-o acțiune condamnată de unii drept „fără inimă” – când a revenit pe Pământ, a lăsat pruncul în afara câmpului cutiei negre.

Iar copilul a rămas definitiv pe planetă. Primul om care devenea cetățean de bună credință al unui alt corp ceresc.

În felul acesta, nava-generație căpăta o alternativă accesibilă. ADE a început să recruteze extrem de multe femei...

...o politică pe care, inițial, a caracterizat-o prin lozinca „Purtător de Sămânță”. Replicile licențioase și comentariile sarcastice care au urmat i-au făcut să abandoneze deviza respectivă.

Politica a rămas însă în picioare. ADE angajează de trei ori mai multe femei Tameri decât bărbați și le solicită să nască minim doi copii pe două planete diferite (și alți doi, dacă doresc să obțină vechimea de pensie înainte de termen).

Analiza genetică este unul dintre testele cele mai dificile care-l așteaptă pe un Tamer potențial. Orice predispoziție genetică spre maladii de pe lista neagră a ADE duce la respingerea unui candidat, indiferent cât de bine pregătit ar fi acesta. Pe toate planetele geoformate se țin genealogii minuțioase; teoretic, nicio împerechere nu este admisă între rude mai apropiate decât verii de gradul trei. Deocamdată, aceasta nu constituie o problemă, fiindcă cetățenii din prima generație ai Lumilor sunt angajați *de facto* ai ADE – extrem de loiali și dependenți de Agenție din leagăn și până în mormânt.

În momentul de față, există 7498 cetățeni ai Lumilor, majoritatea fiind din prima generație (pentru o perioadă, se așteaptă ca numărul să se dubleze cu fiecare deceniu). Cel mai vârstnic este, desigur, Primus Kovaly, care la vârsta de treizeci și unu de ani este tatăl a cinci copii. Până acum se pare că a rezistat tentației de a-l boteza pe vreunul Secundus.

Autobiografie: 2051

(Extras din *Pacificatorul: Jurnalulele lui Jacque Lefavre*, © Teora TFX2151)

15 sept 2051

N-am mai scris nimic de două săptămâni, am fost ocupat. O să încerc să rezum totul acum.

61 Cygnus B este o planetă interesantă, cu climat mai blând decât al Pământului, acoperită în cea mai mare parte de păduri și oceane. Gus și cu mine am făcut translația purtând cămăși cu mâneci scurte, pe un flotor de două locuri. Gus avea cutia neagră. Considerând cat de pașnică e planeta, cu greu am fi putut apărea într-un moment mai neplăcut.

Ne-am materializat cam la un metru deasupra unui ocean și imediat am fost loviți de un talaz gigantic. Era furtună. Am reușit amândoi să ne agățăm de flotor, în vreme ce acesta se legăna prin spuma valurilor, dar mi s-a părut o veșnicie până am izbutit să ne cățărăm pe el. Similar cu întoarcerea unei bărci răsturnate în apă.

În cele din urmă, am suit și mi-am prins centura. Apoi l-am ajutat pe Gus; după ce a urcat, am ridicat capota transparentă și am pornit. Voiam să ieșim din furtună și după aceea să direcționăm pilotul automat pe radiobaliză. A durat mult, deoarece vânturile erau puternice și imprevizibile, dar în cele din urmă am ieșit sub razele soarelui, la vreo 800 de kilometri (s-a dovedit) de Baza Stelară.

Am zburat aproape patru ore. Pe boltă nu era decât un singur soare și am înghețat serios. La răstimpuri, treceam pe deasupra unor insule (inclusiv peste un atol perfect circular), dar altfel nu era mare lucru de văzut.

Baza Stelară se găsește la un kilometru de țărm și este construită pe malul unui fluviu lat și leneș, înconjurată de o pădure de pini. În general, clădirile sunt făcute din bușteni, iar

străzile au fost pavate cu sfărâmături de scoici. Este un loc liniștit și organizat, exceptându-i pe copii, care sunt câteva mii. Am asolizat însă pe timpul siestei de după-amiază și cei mai mulți dormeau.

Am coborât într-o piață din mijlocul așezării, unde doi indivizi jucau popice. N-au părut surprinși să ne vadă și ne-au indicat locul unde se afla cartierul general ADE. Era o baracă micuță de cealaltă parte a pieței, iar administratorul lipsea (plecase acasă pentru prânz și siestă). Lăsase însă, pe ușă, un bilet, care ne anunța unde se găseau cele două femei.

Popicarii din piață ne-au trimis în direcții opuse: pe Gus la o femeie numită Hester, iar pe mine la Ellen. Ne-am străduit să nu manifestăm o grabă suspectă.

Ellen mă aștepta cu un ibric de ceai din ierburi aromate și cu vestea neplăcută că orarul ei era decalat. Conform examenului medical de dimineață, trebuia să mai așteptăm cel puțin opt ore.

Am băut ceai și am stat de vorbă. Ellen se ocupa de atmosferele planetare și se specializase în controlul meteo terțiar (așa încât să-și poată găsi o slujbă pe Pământ, dacă se plictisea să fie Tamer). Acesta urma să fie al patrulea și ultimul ei copil; ADE o lăsase să-l nască pe 61 Cygnus B, ca să-și poată crește și fiica cea mai mare.

Nu-i puteam pronunța numele de familie, care era african și avea un „clic” ciudat în mijloc (bunicul ei fusese negru american, urmaș al sclavilor care luptaseră în a doua revoluție).

Era inteligentă și atrăgătoare, și în oricare alte circumstanțe aș fi fost extrem de încântat de compania ei. Mi-a simțit însă agitația și mi-a sugerat să fac o plimbare prin Baza Stelară, să vizitez locurile și să revin spre seară.

Pilulele pe care le primim înaintea unei misiuni de fertilizare au rolul de a maximiza numărul și motilitatea spermatozoizilor, dar ca efect secundar ele induc un priapism accentuat și de durată. De aceea, este destul de iritant să fii singur cu o femeie frumoasă pe care n-o poți atinge.

M-am învățat prin așezare câteva ore, timp destul ca să văd totul, în curtea unei grădinițe, am zărit o negresă micuță, de vreo șase ani, care putea fi fata Ellenei. M-am întrebat dacă se

inventaseră noi termeni pentru relații de genul: „bărbatul care e tatăl fratelui meu, dar nu-i rudă cu mine.” „Tată vitreg” părea inadecvat.

Am ieșit din orășel, am vizitat centrala electrică și exploatarea forestieră, apoi am împrumutat o barcă și am vâslit pe râu. M-am întors în exploatare și am ajutat o femeie să doboare un copac mare. Timpul petrecut de mine pe planetă costa ADE-ul mai mult de zece dolari minutul; la banii ăștia se puteau aștepta să și muncesc.

Pe la amurg, am revenit în Baza Stelară. În anotimpul în care ne aflam acum, nu se întuneca niciodată, întrucât Cygnus A răsărea cam simultan cu apusul lui B. Nu oferea cine știe ce căldură, însă era mult mai strălucitoare decât luna plină.

Am descoperit singurul bar al planetei, o anexă micuță a cantinei pentru adulți. Era aproape ticsit, deși n-avea decât cinci clienți. Unul dintre aceștia era Gus.

Desigur, el își încheiase misiunea. Hester plecase undeva pe malul fluviului, verificând capcanele pentru crabi; urmau să se întâlnească aici pentru petrecerea de seară (toți locuitorii așezării veneau să ne privească dispărând). Am început să-i povestesc despre problemele cu Ellen, dar mi-a zis că știa. Toată așezarea știa.

Singura băutură era o bere puternic acidulată, pe care o serveau cu gheață și aromatizată cu suc de fructe. Dacă o dădeai rapid peste cap și aveai grijă să eviți aroma, aducea cu *Berlinerweiss*. Am început să discutăm despre asta, evident în germană, și am continuat în germană, până când am ajuns la subiectul femeilor, mai exact al celorlalte patru consumatoare din local. De acolo au pornit necazurile.

Oricum, germana reprezentase penultima picătură. Nu mă mai simțisem atât de tensionat de pe vremea școlii – se combinau lipsa de confort fizic, privirea repetată a ceasului, drogurile ce-mi zăpăceau hormonii... și comparația cu evidenta mulțumire a lui Gus. În plus, bănuiam că reprezentam subiectul anumitor speculații licențioase din partea adulților de pe planetă, care în proporție de nouăzeci la sută erau femei.

Gus are enervantul obicei nemțesc de a-ți corecta permanent gramatica în timp ce încerci să te exprimi, murmurând încetșor

formele corecte. Mă călca pe nervi; în timp ce elaboram o frază complicată, am reușit să folosesc modul greșit și să pun verbul propoziției principale în altă parte, la conjugarea eronată.

El a izbucnit în râs.

I-am tras un pumn.

A fost mai degrabă surprins decât vătămat. Îl lovisem în umăr, nu prea tare, dar niciunul dintre noi nu era obișnuit cu gravitația – trei sferturi din cea terestră – și lovitura a fost suficientă să-i răstoarne scaunul. Reflexele lui de Tamer au funcționat instantaneu: s-a răsucit în lateral, părăsind scaunul, a amortizat căderea pe vârfurile degetelor și a sărit în picioare.

M-am ridicat să-l ajut; furia îmi dispăruse la fel de brusc cum mă apucase. Gus m-a privit uimit și mi-a explicat că nu râsese de germana mea, care nu era chiar atât de rea pentru cineva lipsit de exercițiu, ci de calamburul involuntar pe care-l făcusem cu verbul *schiesse*. Mi-am cerut scuze, am râs la auzul glumei și am încercat să-i explic starea mea nervoasă. Mi-a zis că mă înțelege perfect, totuși a rămas distant. M-am întrebat ce avea să conțină raportul lui de misiune.

Cam peste o oră, Ellen a apărut în ușa barului și mi-a făcut semn. Am mers împreună în căsuța ei. S-a dovedit o amantă tandră și veselă. Propria mea performanță a fost remarcabilă în niște feluri de-a dreptul tulburătoare, însă ea era obișnuită cu asemenea situații. A spus că ar trebui să ne mai întâlnim cândva, în circumstanțe mai puțin oficiale.

A mai adăugat, melancolică, că doi dintre cei trei bărbați anteriori mie nu apucaseră să trăiască îndeajuns pentru a-și îndeplini aceeași promisiune.

Petrecerea de rămas bun, organizată în cinstea noastră, a fost amuzantă, deși mi se părea cam straniu că majoritatea participanților erau femei gravide (cei șapte bărbați care stăteau aici semipermanent purtau cu toții brățări vasectomice și cearcăne.) „Crabii” fierți – dacă poți denumi „crab” o vietate cu douăsprezece picioare – erau delicioși, o trufanda atât pentru băștinași cât și pentru Gus și mine. Copiii îi consumau permanent, dar adulții trebuiau să-și limiteze strict aportul de proteine extraterestre. În caz contrar, xenostenia „praștiei” putea fi fatală.

La momentul stabilit, ne-am translatat înapoi în Colorado Springs. După o scurtă ședință de raport, ne-am despărțit.

În cutia poștală mă aștepta un bilet de la Carol, care mă anunța că închiriasse pentru două săptămâni o vilă în Nassau. Trebuia s-o sun dacă nu voiam să vin; atunci avea să-și caute alt partener.

Peste o oră decola o cursă Denver-Miami. Am izbutit s-o prind, apoi am închiriat un flotor antic până la Nassau. Îi telefonasem Carolei din Miami, și mă aștepta la elicopterul Paradise Island.

Tamerii nu câștigă îndeajuns ca să locuiască pe Paradise Island – și e vorba de cu totul alt ordin de mărime al câștigului. Am luat o jinriksha până la casa închiriată.

Trecuse multă vreme de când văzusem alt loc decât Denverul, cel puțin pe Pământ. Nassau mi se părea plin de imagini, sunete și arome stranie, și era ticsit, Dumnezeuule, era ticsit! O jumătate de milion de oameni pe un petec de uscat.

Sunt la fel de cinic ca oricare Tamer în privința retoricii bombastice folosite de ADE pentru a-și justifica programul de colonizare. Oricine cunoaște fundamentele macroeconomiei își dă seama de realitate. Însă era inevitabil să nu compar insula aceasta aglomerată cu așezarea bucolică pe care o părăsisem cu câteva ore în urmă. Multe lucruri se vor degrada din nou, dar poate că acum va fi ultima dată.

Ajunge o persoană ceva mai impetuoasă în locul convenit și Pământul ar putea deveni în câteva secunde un tăciune steril, deși asta-i valabil de un secol încoace.

Pe de altă parte, mă simțeam mulțumit că sus în cer existau toți copilașii ăia. Iar unul dintre ei urma să fie, parțial, al meu.

Când am intrat în locuință, Carol a întrebat dacă avusesem succes în „purtarea sămânței”. L-am spus că fusese mai degrabă pe dos – și m-am oferit să-i demonstrez. Efectele ultimei pastile nu trecuseră încă și-mi rămăseseră alte două pilule. I s-a părut o propunere interesantă.

După două zile eram atât de istovit, încât Carol plecă singură la plajă. Cândva Mark Twain a scris că nu există femeie care să nu poată birui oricare zece bărbați pe adevăratul câmp de bătlie între sexe. Prima dată când citisem chestia asta, mi-am

zis că exagerase. (Și probabil că i-aș fi invidiat pe cei șapte masculi prizonieri ai Bazei Stelare.)

Am făcut și alte lucruri pe durata șederii în Insule: am participat la un festival, am navigat cu o joncă antică, am înotat și am făcut scufundări. Ne-am bronzat, ne-am odihnit și am citit câteva cărți bune. O să mai scriu și mâine dimineață. Nu mai pot amâna teancul ăsta de rapoarte.

M-a bucurat să aflu că dr. Jameson trăia. Vivian zice că a afirmat că puntea l-a împins să-și taie gâtul. Poate c-o să găsesc raportul prin maldărul ăsta, pe undeva.

Nu m-atinge!

(Transcrierea discuției post-operatorii între dr. Raymond Sweeney (Șeful Grupului Psiho) și dr. Philip Jameson. 2 septembrie 2051)

(Treizeci de secunde de politețuri introductive.)

JAMESON: Înregistrezi discuția, Ray?

SWEENEY: Ce te face să...

J: Haide, Ray! Nu sunt paranoic. Am lucrat zece ani împreună și niciodată nu te-am văzut cu sacou. Ai nevoie de el pentru reportofon... pentru că într-un buzunar al cămășii ții țigările, iar în celălalt...

S: Bine, Sherlock, așa-i - înregistrez. Te deranjează?

J: De ce m-ar deranja? I-am spus și sanitarului... ai discutat cu sanitarul?

S: N-a înțeles ce i-ai zis.

J: Adică m-a crezut nebun.

S: Păi...

J: Și mie mi se pare o nebunie. Dar este adevărat. N-am vrut să mă sinucid. Blestemata aia de creatură, puntea aia, a pus stăpânire pe mine și m-a făcut să-mi tai gâtul.

S: S-a descurcat frumușel...

J: *(pipăind cicatricea)*: Exact! De sub ureche și dup-aia peste carotidă... adânc. Noroc că mai pot vorbi.

S: Pare tăietura unui chirurg excelent...

J: Termină cu rahatul, Sweeney! În mod evident, mi-a intrat în minte. *(Pauză.)* Dacă aș fi vrut să mă sinucid, aș fi putut s-o fac, cu mai mult succes, într-o mie de moduri diferite. În niciun caz, tăind o arteră într-o odaie plină de medici, din vecinătatea imediată a unui spital.

S: Phil, majoritatea sinucigașilor nu doresc să moară, ci să fie salvați.

J: Bine, știu chestia asta. Totuși nu crezi că-i o coincidență cam mare? Cu ceea ce i s-a întâmplat bietului Willard?

S: Dar Willard n-a încercat să se sinucidă. El...

J: A făcut infarct, sigur că da. Calea minimei rezistențe... (Pauză.) Ray, creatura a încercat și cu inima mea. Imediat înainte de a-mi pierde cunoștința, am simțit o strângere și o apăsare pe piept. Am însă inima perfect sănătoasă. Creaturii i-a fost mai ușor să-mi controleze brațul.

S: Ți-ai pierdut cunoștința?

J: Exact. În clipa când m-am pregătit să fac incizia. M-am simțit amețit și... greoi, nu știu cum să-ți spun... Apoi totul a devenit alb și când m-am trezit, mă pregăteau pentru operație. (Pauză.) S-a făcut autopsia lui Willard?

S: Da.

J: Și?

S: Neconcludentă. Specialiștii...

J: Altfel zis, inima i s-a oprit dar nimeni nu știe de ce.

S: Trebuie să așteptăm...

J: Mi-am încheiat pledoaria, ce dracu! Întreabă-i pe specialiștii cardiologi ce fel de boală de inimă poate provoca moartea unei persoane robuste în câteva secunde. Creatura aia a pus stăpânire pe el. L-a găsit organul cel mai sensibil și l-a ucis.

S: Cam melodramatic...

J: Ce s-a întâmplat cu mine a fost și mai al dracului de melodramatic. Eu am fost *acolo*, Sweeney! Eu am simțit creatura preluând controlul. Cu mine n-a făcut o treabă la fel de bună ca în cazul lui Bob. Și primul Tamer, chinezul ăla...? A vorbit cineva cu Tamerii care erau în contact cu puntea când am încercat s-o disecăm?

S: Unul dintre ei e plecat într-o misiune. Celălalt a declarat că puntea a funcționat normal, exceptând momentele când Willard și cu tine ați atins-o. Atunci n-a funcționat deloc. (Pauză.) De altfel se așteptau la chestia asta. Nu merge cu trei persoane.

J: Am înțeles... Uite ce-i, Sweeney: îți propun un târg. Poți să mă psihanalizezi cât dorești – o să cooperez sută la sută. Dacă ajungi la concluzia că am predispoziție spre sinucidere, mă pensionezi.

S: Nu cred că...

J: Dar... între timp, te învăț tot ce știu despre anatomia nevertebratelor. Și data viitoare când mai aduc una din creaturile astea...

S: Trebuie s-o disec eu.

J: Exact!

S: Mi se pare cinstit. Doar să mă poți convinge s-o fac. Cred că nici eu n-am predispoziție spre sinucidere.

Capitolul opt

De obicei, John Thomas Riley găsea satisfacții în slujba lui: Șeful Personalului și Șef al Operațiilor ADE, Colorado Springs. Uneori însă nu era deloc plăcută.

Intră în sala de informări și discuțiile se întrerupseră brusc. Se așează în capul mesei și începu direct:

— Știți ce se vorbește pe la colțuri?

Cei zece Tameri îl priveau fix. Li păru rău că nu-și adusese niște hârtii pe care să le răsfoiască.

— Există unii care afirmă că este o misiune sinucigașă. Nici nu poate fi vorba de așa ceva.

Trei dintre ei încuviințară din capete – era bine.

— Este aproape sigur că puntea Groombridge a ucis doi oameni și a fost gata să-l ucidă și pe al treilea, manipulându-i telepatic. Iar acum vă cerem să mergem și să adunați toate creaturile similare pe care le puteți găsi.

Totuși, puntea aceasta a trecut prin mâinile a treizeci și opt de oameni, și n-a făcut niciun rău la treizeci și cinci dintre ei. Știm că în două din cele trei cazuri fatale, a ucis în autoapărare. Sau a încercat să ucidă. Noi însă nu vă cerem să le faceți vreun rău. Lefavre?

Jacque coborî mâna.

— Asta-i principalul lucru care ne pune pe gânduri. Ch'ing n-ar fi făcut rău punții. În niciun caz, în mod intenționat.

— Poate c-a fost un accident, interveni Carol. Poate c-a strâns-o prea tare, sau așa ceva...

— Asta nu vom ști niciodată, reluă Riley. Trebuie să pornim de la presupunerea că puntea poate simți când un organism o amenință și ia măsurile în consecință.

Cum anume procedează rămâne un mister. Fiziologic, pare cu puțin mai complexă decât un burete. Există însă și alte dovezi clare că o poate face, în afara cazurilor cunoscute deja. Jeeves, ai pregătit un raport...

— Exact, încuviință Tania. Oamenii mei știu despre ce-i vorba, dar echipa lui Manuel nu știe.

Un indiciu îl reprezintă analiza geofizică. Am recoltat câteva fosile ce par să provină de la carnivore mari, acvatice. Pentru asemenea animale, punțile ar reprezenta surse de hrană evidente.

Cu toate acestea, unicul loc unde am găsit alte forme de viață animală a fost Marea Craterului, care e complet izolată de ecosistem.

S-ar putea ca punțile să fi apărut după o catastrofă naturală care a nimicit fauna planetei. Sau poate că ele înseși reprezintă catastrofa respectivă – după ce și-au dezvoltat capacitatea telepatică, au început să-i îndepărteze pe rivali. Nu trebuiau să-i ucidă pe toți indivizii, doar să reducă densitatea populațiilor în așa măsură încât împerecherile să fie insuficiente pentru supraviețuirea speciilor. Așa ceva s-a întâmplat și pe Pământ, în secolul trecut, cu unele specii de balene.

Bineînțeles, totul va fi mai clar după această incursiune.

— Tot nu explică ce-a fost cu Ch'ing, vorbește Jacques.

Poate că puntea face greșeli... poate că ucide când nu-i cu adevărat amenințată. Poate că ucide aleator, antrenându-se.

Carol încuviință din cap.

— Putem teoretiza la infinit, dar de fapt nu știm nimic despre ea.

— Tragem concluzii pe baza unor date insuficiente, spuse Jacques. Asta nu-i știință!

Riley ridică din umeri, exagerând cât mai mult gestul.

— Vreți să nu participați la misiune?

Refuzul de participare însemna convocarea în fața unui consiliu, urmată probabil de concediere – apoi o viață plină de datorii, pentru a plăti ADE-ului despăgubirile legate de instruire.

Amândoi clătină din cap.

— Este cineva care nu vrea să participe? Ajunge să completați două formulare.

Niciun răspuns.

— Bine...

Oricum, nu veți intra în contact cu niciuna dintre punțile găsite. Scopul principal al misiunii este de a aduce pe Pământ punți neatinse, pentru a fi studiate în condiții de laborator.

Jameson a propus să investigăm populația în căutare de indivizi cu potențial Rhine extrem de ridicat, pentru ca aceștia să aibă primul contact cu puntea. Pare o idee bună.

Deci, dorim să *nu* le atingeți, evident dacă e posibil... Știți că efectul Rhine e blocat de anumiți dielectrici - cvasimetalele ceramice, de pildă. Am construit extensii, brațe-robot, pentru costumele voastre, făcute în întregime din aceste ceramice. Sperăm că veți lua punțile cu ajutorul lor.

— Nimeni n-a pomenit de chestia asta, vorbi Jeeves.

— N-am fost siguri că vor fi gata la timp. Cei de la Krupp au muncit zi și noapte. Acum însă le avem - de aceea am convocat această întrunire. Tu și echipa ta puteți începe chiar azi antrenamentele cu ele.

Echipa B - Ubico - e liberă să plece, doar dacă nu aveți întrebări...

Nu au avut.

— Echipa A - întrebări?

Nimic. Riley se sculă.

— Perfect. Atunci coborâți în vestiare și echipați-vă. În docul C există un flotor care vă va duce într-o zonă de lângă fluviul Colorado

— Are atât brațele-robot, cât și plasele pe care le veți utiliza. Obișnuiți-vă cu ele, apoi sunteți liberi până pe unsprezece.

Echipamentele funcționau bine. Cele două plase erau semirigide, astfel articulate încât să urmeze precis configurația fundului râului. O plasă putea fi manevrată de doi oameni, câte unul pe fiecare mal. Cu ele se bloca o secțiune lungă de câțiva kilometri a albiei, apoi, lent, erau aduse laolaltă. Capturau orice obiect mai mare de un centimetru, care plutea sau înota.

În Colorado au prins un banc de mii de pești. Testară brațele-robot, apucând și ridicând câțiva păstrăvi. Au avut nevoie de o jumătate de oră ca să pună trei dintre ei în bazinul colector, dar peștii erau mai iuți și mai alunecoși decât puntea Groombridge. Apoi strânseseră plasele și se așezară la un picnic.

MISIUNEA GROOMBRIDGE 1618,11 OCTOMBRIE 2051 ECHIPA A

PERSONAL:

- 1.TAMER 5, TANIA JEEVES. FEMEIE, 31. A NOUA MISIUNE. ȘEF.
- 2.TAMER 3, GUSTAV HASENFEL. BĂRBAT, 26. A ȘASEA MISIUNE.
- 3.TAMER 2, (PROB.), JACQUE LEFAVRE. BĂRBAT, 26. A TREIA MISIUNE.
- 4.TAMER 1, VIVIAN HERRIK. FEMEIE, 24. A DOUA MISIUNE.
- 5.TAMER 1, CAROL WACHAL. FEMEIE, 24. A DOUA MISIUNE.

ECHIPAMENT:

5 MODULE MEM V/MODEL GROOMBRIDGE 1618 1 RECORDER
PERSONAL

FLOTOR AUTOMAT V/MODEL GROOMBRIDGE 1618 (AL DOILEA
IMPULS)

SERVO-PLASE (AL TREILEA IMPULS)

SPECTROGRAF MASIC, WESTINGHOUSE MODEL 17 (AL
PATRULEA IMPULS)

BAZIN COLECTOR (AL PATRULEA IMPULS)

NECESAR ENERGETIC

IMPULSUR117,89688370924 US, REGLARE LA TIMP LOCAL
10:24:38, 37677 TP 399057

10:32:29, 66498 TP 399059 10:36:46, 00983 TP 399060

IMPULS 17, 89688370930 US, REGLARE LA TIMP LOCAL
10:42:05, 83997 TP 399062

PRIORITATEA MISIUNII: 1

FONDURI: CONT 733092 PSIHO 40%

CONT 483776 EXOBIO 20%

CONT 000101 REL. PUBL. 20

CONT 000100 GEN 20

TLM-ul îi depuse lângă polul sud al planetei. Flotorul, care
apăru după opt minute, fusese modificat și rămase plutind,

așteptând comanda Taniei (ca să evite genul de accidente din prima misiune, care-i ținuse fixați la sol).

Urcară pe flotor și căutară semnalele radio emise de cele două plase. Localizarea acestora și drumul până la râul unde găsiseră puntea durară peste trei ore. Descărcară flotorul și Tania solicită un voluntar.

— Bazinul colector și SM-ul sunt la vreo două sute de kilometri de aici. Cine vrea să le aducă?

Tăcere.

— E o treabă de mai puțin de două ore.

— Ar fi trebuit să le ia echipa B, mormăi Gus. De fapt, e treaba lor.

— Acum e prea târziu să mai schimbăm ceva, zise Jacque. Să tragem la sorti.

Tania ceru fiecăruia să-și aleagă un număr între unu și o sută. Carol pierdu.

Ceilalți instalară imediat plasele, izolând o porțiune lungă de un kilometru a râului, intenția era de a lua prin surprindere creaturile, fără să le permită să se avertizeze reciproc.

Desigur, exista și posibilitatea ca pe planetă să nu fi fost decât o singură punte, care să-i fi căutat în mod special pe oameni. În acest caz, aveau să petreacă patruzeci și șapte de zile, plescăind zadarnic prin noroi.

Jacque credea că vor prinde probabil câteva zeci, poate chiar sute, la fiecare „pescuire”, iar marea parte a celor șapte săptămâni urma să fie petrecută jucându-se cu spectrograful masic.

În cele din urmă, realitatea a fost undeva pe la jumătate. Când Carol a revenit cu flotorul, tocmai se apropiau de finalul primului pescuit. Rezultatul diferea în mod evident de antrenamentul făcut pe Pământ: nicio mișcare, doar un morman vâscos de ierburi. Plasele se uniră pe fund și Tamerii intrară în apă.

După o oră de scotocit prin mizerie, găsiră o punte.

Coborâră cincizeci de kilometri în aval și repetară acțiunea. Nimic. O făcură iarăși: tot nimic.

La a patra încercare, mai găsiră o punte.

Echipa B apăru, se ghidă după SM și începu să prelucreze noroiul.

Prima zi a fost singura în care echipa Taniei a prins două punți. După șapte săptămâni aveau un total de opt punți.

Echipa B se descurcase mai bine. Construisese o mică așezare, din barăci piramidale etanșe și interconectate – semănau cu niște corturi argintii și rigide din aliaj aluminiu-siliciu. Indivizii erau voioși și bine dispuși.

Oamenii Taniei erau plictisiți și se simțeau frustrați. Jacques explodase de câteva ori, ba chiar se răstise și la Carol. Când se înghesuiră laolaltă pentru translația înapoi pe Pământ, au făcut-o cu o ușurare de-a dreptul disperată.

Și ei servesc patria

Arnold Bates își petrecu jumătate din viață dormind, sau luând medicamente. Cele mai multe medicamente sunt pentru combaterea insomniei. E multimilionar, dar cheltuiește puțin: chirie, mâncare și medicamente. Nu are pasiuni.

Treaz, este mult mai alert decât majoritatea oamenilor. Așa trebuie să fie în calitate de Controlor Principal al camerei TLM din Colorado Springs. Cristalul de o sută douăzeci de centimetri de acolo este cel mai mare al ADE-ului, și cel mai ocupat.

Bates este un bărbat scund și slab, cu un păr alb ca neaua înconjurându-i trăsăturile amerindiene. Pielea lui este însă deschisă la culoare pentru un amerindian. Pare de cincizeci de ani, dar n-are decât treizeci și doi. Ocupă funcția aceasta de zece ani – o perioadă dublă față de cea obișnuită pentru a-l uza pe un om. El are tipul de autocontrol perfect care l-ar face ideal pentru meseria de Tamer, însă deține prea multe gene nepotrivite pentru așa ceva.

Are stomacul din plastic, iar ficatul e o mașinărie. Are un CI de 189 și reflexe de pistolar.

Principală lui ocupație este de a preveni un alt dezastru de tipul Los Alamos. Două trupuri omenesti încercând să ocupe același loc în același timp au transformat un munte într-o vale adâncă și au provocat ploi radioactive din Albuquerque până în Mexico City.

Privește prima pagină din programul său de azi, 27 noiembrie 2051.

Aici lucrează de la șase la zece dimineața și de la două la șase după-amiaza. Ceasul din cabina controlorului arată 05:58.

Ușa cabinei se deschide și iese un tânăr. Bates se întâlnește cu el de aproape un an, dar nu-i cunoaște numele.

— Bates, rostește acesta încuviințând din cap și Arnold îl salută la fel. E gol acum, ai mai mult de zece minute pauză.

Bineînțeles, Arnold știe lucrul acesta: zece minute și patruzeci și ceva de secunde. Dimineața, când deschide ochii, știe precis ce oră și ce minut este.

Tânărul e palid și-și tamponează fruntea.

— Necazuri?

— Da, una nasoală acu' o oră. O echipă de geoformare cu trei răniți și un mort. Mort din „praștie”...

— Tameri, spune Arnold. Nu-nvață să-și țină brațele înăuntru.

— Da.

Se îndepărtează și Arnold intră în cabină. Partenerul lui e Mavis Eisenstein, care-l dublează în schimbul de la patru la opt. O cunoaște de patru ani.

— 'Neața, Mavis.

Femeia dă din cap și suspină. Se scoală din scaunul principalului și trece pe cel al secundului.

Arnold se așază și desface un pachet de țigări. Îl pune pe masă, apoi pune și pachetul început deja și-și aprinde o țigară.

— Mi-a părut rău că n-ai fost aici la cinci, spune Mavis. În locul meu.

— Așa mi-a zis și băiatul. Nasol de tot?

Ea încuviințează din cap de mai multe ori.

— Unul din cei de la bază, tăiat până la mijloc. Și pe sticlă a ajuns sângele! Ceilalți au căzut toți grămadă. Oricum șeful și alți doi erau inconștienți. Tot nu știu ce s-a-ntâmplat.

— Echipă de geoformare?

— Epsilon Eridani. 05:27:14. Blestematul de SM venea imediat după ei, o pauză de 03:29. Trebuia să dezinfectez și sterilizez.

— Tensiunea e doar de doi douăzeci.

— Crezi că nu știu? replică femeia cu glas ascutit, iritat. Nenorociții de la autopsie m-au ținut pe loc. Voiau cadavrul. Era cât pe-aici să nu mai reușesc... L-am ars cu abur steril pe un hamal – cred că destul de rău. Îmi mai rămăseseră doar nouă secunde.

— Cam puțin. Mai bine, fă-le raport.

— Bineînțeles c-o să fac raport! Șase, rosti ea în mod automat, când un bâzâit dublu anunță ora. Nenorociții ăia de la autopsii se poartă de parcă ei ar fi șefii p-aici.

— Vrei un hap?

— Am luat unul acum șase minute. O să-mi treacă.

Arnold verifică cele unsprezece misiuni pe care le vor face împreună.

— Așteaptă cineva eșantioanele pentru grupul agro?

— Nu. Am sunat aseară, să le băgăm în magazie. Vine curierul la nouă.

— Le-ai zis hamalilor despre urgența asta de la expediția de alimente?

— Da. Ar fi bine să-i mai anunțăm o dată. Le-am zis la patru, dar poate că după cinci douăzeci și șapte or să vină alții. Despre unul, sunt sigură.

Arnold vorbește cu hamalii.

— Au schimbat toată echipa.

— Ce-i cu ăla pe care l-am opărit cu abur?

— Trăiește, minte prompt Arnold. (Femeia poate afla adevărul și mai târziu.) Stare acceptabilă.

— Nu mi-a plăcut deloc s-o fac.

— Pentru asta sunt plătiți. Arată prin geam: Uite-i pe fertilizatori.

— Treizeci de secunde mai devreme.

— Douăzeci și cinci, o corectează el.

Hamalii au adus deja flotorul, care stă în poziție verticală, centrat deasupra cristalului TLM. Cei trei Tameri se apropie de el.

Arnold își cuplează laringofonul pentru a fi auzit în camera cristalului.

— Salut, băieții!

Ei ridică brațele.

— Nu vă suiți încă. Mai aveți șapte minute. O să cobor cilindrul în cinci minute, în felul ăsta rămâneți înăuntru două minute și paisprezece secunde. E suficient ca să vă aranjați.

— Aș fi preferat să facă chestia asta din două impulsuri, vorbește Mavis. Volumul e cam la limită.

— Nu se poate pentru Tau Ceti, răspunde bărbatul.

— Așa-i, am uitat. Prea multă apă, pești mari...

Așteaptă tăcuți câteva minute. Apoi Arnold le spune fertilizatorilor să urce și-și trage în față claviatura comenzilor

Lasă degetele lin pe cele opt taste de urgență: CĂZUT, PLIN, 1/2 CĂZUT, 1/2 PLIN, DEZINF., STERIL, MEDICAL, DISTR. MISIUNE.

Pe cele trei șiruri de dedesubt se află douăzeci și patru de taste secundare. În mod automat, arătătorul lui drept atinge pe cea însemnată cândva LĂSAT CIL. Literele s-au șters de atâta folosință. Singura tastă secundară ale cărei litere sunt de asemenea șterse este AUTOPSIE.

— De ce ne-au pus pe amândoi? întreabă Arnold.

Combinatia obișnuită este cu un controlor experimentat în postul principal și un stagiar ca secund.

— Chestia Groombridge.

— Aha.

După ce fertilizatorii s-au instalat, Arnold coboară cilindrul.

Degetul său atinge ușor tasta DISTR. MISIUNE. Evident, nu el comandă TLM-ul - asta ar necesita o precizie de o miime de secundă - dar poate anula translația, dacă observă o neregulă în cilindru.

Cilindrul se ridică automat.

— S-au dus.

Împinge claviatura într-o parte și o privește pe femeie.

— Ce „chestie Groombridge”?

— Nu citești nici măcar ziarele?

— Nu.

— Au găsit niște animale care-i ajută pe oameni să-și citească gândurile. Sunt mici și...

— Ah, da. Am văzut un doctor, în cub. Spunea că un animal din alea l-a făcut să-și taie gâtul.

— Exact. Și a ucis alt doctor. Nici acum nu se știe precis ce anume s-a întâmplat.

Arnold clătină din cap.

— De parcă lumea n-ar fi și așa destul de periculoasă... Dacă vor să se joace cu chestiile astea, ar trebui să se ducă pe Groombridge și s-o facă acolo.

— Îmhî, încuviințează Mavis. Așa-s savanții...

Nouă vieți

(Extras din *Puntea: Evaluare preliminară*, Jameson și colectiv, ADE TFX, Colorado Springs, 2052)

Primele teste cu puntea Groombridge s-au încheiat în mod tragic; seria a doua a început în mod tragic.

A doua misiune Groombridge a adus opt punți neatinse. Erau pregătite douăzeci și trei de persoane, apreciate printre cele mai dotate medii psihice din lume: scorurile lor etalon la testul Rhine standard aveau medii cuprinse între 413,7 și 499,9.

Ultimul scor aparținea uluitorului Jerzy Krzyszkowiak, singura persoană din istorie care a demonstrat performanțe telekinetice reale. În prezența noastră și în condiții de laborator, el a fost capabil să exercite o apăsare de câteva grame pe talerul unei balanțe analitice, vreme de mai multe ore, balanța găsindu-se în altă încăpere.

Cele douăzeci și trei de medii psihice aleseseră șapte dintre ei în mod aleator pentru a beneficia de privilegiul primului contact (cu toții fuseseră de acord că Krzyszkowiak trebuia să se numere printre cei opt „norocoși”). Alți opt au fost aleși pentru contactul secundar.

Cei șaisprezece au intrat în incinta Groombridge la 14:36 în ziua de 27 noiembrie 2051.

Peste șapte minute, jumătate dintre ei erau morți.

Au murit toți cei care avuseseră primul contact. Niciunul n-a dovedit simptome alarmante până la moartea primului, petrecută la un minut după atingerea punții. Toate experimentele au încetat, timp în care cei doi medici prezenți au încercat să-l ajute. Apoi toate celelalte contacte primare au murit, unul câte unul.

Analizând înregistrările tragediei, am constatat o relație directă între capacitatea psihică a individului și timpul de

supraviețuire după primul contact. Tabelul și graficul anexate ilustrează această relație.

Prima persoană care a făcut un prim contact a fost Tamerul Hsi Ch'ing, care a supraviețuit trei ore și patruzeci de minute. Dacă presupunem că scorul lui Rhine era de 100 (nu există date), atunci momentul decesului său corespunde acestei curbe exponențiale.

Contactul secundar n-a avut dovedite efecte neplăcute, confirmând prima serie de experimentări.

Au fost elaborate câteva teorii care să explice această „ucidere reflexă” din partea punților. În capitolul anterior, am descris moartea nefericită a lui Robert Willard, ca și încercarea punții de a atenta la viața subsemnatului, atunci când am vrut s-o disecăm înainte de „praștie”. În cazurile respective, „uciderea reflexă” poate fi înțeleasă ca o auto-apărare. Este însă mai dificil de explicat uciderea contactelor primare, precum și relația evidentă dintre timpul de supraviețuire post-contact și potențialul Rhine.

O teorie, formulată pentru prima dată de Hugo Van der Walls, pleacă de la existența fosilelor de...

Globul de cristal I

Nicio ființă care trăia în anul 2051 n-avea să înțeleagă puntea Groombridge.

Adevărul a fost dedus în anul 2213, de către o femeie care, întâmplător, era stră-stră-stră-stră-strănepoata lui Jacques Lefavre (coincidența nu este surprinzătoare, întrucât cam jumătate din locuitorii planetei respective aveau același grad de înrudire). Numele ei este dificil de tradus, fiindcă graiul lor era parțial telepatic, dar înseamnă aproximativ: „Nor-Nemișcat-Totuși-În-Transformare: Antropolog”.

Nor Nemișcat cerceta un ansamblu de ruine de pe o planetă a lui Antares, vestigii ale unei dispărute rase non-umanoide, studiată de altfel în mod amănunțit cu o generație în urmă. Ruinele acestea fuseseră dezgropate ceva mai recent, însă Nor Nemișcat le investiga de ani de zile, fără să descopere nimic important.

Civilizația respectivă idolatrizase o creatură hidoasă, al cărei nume l-am putea echivala cu „Zeul”, despre care se credea că trăise sub pământ. În ciuda faptului că băștinașii nu stăpâniseră călătoria spațială, o trăsătură specifică a religiei lor o constituise convingerea că fiecare planetă avea propriul ei Zeu. Nu se găsisese nicio mărturie că ființele acelea dețineuseră dovezi concrete ale existenței vieții pe alte corpuri cerești; reprezenta pur și simplu un act de credință;

În cele din urmă, Nor Nemișcat a descoperit un palat ce aparținuse celui mai important conducător religios de pe planetă. Dedesubtul palatului se întindea un labirint de tuneluri, dintre care unul ducea într-o sală al cărei lux impresiona chiar și după un sfert de milion de ani: era locul unde trăise Zeul.

Ceea ce femeia și alți cercetători consideraseră drept mit și metaforă constituia o realitate: Zeul cu pricina fusese o creatură nemuritoare, atotputernică, care coborâse din ceruri, ca să trăiască în subteran și să conducă viețile și destinele

băştinaşilor. El reprezenta o rasă care, cândva, stăpânise peste acest colţ al galaxiei, cu o autoritate blândă, însă absolută.

În apartament se afla o maşină care îndeplinea rolul unei biblioteci. Continua încă să funcţioneze; nemuritorii construiau lucruri eterne. În ea exista o referire la steaua numită de oameni Groombridge 1618 şi la creaturile telepate de acolo.

Rasa nemuritoare construisese puntea Groombridge pentru propriul ei amuzament. O foloseau drept tabelă de marcaj într-un joc ce ţinea mai multe decenii şi care presupunea duplicarea perfectă a stărilor emoţionale. Planeta Groombridge fusese supusă unei geoformări inversate - ecologia ei fusese simplificată, aşa încât niciun exemplar al faunei indigene să nu influenţeze jocul.

Savanţii umani se făceau vinovaţi de prejudecăţi, clasificând puntea Groombridge drept o creatură cu fiziologie simplă. În realitate ea este cel mai complex organism studiat vreodată - chiar mai complex decât savanţii înşişi, care n-au putut-o diseca decât prin telecomandă.

Forma ei reală nu va fi niciodată percepută în mod direct de oameni, care sunt limitaţi la trei dimensiuni spaţiale şi la vectorul unidirecţional al timpului. Creatura nudibranchiformă care i-a învăţat pe pământeni să citească gândurile nu e decât o pură iluzie

— Proiecţia simplificată a unui obiect cvadri-dimensional în spaţiul cu trei dimensiuni. În mod similar, proiecţia unei enciclopedii pe un plan bidimensional - umbra ei - este identică cu dreptunghiul întunecat aruncat de o simplă foaie de hârtie, fără să ofere niciun indiciu asupra complexităţii enciclopediei.

Când rasa aceasta de Zei a hotărât să se autodistrugă, n-a considerat că, mai întâi, ar trebui să facă ordine în jur. De aceea, tabla de joc de pe Groombridge a rămas ca o enigmă pentru viitoarele rase, mai simple.

Planeta studiată de Nor Nemişcat murise şi îngheţase de două sute de milenii atunci când Zeii au plecat acasă, să moară. „Casa” se găsea la două mii de ani-lumină, o distanţă pe care o parcurgeau instantaneu, prin puterea voinţei.

În epoca lui Jacque Lefavre, din „casa” Zeilor nu mai rămăsese decât o radiosursă netermică, aflată în expansiune rapidă, denumită variabila Cygnus.

Lumina provocată de moartea Lor permisesse oamenilor de Neanderthal să vâneze și nopțile, vreme de câteva luni.

Oferte de serviciu

Anunț apărut în toate ziarele importante din Nevada. În săptămâna 4-11 martie, 2052:

**MURIȚI
PE
BANI**

SE DORESC: SINUCIGAȘI LEGALI

DACĂ dețineți un permis legal de sinucidere și aveți o sănătate bună precum și stabilitate mintală, vă oferim ocazia de a aduce științei o contribuție unică, lăsând în același timp urmașilor dv. o sumă considerabilă.

PROIECTUL THANOS oferă până la 10.000 \$ voluntarilor competenți. Suma plătită va depinde de rezultatele obținute la o serie de teste psihologice. Suma minimă va fi de 2.500 \$.

Dacă sunteți interesați, scrieți sau telefonați la:

**PROIECTUL THANOS
CP 7777
Colorado Springs
Colorado 7019464
Tel: 3037-544-2063, interior 777**

Capitolul nouă

Următorii doi ani au fost extrem de plini pentru Jacques și Carol. Au muncit pe brânci vreme de două luni, într-o operațiune de geoformare pe Procyon A, apoi au petrecut șase luni pe Pământ, ca subiecți într-un proiect de cercetare intensivă asupra punții Groombridge. Au reluat experimentul din 26 august 2051, de data aceasta cu rezultate aproape simetrice.

Tocmai se obișnuiseră să trăiască laolaltă și discutau despre posibilitatea de a încheia un contract reciproc, când Carol a fost solicitată pentru prima ei misiune de fertilizare. Jacques a cerut să fie tatăl, o cerere care în condiții normale se aproba, dar din nefericire planeta era 61 Cygnus B. În această privință, politica ADE era inflexibilă: niciun bărbat nu putea contribui cu mai mult de 0,05% din zestrea genetică a unei planete (femeilor li se acorda 2%) în prima și a doua generație.

Pe durata celor nouă luni, timp în care Carol a lucrat și și-a purtat sarcina pe 61 Cygnus B, s-au văzut o singură dată, deși femeia revenise și patru luni pe Pământ, pentru minimalizarea xenasteniei.

Jacques dovedise o sensibilitate neobișnuită față de puntea Groombridge, așa încât atunci când proiectul a fost mutat la cristalul mai mic din Charleville, Australia, el l-a însoțit. A făcut naveta între Charleville și Groombridge (pe care le considera două locuri la fel de plictisitoare), pentru contacte secundare cu punțile atinse anterior de sinucigași voluntari.

Nu era foarte plăcut să fii în contact, prin intermediul punții, cu cineva care știa că urma să moară. Unii sinucigași de abia așteptau momentul. Alții parcă s-ar fi răzgândit. Unul încercă să grăbească procesul, repezindu-se în duza de evacuare a unui spectrograf masic. Dacă ar fi purtat costum MEM, nu ar fi pățit nimic. Cu protecțiile minime care se foloseau pe Groombridge, a mai trăit aproape o oră.

Carol născu fără probleme și ADE le oferi atât ei cât și lui Jacques o permisie de șase săptămâni. Neavând pe ce să-și cheltuiască salariile, amândoi economisiseră destui bani și decisera să-i termine pe toți în Africa și Europa.

Parisul era aproape friguros la sfârșitul lui octombrie, 2052, dar Jacques rămase inflexibil. Găsise o cafenea pe malul stâng al Senei, al cărei proprietar pusese câteva măsuțe pe trotuar, sperând să atragă vreun turist țicnit. Jacques își ridică gulerul și mai turnă câteva picături de apă în Pernod. Când vizitase orașul în copilărie, Sena putea fi încă văzută, chiar aici, vizavi de Luvru. Acum era acoperită de un pod neîntrerupt de case plutitoare, iar ghidurile turistice avertizau că zona prezenta pericole pentru străini. Pe Jacques îl proteja însă uniformă. Tamerii erau recunoscuți drept indivizi duri, iar dacă totuși îi făceai rău vreunuia, ADE te închidea pentru tot restul vieții într-o celulă capitonată.

Pagerul din catarama curelei sale emise trei bâzâituri scurte: apelul de la Colorado Springs. De când se afla în Franța, fusese solicitat de o duzină de ori, de diferiți indivizi care îi examinau rapoartele din Charleville. De obicei îl deranjau în timpul cinei.

Își luă paharul în local și se adresă barmanului:

— *Ou se trouve le telephone?*

Bărbatul se aplecă și scoase de sub tejghea un aparat străvechi, care n-avea cub holografic, ci ecran, și-l întrebă dacă voia să sune în Paris. Jacques răspunse că nu, dar avea să folosească taxa inversă. Barmanul încuviință din cap și i-l întinse. Jacques bătu pe taste: 3037-544-2063.

Centrala îi făcu legătura cu Departamentul Operativ, dar recepționă doar un semnal de așteptare, cu avertismentul FOLOSIȚI DISPOZITIVUL DE SECURITATE. Aparatul cel vechi nu avea focalizator fonice și video, așa încât Tamerul făcu un compromis și se duse în colțul cel mai îndepărtat al cafenelei înainte de a apăsa pe START.

Mesajul porni și apărură chipul lui John Riley. Nu era așadar vorba de o rutină. Pesimist, Jacques simți că permisia îi luase sfârșit.

„Aceasta este o înregistrare”, rosti Riley.

„Toți Tamerii aflați pe Pământ sunt rechemați la Colorado Springs. Imediat! S-a petrecut cel mai important eveniment din întreaga istorie a Agenției.”

„Rămâneți pe fir! Dacă sunați din străinătate, veți primi legătura cu dispeceratul de transporturi. În caz contrar, porniți imediat!

Întrunirea are loc în amfiteatrul principal.”

Imaginea lui Riley dispăru, înlocuită de cea a lui Mike Sohne, un partener de băutură al lui Jacques, care părea istovit.

— Mike! Ce se-ntâmplă?

O jumătate de secundă pauză - întârzierea provocată de retransmisia prin satelit.

— Ah, salut, Jacques! Habar n-am, cred c-o să aflu odată cu tine. Aici e nebunie, toți aleargă de colo-colo fără să scoată o vorbă. Tot ce știu e că s-a întors o misiune de mare distanță, cu toți membrii morți. Deși s-ar putea să fie doar un zvon... Ești în Paris?

— Exact.

— Băftosule! Trebuie să fii aici la ora treisprezece fix. Asta înseamnă douăzeci după Greenwich, sau douăzeci și unu ora locală de acolo.

— În două ore? Își privi ceasul Jacques. Ai...

— Exact! O oră și cincizeci de minute.

— Atunci o să-ncepeți fără mine. Ba o să și terminați fără mine. N-am niciun avion...

— Bine, Jacques. Tu grăbește-te la Orly. Wachal e cu tine?

— Nu, bântuie prin magazine pe undeva.

— Te-ntreb dacă e-n Paris.

— Ah, da. Atât doar că nu știu...

— Probabil că vorbește cu alt dispecer. Du-te cât poți de repede la Orly și așteapt-o acolo. Sau poate că te-așteaptă ea. Aveți rezervări la poarta treizeci și nouă - un expres suborbital.

— Dar, Mike, stai... toate bagajele mele sunt la hotel... pașaportul! Nu pot...

— Nu-ți face griji, strângem noi în urma voastră. Bugetul de călătorie din fața mea e nelimitat. Ce hotel?

— Ăăă... Studio Etoile, stai un pic... Scoase din buzunar un plic de chibrituri. Telefon: 31-754-69-31, ai auzit?

- S-a înregistrat. Pașaport... îi știi seria?
- Nu.
- Nu contează, o să le trimit o poză. Când ajungi la Orly, du-te la „Plecări*” și vezi cine-i șeful.
- Bine.
- Ne vedem peste două ore. Terminat.
- Terminat, rosti Jacques spre ecranul gol.

Jacques și Carol stăteau în amfiteatrul din Colorado Springs.

- Ți-ai găsit rochia aia pe care ți-o doreai?
- Era un taior, nu o rochie. Nu – cele care îmi plăceau costau prea mult. Dacă aș fi știut că ne întoarcem azi, aș fi cumpărat unul.
- Mda. (În sală erau patru-cinci sute de persoane care discutau în surdină.) Și eu aș fi băut mai repede.
- Bei destul de repede. Miroși ca o fabrică de spirt.
- Minunat.
- O femeie apăru pe scenă și instală un podium.
- Te simți mai bine?
- Nu.

Carol făcea tratament hormonal pentru suprimarea lactației. Se simțea amețită și o dureau sânii.

- Imponderabilitatea n-a ajutat cu nimic.

În jurul podiumului apăru un cub cu fețele vibrând. Pata albicioasă din centrul lui se micșoră până deveni un punct, și cubul dispăru; proiectoarele holo se focalizaseră. John Riley ieși pe scenă și puse câteva foi pe masă. Mulțimea tăcu.

Bărbatul privi în jur.

- Nici nu știu exact de unde să încep... Răpăi cu degetele, nervos, pe masă: Totul a pornit cu grupul astrofizic. Niște tipi de la Universitatea Bellcomm le-au propus o translație pe Achernar.

Cineva din sală fluiera prelung.

- Exact – o sută cincisprezece ani-lumină. O expediție costisitoare... Bellcomm se oferea să plătească jumătate, dar noi am strâmbat din nas și... până la urmă au plătit nouăzeci la sută.

Oricum, părea rezonabil. Nu putem coloniza o planetă atât de îndepărtată. În plus, steaua e B5 – puțin probabil să existe ceva interesant.

Cei de la Bellcomm, dr. Wiley și dr. Eisberg, se ocupau de cartarea undelor gravitaționale. Au înregistrat o pulsație puternică dinspre Achernar. Cercetând arhiva, au descoperit că pulsații similare fuseseră consemnate de douăzeci de ani, la intervale neregulate.

Știți cu toții cum se pot genera undele gravitaționale. Achernar nu prezenta niciuna din caracteristicile unei astfel de surse, de aceea ei și-au zis să arunce o privire.

Am desemnat echipa lui Shirley O'Brien, pentru o translație de treizeci de minute. Au fost echipați ca pentru orice primă misiune, plus câteva jucărioare ale celor de la Bellcomm. Iată ce a revenit.

Intensitatea luminilor din amfiteatru scăzu, iar podiumul și Riley dispărură, înlocuiți de imaginea camerei TLM. Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi apăru o jumătate de costum MEM. Acesta se răsturnă, deșertându-și conținutul. Se auzi un icnet general.

Luminile reveniră. Riley își ștergea fruntea cu o batistă.

— Așa-i, nu-i prea plăcut. E totuși riscul pe care ni-l asumăm de fiecare dată când pășim pe cristalul acela.

Asta am și crezut că s-a întâmplat: un oribil accident „praștie”, în mod evident, O'Brien se separase de echipa ei, iar în momentul întoarcerii cutia neagră nu fusese centrată. Cum de izbutiseră să se separe în numai treizeci de minute, nu puteam înțelege.

Recorderul ei personal rămăsese intact și în plus avusese o holocameră automată de la Bellcomm. În felul acesta, am aflat ce s-a petrecut.

Bărbatul se opri și clătină din cap.

— N-o să vă țin în suspans, continuă el cu glas scăzut. Au găsit o anormală planetă tip-Pământ. O planetă locuită.

Liniște, vă rog! în mod evident, oamenii – ființele – de pe această planetă nu erau indigeni. Păreau tot un fel de echipă de explorare. Ei au găsit-o pe O'Brien, nu invers.

S-au materializat pe fața întunecată și și-au așteptat flotorul.

Făcu un semn operatorului.

Tamerii stăteau într-o savană întinsă, sub lumina slabă și albăstruie a lunii. La orizont se zăreau munți întunecați și arbori mari, izolați, cam la fiecare două sute de metri. Pământeni discutau înfrigurați; O'Brien tocmai îi anunțase că atmosfera avea o compoziție tip-Terra.

În momentul sosirii flotorului, prelevau mostre de sol și floră. Se grăbiră să urce la bord; în mod evident, doreau să ajungă în emisfera luminată înainte să se termine jumătatea de oră.

În clipa aceea, se ivi un alt flotor.

Era o platformă rotundă, mărginită de o balustradă, în interiorul unei cupole semitransparente. Cupola dispăru când aparatul atinse solul.

Pe platformă se aflau patru oameni: două femei și doi bărbați, complet goi, exceptând centurile argintii. Aveau pielea arămiu-închis și erau uluitor de frumoși.

Săriră grațioși de pe flotor și se apropiară de echipa lui O'Brien. Femeia care îi conducea ridică mâna dreaptă într-un gest ce părea că-nseamnă „stați!”. Sau poate că era un gest de intenții pașnice. Apoi se prăbuși cerul.

Între ei și munți coborî fără niciun zgomot o gigantică formă întunecată. Datorită luminii slabe, detaliile nu erau vizibile - se distingeau doar un elipsoid lung de vreo trei kilometri și cu axa mică de o jumătate de kilometru. O navă spațială.

O'Brien își reveni prima.

— Nu faceți nimic ce ar putea să pară agresiv. Și așa, în costumele astea, cred că arătăm destul de înfricoșători.

În navă se deschise o trapă prin care se revărsa o lumină galbenă, plăcută. Femeia le făcu semn într-acolo.

— Mergem cu ea? Întrebă cineva din echipă.

— Nu știu, răspunse O'Brien. Da. Toată lumea însă rămâne lângă mine. Mai avem douăzeci și unu de minute.

Femeia îi conduse către o pasarelă ce coborâse pe sol. Tamerii așteptară ca străinii să urce rampa care, fără să aibă părți aparent mobile, se mișca precum o bandă rulantă, și-i urmară.

Pasarela se termina la începutul unui coridor ce părea că se întinde pe toată lungimea navei. Pereții acestuia erau acoperiți

cu o substanță sticloasă, lipsită de orice îmbinări, care radia o lumină galbenă, caldă și uniformă. Când ultimul pământean ieși în coridor, podeaua se închise înapoia lui. Se auzi un bubuit îndepărtat, probabil făcut de pasarela ce revenise în poziția inițială.

— Se pare c-am fost răpiți, vorbi un Tamer.

— Sau recoltați ca specimene, comentă O'Brien. Nu contează. Plafonul se găsește îndeajuns de sus ca să facem piramida. Nu-mi închipui că ne pot opri.

Conducătoarea extraterestrilor strânse pumnii și-i așeză pe stern apoi, lent, desfăcu brațele - un gest care probabil reprezenta invitația de a-și scoate costumele. Îl repetă de câteva ori, după care își trecu palma peste trupul ei gol și zâmbi. Avea prea mulți canini.

— M-aș dezbrăca, rosti un glas de bărbat, dacă-mi promiți că nu deschizi gura.

— Taci, Jerry! Lasă-mă să-i răspund.

Deoarece camerele erau pe costumul ei, nu se văzu ce anume făcuse O'Brien. Străina clătină din cap și rosti ceva, cu un mârâit surprinzător de gros.

— Chiar și pe Pământ, asta înseamnă fie „da”, fie „nu”.

Unul dintre masculii extraterestri bătu în perete cu încheieturile degetelor. Se deschise o fantă dreptunghiulară. El băgă ambele brațe înăuntru și scoase patru obiecte ce semănau cu niște microfoane străvechi. De fiecare atârna un fir scurt, argintiu.

Întinse liderei un obiect, apoi câte unul celorlalți doi.

Fiecare cuplă firul la centura personală.

— Nu poate fi un translator, se auzi vocea lui Jerry. Să fie o armă?

— Poate că-i un translator, răspunse cineva. Nu știm totul...

Șefa se îndreptă spre Tamerul cel mai apropiat, ridică microfonul spre el și zâmbi.

Răcnetul din holocub răsună o secundă întreagă înainte ca să fie imitat de spectatorii din amfiteatru.

Raza unui laser de zece megawați n-ar fi putut străpunge costumul MEM, dar bagheta cea micuță deschise o gaură

rotundă, ce se lărgi într-o tăietură lungă prin care țâșni sânge. Murind, Tamerul o înhăță de braț pe străină și trase.

Ea scăpă arma și forța amplificată a costumului îi rupse brațul.

Ceilalți trei extraterestri atacară simultan. Totul se termină într-o secundă. Holoimaginea se înclină într-o parte, apoi se coloră în roșu și deveni bidimensională, când sângele acoperi două din cele trei lentile.

Extraterestrii porniră fără grabă pe coridor; femela rănită nu dovedea niciun semn de durere, cu toate că prin sângele de pe braț se zărea osul rupt, sur și cu suprafață neregulată. După ce parcurseseră vreo douăzeci de pași, peretele de deschise și cotiră la stânga.

În amfiteatru se aprinseră luminile.

— Asta-i tot, vorbi Riley. Înregistrarea continuă nouăsprezece minute, arătând aceeași scenă. Extraterestrii nu s-au mai întors.

Își privi pentru prima dată hârtiile.

— Noi - adică eu și șefii grupurilor Bio, Psiho și Explorare - am făcut câteva prime observații generale despre extraterestri.

Evident, lucrul cel mai surprinzător îl reprezintă asemănarea cu noi. Prima explicație ar fi că avem strămoși comuni, fie din preistorie, fie... în sfârșit, există mai multe scenarii interesante. O altă posibilitate este că sunt capabili să-și modifice aspectul și au adoptat aceste forme pentru a înșela vigilența Tamerilor.

De unde știau cum anume arată oamenii - rămâne de stabilit. Poate că au citit gândurile Tamerilor.

Faptul că posedă etaloane de frumusețe similare cu cele terestre constituie o coincidență suspectă. După cum a subliniat dr. Sweeney, în general o societate consideră frumoase acele caracteristici care au valoare de supraviețuire pentru individ, sau pentru rasă. O estetică similară în privința corpului presupune un mediu ambiant similar. Bineînțeles, două civilizații tehnologice puternic dezvoltate vor avea și medii ambiante similare - cele mai confortabile cu putință. În felul acesta, ne întoarcem de unde am plecat.

Ridică o foaie de hârtie:

— Vedeți dacă puteți adăuga ceva la lista aceasta. Este făcută de dr. Jameson și cuprinde diferențele anatomice între noi și ei.

Dinții sunt evidenți. Deși ar putea fi un detaliu decorativ. Pe Pământ, există civilizații care au dinții spărți, sau piliți pentru a părea mai amenințători.

Ați observat că masculii nu aveau mameloane? Eu nu observasem. Jameson spune că puteau fi îndepărtate în copilărie, din motive rituale sau cosmetice, fără să lase cicatrici vizibile de la distanța la care s-au aflat camerele.

Ombilicurile lor sunt toate la fel: o simplă creștătură verticală. Probabil că nu veți întâlni niciodată așa ceva la patru oameni aleși în mod aleator. Același lucru este valabil și în privința dimensiunilor organelor genitale masculine. Nu avem totuși niciun motiv să bănuim ceva aleator – poate că în meseria lor sunt aleși doar bărbați cu burice ciudate și organe genitale mari.

În privința femelelor... fanta vulvei se ridică aproape cu un centimetru mai sus decât este normal la oameni, privită din față. Iar în imaginea dorsală de jos, ultima dată când se vede femela rănită, organele genitale externe nu sunt vizibile, ca la femeile umane.

Clătină din cap.

— Toate acestea sunt amănunte minore, dar poate că unul dintre ele reprezintă un indiciu.

Niciun extraterestru nu prezenta alunițe, semne din naștere sau alte defecte vizibile ale pielii. Toți aveau ochii căprui. Cele două femei aveau aceeași înălțime: un metru șaptezeci și trei. Bărbații erau mai înalți cu patru, și respectiv șapte centimetri. Ei n-au vorbit absolut deloc. Toți patru aveau degete lungi, grațioase și frunțile înalte pe care oamenii, în mod inconștient și eronat, le asociază cu capacitatea intelectuală.

Unghiile, atât la mâini cât și la picioare, erau tăiate foarte scurt, aproape dureros de scurt pentru noi. Claviculele și omoplații erau mai puțin proeminente decât la oamenii obișnuți.

Dr. Jameson are impresia că structura osoasă a picioarelor și pelvisului e ușor diferită de cea omenească.

Trebuie făcute însă măsurători mai precise.

În sfârșit – rănirea femeiei. Cei mai mulți oameni ar fi leșinat ca urmare a șocului produs de o asemenea fractură. Ea poate fi ignorată numai dacă ești turbat de furie, anesteziat, sau sub

hipnoză. Femela a părut să se comporte în același fel ca și înainte de rănire.

De asemenea, în opinia mea, rana trebuia să fie mult mai gravă. În spasmul morții, Tamerul a apucat-o de deasupra cotului și a scuturat-o de două ori. Cu circuitele de amplificare ale MEM-ului, forța depășește pe cea a unui buldozer. Brațul ar fi trebuit să se desprindă.

Holocubul va fi proiectat non-stop timp de câteva zile în Studioul A, alături. Vreau să-l revedeți cu toții, cât de mult puteți suporta. Nu există o specialitate care să se ocupe în mod exclusiv de problemă, toate sunt la fel de implicate. Orice idei aveți, mi le trimiteți prin Planificare.

Evident, va trebui să mergem din nou acolo. Probabil cu o sondă automată – nu voi cere nimănui să plece într-o misiune de sinucidere.

Este și al naibii de scumpă! Energia pentru o translație de o sută cincisprezece ani-lumină, chiar și numai pentru două ore. E suficientă pentru sute de misiuni de aprovizionare obișnuite.

Împături hârtiile, apăsându-le puternic.

— Dar când vom proiecta cubul ăsta, nu cred că ne va fi greu să obținem fonduri.

Autobiografie: 2053

CP 5397

Oswego, NY 1312659

ianuarie 2053

Dragă Carol,

Se pare că voi rămâne aici încă o săptămână. Nici pe mine nu mă încântă chestia asta...

Maică-mea vitregă a insistat pentru un sicriu deschis. Mi se pare ceva primitiv. A spus că așa ar fi dorit tata. Poate că el s-a schimbat mult în acești ultimi nouă ani...

Motivul pentru care trebuie să mai întârzii este că tata a donat, prin testament, toate lucrările sale Universității Cornell, iar arhiva catedrelor științifice este nerăbdătoare să le preia. Hâtiile umplu o remorcă întreagă și sunt vraște. Împreună cu Jerry, fratele meu vitreg, le sortez și cataloghez.

Jerry e un tip ca lumea. Până acum nu avusesem ocazia să discut cu el. Își pregătește examenul de diplomă în holoarte. Tata a fost dezamăgit că n-a urmat fizica, totuși i-a lăsat toată averea - la bani mă refer. (Casa și alte chestii de-astea i-au revenit Zarei, maică-mea vitregă.) Nici mama și nici eu n-am fost menționați în testament.

Am sunat-o pe mama, dar n-a vrut să vină la înmormântare. S-a mai certat o dată cu Zara. Și ea a fost de acord că tatei nu i-ar fi plăcut circul ăsta morbid. În testament nu se prevedea nimic despre funeralii.

Am citit în *Times* că se consideră că undele gravitaționale dinspre Achernar au fost cauzate de frânarea navelor interstelare. Deci extraterestrii sunt pe planeta aia de peste 140 de ani.

Articolul nu menționa, dar eu bănuiesc că undele gravitaționale sunt generate de o pierdere bruscă de masă, atunci când navele părăsesc viteza relativistă. Probabil că se

opresc destul de brusc. A calculat cineva forțele inerțiale implicate? Par niște ființe extrem de rezistente.

Cel puțin, tipii nu dețin TLM-ul... deocamdată. După ce-am văzut cubul ăla (de o sută de ori), sunt foarte fericit că nu-i avem vecini.

I-am telefonat lui Noad (Planificare) și mi-a aprobat prelungirea permisiei. Pentru sortarea de aici e nevoie de un tip cu formație științifică. Jerry e inteligent, dar habar n-are care-i deosebirea între un quark și un quasar.

În drum spre Colorado Springs, aș trece prin Kuala Lumpur, să stau o zi cu maică-mea. Ea s-a remăritat acum trei-patru ani, însă nu l-am întâlnit niciodată pe soțul ei.

Au fost însă niște ani rodnici.

Scrisoarea aceasta va constitui probabil o surpriză (plăcută, sper), dat fiind că ți-am telefonat zilnic. Cred că m-am deprins să scriu pe când stăteam în Australia, iar tu zămisleai copii pentru sporirea gloriei, etc.

Îți duc dorul foarte mult. Ai grijă de tine.

Cu dragoste,
Jacque

Lucruri de care te lovești noaptea

12 ian '53

CĂTRE: Personalul implicat în Proiectul „Sperietoarea”

DE LA: Grupul Psiho (R. Sweeney, președ.)

REF. LA: Profilul psihologic al alienilor Achernar.

Materialul de față vă este expediat prin poștă, întrucât deocamdată nu deținem suficiente detalii ca să se impună solicitarea unei întruniri generale.

Lista ce urmează trebuie considerată drept orientativă și perfectibilă. Esența psihologiei, în unicul sens aplicabil aici, este de a determina șabloane „stimuli-răspuns” stabile pentru indivizii analizați. În cazul de față, numărul stimulilor a fost mic, iar răspunsurile par, în majoritate lipsite de sens.

Caracteristici posibile

1. Curajul, sau dezinteresul față de propria persoană

După cum remarca O'Brien, în cub, un Tamer în costum MEM este o creatură periculoasă, care arată ca atare. În momentul contactului inițial cu cei cinci Tameri, alienii nu au purtat arme. Fie că nu și-au dat seama că Tamerii în costume le-ar putea face rău – o ipoteză improbabilă, considerând tehnologia lor sofisticată – fie că nu le păsa ceea ce li se poate întâmpla lor personal (ipoteză susținută de reacția pasivă a femeiei-lider față de rănirea ei gravă).

O altă explicație poate fi nivelul de autoapreciere: un egocentrism care nu le permite să considere altă rasă ca reprezentând un pericol potențial.

2. Încrederea; absența xenofobiei

Femela-lider a preluat imediat inițiativa. A comunicat foarte bine prin limbajul semnelor și - din nou - n-a dovedit semne de frică.

3. Agresivitatea

Ar fi fost interesantă de observat reacția alienilor dacă Tamerii nu i-ar fi urmat. Deocamdată, cunoaștem doar explozia de violență finală și sunetul scos de lideră înaintea masacrului, asemănător unui mârâit. Deși, ar putea fi tonul și timbrul normal al graiului lor.

4. Senzualitatea (?)

Pentru o ființă umană unul dintre gesturile femelei-lider ar fi reprezentat o invitație sexuală explicită. Este mult mai probabil însă că ea a indicat pur și simplu că Tamerii n-au nevoie de costume în interiorul navei. (Merită totuși amintit că civilizațiile umane ce permit nuditatea non-sexuală au restricții în privința gesturilor admisibile în public.)

5. Indiferența

Alienii n-au mai părut interesați de Tameri după ce i-au ucis. Este posibil ca o trăsătură a filosofiei sau psihologiei lor să le interzică contactul cu morții. Ca simplă ipoteză: poate că după o ucidere, urmează un ritual de purificare, ei nu puteau ști că trupurile aveau să dispară.

Alte aspecte

1. Zâmbetele

Deși doi alieni zâmbeau în mod frecvent, nu există niciun motiv de a crede că încercau să transmită un sentiment de prietenie, în scopul înșelării vigilenței Tamerilor. Chiar și în societățile umane, surâsul constituie adeseori o expresie ambiguă ori negativă. La alte primat, dezvelirea dinților reprezintă de obicei o provocare agresivă.

2. Unelte sau marionete

Dr. Bondi sugerează că alienii întâlniți de echipa lui O'Brien s-ar putea să nu fie cei „adevărați” - constructorii navei. Este posibil să fi fost roboți organici, destinați misiunilor periculoase.

Ipoteza este alarmantă, considerând asemănarea lor perfectă cu oamenii. Alienii au apărut la mai puțin de cinci minute după

translația Tamerilor pe planetă. Dacă au fost marionete construite pentru a-i imita pe oameni, atunci fie că stăpânii lor au izbutit să deducă în mod corect anatomia umană și să construiască patru creaturi în acest interval, fie că erau deja familiari cu aspectul oamenilor. Este greu de spus care variantă e mai îngrijorătoare. În primul caz, avem de a face cu o rasă ce deține imense puteri psihice și tehnologice (și – aparent – este lipsită de respect față de viață). În al doilea caz, rezultă că omenirea a fost deja studiată și se cunoaște localizarea Pământului.

3. Alienii ca adversari

Presupunem că alienii n-au ajuns pe planete mai apropiate decât Achernar, întrucât nu am înregistrat în vecinătatea altor stele pulsațiile gravitaționale specifice lor. Aceasta nu înseamnă însă că ei n-au pornit deja la drum.

În operațiunile noastre cu Translația Levant-Meyer, avem tendința de a uita, sau ignora, faptul că TLM este o mașină a timpului. Când detectăm o undă gravitațională dinspre Achernar, evenimentul respectiv s-a petrecut, de fapt, cu 115 ani în urmă. Dacă răspundem acestui eveniment prin utilizarea TLM-ului, noi culegem informații din viitorul evenimentului cu pricina (la 115 ani după petrecerea lui), apoi le readucem în trecut, la noi, pentru a le investiga.

Deci dacă alienii au aflat localizarea Pământului de la echipa lui O'Brien (desigur, nu există niciun motiv să presupunem așa ceva) și au pornit imediat o expediție spre planeta noastră, am avea la dispoziție mai mult de un secol ca să ne pregătim.

Pe de altă parte, este posibil ca ei să fi *părăsit* Achernarul acum un secol și să fie la câțiva ani-lumină de noi.

Din punct de vedere statistic, îngrijorarea aceasta poate părea irațională: pe o rază de 115 ani-lumină în jurul Achernarului există aproximativ douăzeci de mii de stele; de ce să aleagă tocmai Soarele nostru?

Răspunsul este că s-ar putea să fie capabili să ne detecteze civilizația. O antenă radio îndeajuns de puternică, situată în regiunea Achernarului, ar recepta în această clipă emisiuni radio terestre din anul 1938: dovezi incontestabile ale unei civilizații tehnologice.

E adevărat că semnalele ar fi slabe – de fapt, noi nu deținem radiotelescoape care să poată detecta asemenea semnale. Dar nu avem nici nave, lungi de kilometri, care să călătorească cu viteze apropiate de cea a luminii.

Din puținul pe care-l cunoaștem despre comportarea și capacitățile lor, este imposibil de precizat cât de mare e amenințarea prezentată de alieni. Este clar însă că singura modalitate prudentă de acțiune a Agenției o reprezintă concentrarea tuturor fondurilor și oamenilor disponibili în scopul de a afla cât mai multe, și cât mai repede.

(Marți, 14 ian., va avea loc reuniunea grupurilor Psiho și RP, împreună cu Comitetul de Planificare și Relații Industriale, pentru a discuta fondurile Proiectului „Sperietoarea”. Toate persoanele interesate sunt rugate să participe. Sala B, ora 13:30.)

Capitolul zece

Jacque și Carol nu participaseră la reuniunea pentru discutarea fondurilor. A doua zi însă, un apel matinal îi convocă în Sala B la o întrunire de urgență, fără să ofere alte detalii. Spălându-se în grabă, fără să mai ia micul dejun și îmbrăcându-se la repezeală, tot avură nevoie de patruzeci și cinci de minute ca să ajungă.

Sala era aproape plină; găsiră locuri doar în ultimele rânduri.

— Fir-ar a dracu', mormăi Jacques când se așezară. Nu măncântă ce vād.

Pe podium se afla doar un bol mare din sticlă, umplut cu hârtiuțe. Carol încuviință din cap.

— Cred că nu-i o tombolă...

John Riley se sculă de pe scaunul său din rândul întâi și urcă pe podium. Străduindu-se să pară cât mai degajat, se așeză (rigid) pe masa cu bolul.

— Îmi cer scuze că v-am adus aici direct din pat, însă e vorba de ceva important.

Azi-noapte, m-a contactat grupul de fizicieni. Ei au descoperit ce este arma alienilor și știu cum s-o neutralizeze.

Liniște, vă rog, liniște! Veți vedea că știrea nu-i chiar atât de bună, în cele din urmă.

Se lăsă o tăcere de moarte.

— Micile, ăă, obiecte gen microfoane sunt cristale TLM miniaturale.

Da, știu... Vă rog... liniște! Mulțumesc. Pare ciudat că ei se folosesc de nave, oricât de rapide ar fi, deși cunosc Translația Levant-Meyer. Te pune pe gânduri...

Poate că durata călătoriilor nu înseamnă nimic pentru ei.

Sau poate că n-au experimentat niciodată cu cristale mai mari. E posibil să le considere... un fel de raze dezintegratoare. Raportul lui dr. Sweeney atrage atenția că s-ar putea ca alienii să nu posedă curiozitate științifică. Ipoteza aceasta nu constituie

neapărat o contradicție cu nivelul ridicat al tehnologiei lor – s-ar putea să fie urmașii decadenți ai unei civilizații evoluată, care folosesc instrumente pe care nu le pricep.

Să sperăm că acesta e cazul. Ar fi neplăcut să apară pe planetele noastre. Sau pe Pământ...

Cu degetul, amestecă bilețelele din bol.

— După cum ar trebui să știți cu toții, câmpul TLM poate fi deviat până la nouăzeci de grade, folosind un câmp magnetic suficient de puternic. Costumele MEM pot fi modificate cu mare ușurință astfel încât să acționeze ca magneți. „Cu mare ușurință” în teorie, desigur. Inginerii și bioinginerii se vor apuca chiar azi de treabă.

Trebuie să capturăm una din creaturile acelea și s-o aducem pe Pământ pentru investigații. Este necesar să știm cu ce ne confruntăm. Cineva se va duce și va prinde una.

Se sculă și merse doi pași, apoi se întoarse și se așază.

— Ultima dată când am fost aici împreună, v-am spus că n-o să cer nimănui să se ofere voluntar pentru o misiune sinucigașă. Ei bine, nu-i... chiar așa. Cu toate acestea, e cea mai periculoasă misiune care s-a cerut vreodată unui Tamer, avertizat din timp.

Intenționăm să trimitem un Tamer pe Achnar, într-o translație de nouăsprezece minute și jumătate. Presupunând că alienii se vor ivi din nou, el va trebui să rămână în preajma lor, până în clipa „praștiei”. Atunci să înhațe unul, să-l prindă în brațe și să-l aducă înapoi.

Evident, este o misiune periculoasă. Nu știm ce alte arme ar putea avea ei.

Ridică bolul și-l clătină ușor.

— Am aici numele tuturor Tamerilor disponibili, exceptându-le pe femeile gravide. Nu-i vorba de curtoazie – câmpul magnetic nu va fi atât de puternic să poată face rău unui adult, dar nu știm ce efecte poate avea asupra fătului.

— Repede, șopti Carol, lasă-mă grea.

— Aici?

— Oricare dintre voi este calificat pentru misiune, continuă Riley. Pentru liniștea mea sufletească, dacă nu din alt motiv, nu doresc voluntari. Are cineva obiecții împotriva procedurii?

— Da, mormăi Jacques, numele meu e acolo...

Riley ceru unui Tamer din rândul întâi să scoată un bilet și să i-l dea.

Îl citi și ridică privirea:

— Wachal. Tamer Trei Carol Wachal.

Jacque o însoți pe Carol în uzinele Krupp din Denver, unde se fabricau costumele MEM. Trebuia să i se ia măsurile finale și să se antreneze cu accesoriile speciale.

Costumul era mai mare decât unul obișnuit și avea o suprafață strălucitoare, încrețită aidoma unei foițe de staniol mototolite. Toate explicațiile le primiră de la un spaniol, pe nume Tueme. Jacques se așteptase la un neamț. Nu avea nimic împotriva germanilor, dar aceștia păreau să apară cu regularitate în viața lui, în momentele de criză.

— Probabil că nu va fi nevoie să folosești toate chestiile astea, spuse Tueme. Trebuie însă să le testezi și să te antrenezi, pentru orice eventualitate.

Își plimbă degetul peste șase ovoide metalice de pe pieptul costumului.

— Astea sunt grenade cu acțiune pe rază limitată. În fiecare se află sub presiune câteva mii de cristale, ascuțite ca niște ace, dintr-un compus al sulfului care se evaporă în aer. În momentul detonării, ele fac ferfeniță orice persoană aflată la mai puțin de doi metri și jumătate de locul exploziei. Dincolo de limita respectivă, cristalele se evaporă și sunt inofensive. Detonarea se face prin șoc.

Îți recomandăm să stai în afara limitei fatale. Evident, cristalele nu-ți pot perfora costumul, dar s-ar putea să-ți afecteze echipamentul.

— N-o să am holocamere, observă Carol.

— Nu. Camera axei Z ar trebui montată pe o tijă și este o anexă greoaie. Există două camere video - una în față și alta în spate.

În cască e încorporat un laser de zece megawați cu țintire automată. Pe ecranul amplificatorului de imagine există un reticul.

Pur și simplu, privești ținta și apeși cu limba clapa care, de obicei, te punea în legătură cu șeful echipei. La fiecare apăsare,

trage o rafală de o secundă... totuși folosește-l cu prudență. Sursa energetică este comună cu generatorul de câmp magnetic și te va lăsa temporar vulnerabilă.

Cealaltă clapă acționată de limbă - cea pentru alimente și tubul de apă - comandă injectarea unei doze de para-amfetamină, care îți accelerează răspunsul muscular și, temporar, îți ascute simțurile. În același timp, îți afectează și judecata - te va face extrem de încrezătoare în sine, aproape imprudentă. Utilizeaz-o deci numai în situații cu totul speciale.

Dacă apeși a doua oară pe aceeași clapă, te injectează cu o doză compensatoare de calmant. După aceea, poți repeta para-amfetamina dacă mai e nevoie.

— Nicio pilulă cu cianură? Întrebă Jacque.

— Nu, nu-i necesar.

— Mă bucur s-o aud.

— Dacă alienii te înfrâng și încearcă să deschidă costumul, sursa energetică se supraîncarcă și explodează. Va rezulta o reacție de fuziune de ordinul unei megatone.

— Am înțeles, făcu Carol.

— O precauție normală, deși s-ar putea să nu fie necesară. Ai multe mijloace de apărare.

Aceste trei tuburi conțin gaz tranchilizant extrem de puternic. (Erau niște cilindri de mărimea unor cutii de bere, colorați în galben, verde și roșu.) Cel verde este de zece ori mai puternic decât cel galben. Cel roșu - de zece ori mai puternic decât verdele. Ai grijă să le declanșezi în ordinea convenită. Gazul acționează asupra oricărui mamifer și asupra multor altor creaturi. Galbenul îl amețește pe om, verdele îl adoarme, iar roșul îl omoară.

Ajunge să tragi știftul și să arunci tubul. Difuzează foarte rapid și este eficient până la zece-douăzeci de metri.

O îmbrăcăre pe Carol în costum și o duseră la un „poligon” (un teren pustiu, acoperit, dinapoia uzinelor), unde se antrenă timp de o oră pe ținte simulate. După aceea, împreună cu Jacque, cinară împărătește la La Fondita și reveniră cu costumul în Colorado Springs.

Niciodată camera TLM din Colorado Springs nu fusese atât de aglomerată. În fiecare colț se găsea câte un Tamer în costum

MEM, ghemuit înapoia unui laser cu trepied. Alți patru aveau carabine cu proiectile tranchilizante. De-a lungul pereților se aflau specialiști, la adăpostul parapetilor din saci cu nisip, purtând în jurul gâturilor măști de oxigen. Un flotor pentru o singură persoană era instalat pe cristal, iar Carol stătea alături, în costumul ei scânteietor.

Jacque aștepta pe un sac de nisip. La patruzeci de secunde după translația Carolei, sosea o „praștie” de pe Groombridge: un sinucigaș voluntar cu o punte proaspătă. Jacques trebuia să ia puntea și să încerce să intre în contact cu extraterestrul adus de Carol.

Dacă ea avea să mai revină... De două zile, Jacques lua antidepresive – o încercare de a exorciza disperarea întunecată. Vag se simțea vinovat că grijile lui în legătură cu Carol nu durau mai mult de câteva minute o dată.

(Fusese trimis la psihiatru, după ce explodase în prezența celor de la Planificare. Mersese la ei și le propusese să caute printre voluntarii Proiectului Thanos, unul care să fie capabil, fizic și mintal, să preia misiunea Carolei. Îi răspunseseră că încercaseră, însă nu găsiseră pe nimeni potrivit. El își exprimase îndoiala în mod foarte concret.)

Arnold Bates se găsea în scaunul principalului din cabina de control. John Riley era secundul.

— Ocupă poziția, vorbe Bates.

Carol luă flotorul și-l ținu deasupra capului. Se așează în mijlocul cristalului TLM și cilindrul de plastic glisă în jurul ei.

După un minut, cilindrul se ridică.

— Pregătește-te, Lefavre!

Al doilea contact

Carol asoliză pe o faleză înaltă, deasupra unui fluviu. Lăsă jos flotorul și privi în jur.

— Sub mine, la confluența a două râuri, văd o așezare, rosti ea.

Fusese instruită să facă un raport verbal. Nu-i explicaseră motivul, dar acesta era evident: dacă revenea făcută bucăți, așa cum se întâmplase cu O'Brien, era posibil să se piardă fragmentul ce conținea benzile video.

— Nouăsprezece minute. Nu pot desluși prea multe detalii din oraș, chiar cu amplificarea maximă. Niște puncte mișcătoare - vehicule. Ah, da... mă aflu pe fața luminată, e ziuă. Achernar este mult mai mic decât Soarele, dar te dor ochii să-l privești.

Mi-am pus filtrele pe ultima poziție.

Urc pe flotor ca să cobor și să văd dacă pot... stop!

Din văzduh cobora un flotor rotund, identic celui din misiunea O'Brien.

— Începe...

Urmă practic o repetare a primului contact, atât doar că pe flotorul extraterestru se aflau doar femele. Imediat după ce asoliză, sosi nava cea lungă și neagră, ivindu-se brusc și apoi coborând lent pe șesul ierbos, făcând ca solul să vibreze sub tălpile Carolei.

Din fuzelajul navei, Achernar se reflecta sub forma unei linii orbitoare.

Din nou, se deschise o trapă, coborî pasarela și alienii o invitară la bord. „S-au făcut totuși unele modificări”, se gândi Carol.

Printre instrucțiunile vagi care i se dăduseră la plecare fusese sugestia de a nu cupla câmpul magnetic până ce nu era cu adevărat amenințată. Carol îi urmă pe străini pe pasarelă, răsucindu-se la dreapta și la stânga, pentru ca obiectivele video să înregistreze cât mai multe amănunte.

— Deocamdată nicio mișcare agresivă, anunță ea.

Nu se opriseră imediat după intrare, scena masacrului anterior, ci o conduseseră mai departe pe coridor.

Parcurseră aproape o sută de metri.

— S-a deschis o ușă la dreapta... mă conduc înăuntru... O odaie cu pereți gri. Plafonul și podeaua emit lumina aceea gălbuie. Șaisprezece minute.

Se apropiară de peretele îndepărtat.

— E o ușă adevărată, cu balamale, nu glisantă, sau tip „iris”. Vor să intru eu prima. După tine, Alphonse!

Alienii nu înțelegeau și nu voiau să cedeze.

— Mă cred probabil imbecilă, ia s-o facem...

Păși spre ușă, dar în ultimul moment prinse o femelă de umeri și o îmbrânci înaintea ei. Aceasta căzu cu zgomot pe podea, dar nu fu tăiată în bucățele, nu explodă și nici nu se preschimbă într-o broască râioasă.

Carol intră în odaie și femela se trase la o parte din calea ei, privind-o inexpressiv. Ușa se închise și camera rămase cufundată în întuneric. Carol cuplă proiectoarele costumului.

— Pereții și plafonul de aici sunt din metal, cu excepția unei ferestruici. Podeaua, tot metalică... Poate că intenționează să mă împiedice să dispar. Sau să comunic. Mă gândesc să le stric ușa.

În partea ei nu exista o clanță, dar pe latura dreaptă se vedea o bandă prelungă, striată, asemănătoare claviaturii unui pian. Tamera o distruse din patru impulsuri laser, apoi împinse ușa.

În clipa imediat următoare, femela dinapoia Carolei îi sări în spinare. Smuci umerii, azvârlind-o de-a curmezișul încăperii.

Ușa se prăbuși cu o bubuitură satisfăcătoare. Muchia fierbinte topi în podea o linie din care se înălțară rotocoale de fum. Trei alieni se retraseră prudenți, când Carol trecu pragul.

Apoi peretele opus se deschise și intră a patra extraterestră, purtând mai multe arme tip microfon. Carol desprinse o grenadă de la piept și i-o azvârli la picioare.

Șocul exploziei o dezechilibra pe femelă, răsturnând-o pe spate. Armele se împrăștiară.

Străina se sculă. Avea nenumărate tăieturi, din cap până-n picioare; toată partea din față a trupului îi era scăldată în sânge.

Laba piciorului drept atârna doar de o bucată de piele. Când își lăasă greutatea pe ea aceasta se rupse și femela păși pe capătul zdrențuit al tibiei dezgolite. Zâmbi spre Carol cu dinții roșii, ascuțiți și ridică o armă. Când o conectă la centură, Carol își cuplă câmpul magnetic.

În aceeași clipă, zbură îndărăt, se izbi de peretele metalic și rămase acolo, ca o insectă ținută.

— Ăăă... metalul de aici este evident magnetic. Treisprezece minute. Ei se apropie.

Desprinse tubul galben și-i azvârli în fata alienilor. Femela care părea conducătoarea îl lovi cu piciorul, îndepărtându-l. Tamera lăasă tubul verde să cadă lângă propriile-i picioare.

Trei alieni, inclusiv cel rănit, rămaseră locului. Șefa se apropie și rosti două silabe... apoi ochii i se închiseră, picioarele îi tremurară și căzu în patru labe.

— Deci tranchilizantul verde are efect... Nu...

Extraterestra scutură din cap și se sculă.

— Îl mai păstrez câteva minute pe cel roșu.

Femela îi surâse, parcă timidă; dinții i se zăreau ca niște pătrățele albe, regulate.

— Aș fi putut jura că toți aveau dinții ascuțiți...

Carol se încordă, când conducătoarea îndreptă arma spre ea.

O gaură se deschise într-un perete, la câțiva metri mai încolo, lăsând să pătrundă o lumină albă.

— Merge!

Extraterestra legăna arma, iar gaura se lărgi într-o fantă prelungă. După aceea, dădu din cap și reveni spre ceilalți trei alieni. Încercă arma asupra celui însângerat și-l reteză în două.

Tamera închise ochii și înghiți un nod. „Nu sunt umani”, își repetă ea. „Nu-s nici măcar animale, nu simt durerea.”

Ferindu-și privirea în mod deliberat, se uită la femela care rămăsese închisă în odaie cu ea. Zăcea cu fața în jos pe podea, cu capul lipit de perete.

— Se pare că unii sunt mai vulnerabili. Cel pe care l-am izbit de perete e inconștient, sau mort.

Se strădui să-i privească pe ceilalți.

— Acum vorbesc, sau mârâie. Cel... cel tăiat în două vorbește și el, zăcând pe spate.

Ciudat... Nu seamănă deloc cu imaginile văzute la pregătire. Sau la accidentele „praştie”. Adică... trunchiul nu conţine organe identificabile. Doar sânge şi o substanţă gălbuie. Acum se apropie.

Trei alieni se îndreptau fără grabă spre ea, în vreme ce al patrulea, cel tăiat, se ridică într-un cot să privească. Carol fixă reticulul pe fruntea lui/ei şi declanşă laserul. Un punct negru fumegă acolo şi creatura se prăbuşi.

— Pot fi ucişi dacă sunt loviţi în cap.

Ceilalţi trei nici măcar nu se uitară înapoi.

— Zece minute.

Extraterestrii traseră simultan. Carol lipi braţele de trup; razele erau respinse şi sfredeleau pereţii groşi. Cei trei o prinseră de braţe şi umeri şi încercară s-o desprindă de perete.

— Poate că reuşesc să v-aduc trei.

Armele lor se bălăngăneau libere; apucă firele cu o mână şi smuci. Instrumentele descriseră curbe scânteietoare prin încăpere.

Carol îi cuprinse pe cei trei alieni în braţe, împletindu-şi degetele înapoia lor. Aceştia se zbăteau, mormăind, cu oasele pârâind, dar nu se puteau elibera.

— Ar trebui să-i pot ţine aşa încă nouă minute. Doar dacă nu sosesc întăriri, cu armament superior.

Capitolul unsprezece

Arnold Bates nu privi ceasul.

— Treizeci de secunde.

— Lefavre! strigă Riley. La o parte din bătaia armelor. Pregătește-te!

„Mai bine în calea unui tranchilizant decât a laserului”, se gândi Jacque. Își schimbă poziția, rămânând ca toată lumea, cu atenția concentrată asupra cristalului.

— Cincisprezece secunde.

Carol și cei trei alieni se materializară la mai puțin de un metru deasupra cristalului. Femeia căzu, dar nu se dezechilibră și-și menținu strânsoarea. O bucată din fuzelajul navei bubui lângă ea.

— Săgețile tranchi, rosti Riley.

— Două-n fiecare! răcni Carol.

Într-un extraterestru se înfipseră trei și acesta deveni inert.

Ceilalți se înmuiară și ei, și Carol slăbi strânsoarea.

— Acum, Lefavre, echipa bio...

Brusc, se dezlănțui iadul pe pământ. Alienii se desprinseră din brațele Carolei și țâșniră în direcții diferite, spre sacii cu nisip.

— Săgeți, urlă Riley, însă ordinul nu mai era necesar; încăperea se umpluse cu proiectile, majoritatea ratând ținta și lovindu-se de pereții metalici.

În timp ce alergau, extraterestrii își modificau forma.

Trunchiurile lor înmuguriră membre suplimentare – gheare, tentacule, picioare păroase de păianjeni. Chipurile frumoase deveniră monstruoase, cu ochi uriași, strălucitori, și colți teribili. Curbele ademenitoare se acoperiră de păr, solzi, plăci osoase, pene.

Toți erau diferiți, oribili și setoși de sânge.

Unul dintre ei se îndreptă direct spre cabina de control, sărind ultimii doi metri cu umărul îndreptat spre geam.

— Uci-de-ți-i! rosti Riley și înșfăcându-l pe Bates, se trânti pe podea.

Alienul izbi geamul chiar în clipa când laserele începură să tragă – raze verzi, sinistre, de energie, brăzdând sala. Geamul se crăpă, dar nu cedă. Două raze laser tăiară extraterestrul în trei bucăți inegale și fărâmițară geamul.

Totul se termină în câteva secunde. Alienii uciseseră doi oameni și răniseră șapte, fără să-i pună la socoteală pe cei trei care suferiseră arsuri grave. Jacques era inconștient, victimă a unei comoții. Mirosea a haine și carne arse, a metal încins și a încă ceva. În cameră plutea o pâclă cenușie, dinspre sacii de nisip ce fumegau.

Riley se sculă de pe podeaua cabinei de control. Masa era acoperită cu cioburi de sticlă însângerate. Privi dezastrul și-și reglă laringofonul.

— Vedeți dacă Lefavre e viu. Altcineva să ia puntea... Poate că nu toate creaturile sunt deja moarte.

— Căutați una care să nu fie rănită la cap, interveni Carol, glasul ei amplificat bubuind în tăcerea stupefiantă. Altfel nu pot fi ucise. Jacques?

Un medic îngenunchease lângă bărbat și-i ridicase pleoapele, verificând pupilele.

— Cred că n-a pățit nimic, rosti el și-i făcu o injecție.

Riley începuse să-și revină.

— Chemați autopsia... Cei de la fizică, prelevați un eșantion din metalul acela și grăbiți-vă la laborator. Cel din colț mai trăiește încă?

— Da, fir-ar al dracu, răspunse cineva. A-ncercat să mă muște.

Alienul fusese retezat exact sub umeri; mai avea un tentacul în stare de funcționare și cioturi ale altor două membre. O rază laser îi atinsese capul – în timpul evadării, Carol strigase Tamerilor să țintească acolo –, retezându-i o ureche și dezvelind o masă cerebrală albăstruie. Zăcea pe spate într-o băltoacă de fluid, cu tentaculul zvâcnind, și mârâia.

— Un Tamer în costum să-l imobilizeze. Cine-a luat puntea?

— Lefavre își revine, anunță medicul.

— Duceți-l acolo. Cât mai avem?

Bates revenise în scaunul său.

— Șaptesprezece minute și cincizeci de secunde. Mai puțin cinci minute în care să ieșiți. Trebuie să sterilizez și dezinfectez. Și ocoliți cristalul! Deja mi l-ați murdărit.

Printr-o ușă apărură hamalii, cu un geam nou și două scări pe roțile. Se mișcau rapid, fără să privească în jur.

Carol se apropie de extraterestru și-i prinse tentaculul, strângându-l sub braț. Creatura încercă s-o muște de mână; femeia o înșfăcă de păr, împingându-i capul spre spate.

Puntea se găsea la un membru al Grupului Psiho. Acesta se apropie șovăitor și o atinse de pieptul alienului.

— Nu-i mare lucru, rosti el. Un sunet... un cuvânt, care se repetă întruna: „vai, vai”.

Jacque se apropie, împleticindu-se și ținându-se cu o mână de cap.

— La, lasă-mă să-ncerc!

Fusese lovit la tâmplă, deasupra ochiului; locul începuse deja să se umfle.

Făcu contact cu creatura și imediat tresări, retrăgându-se.

— Isuse!

Păli și mai mult. Ezită, apoi repetă contactul.

— Moare... asta-i sigur. N-am simțit niciodată, niciodată... atâta ură... Dispreț... Dezgust... Mă vede ca pe... ca pe o ființă hădă, moale, vâscoasă. Cred că ar dori să mă ucidă.

Spune un cuvânt: „*L'vrai*.” poate că-i numele ei. Sau poate că-i numele rasei...

Jacque rămase tăcut pentru un minut, apoi așează puntea pe podea și-și lăasă greutatea trupului pe călcâie.

— A murit.

Creatura rămăsese cu ochii deschiși, însă nu mai mârâia.

— Chiar înainte de a muri, vorbi Jacques, am reușit un fel de contact. Non-verbal... închise pleoapele: Să văd dacă-l pot reproduce corect.

Dacă se numește *L'vrai*, atunci asta e și numele celorlalți doi. Verifica... încerca să vadă dacă ei mai trăiau. Are unele proprietăți telepatice, limitate.

M-am apropiat cel mai mult de o comunicare, atunci când... i-am transmis ura mea. Când nu mi-am putut stăpâni repulsia... Sentimentul ăsta l-a priceput.

Mai sunt și altele, dar mi-e greu să le exprim în cuvinte.

— Nu-i nimic, interveni Riley. O să vedem ce putem obține prin hipnoză. Din ceilalți mai trăiește vreunul?

Jacque se simți fericit când răspunsul fu negativ.

Autobiografie: 2053 (urmare)

(Extras din *Pacificatorul: Jurnalulele lui Jacque Lefavre*, copyright © Teora TFX 2151)

24 ian. 2053

Azi mi-am petrecut aproape toată ziua în stare de hipnoză, cu cei de la Psiho tropăindu-mi prin creier și încercând să afle ce a zis L'vrai. Nu păreau prea încântați când mi-au dat drumul.

Acum au luat-o pe Carol. O să vină acasă peste o oră sau două. Putem sta și mârâi unul la celălalt. Nu-i amuzant s-o faci singur. N-au vrut să-mi dea ceva mai puternic decât amitriptilină, plus avertismentul să nu beau opt ore alcool, dacă vreau să nu-mi golească forțat stomacul. Nu poate fi cu mult mai rău decât să-ți golească forțat mintea.

Nu-mi amintesc prea multe din ce le-am spus. Eram conștient și mă auzeam vorbind, totuși nu rețineam cuvintele. Cred că va trebui să citesc raportul.

Apropo de rapoarte... Cineva a decupat un articol din „Midnight TFX¹²” și l-a lipit pe avizierul de lângă vestiar: o demascare a ADE-ului. Afirmă că nu există Translația Levant-Meyer, că oamenii n-au ajuns niciodată pe alte planete, că hologramele și fotografiile sunt falsificate (până și Hollywoodul face o treabă mai bună), iar maldărele de rapoarte oficiale nu sunt decât ficțiuni. ADE este o impostură organizată de membrii Ordinii Mondiale în scopul dezvoltării permanente a economiei și sistării de scurgeri financiare spre întreprinzători particulari, proporțional cu contribuțiile lor la PMB¹³. Bănuiesc că „Midnight” e deținut de un Independent.

¹² Telefaxul de la miezul nopții (N. T.)

¹³ Produsul Mondial Brut (N T)

Articolul explică totul, mai puțin nenorocita asta de vânătăie de pe fruntea mea. Dacă L'vrai ăia erau actori, atunci sper că câștigă bani frumoși.

Am avut totuși noroc. Același care m-a pocnit pe mine a ucis doi savanți, lovindu-i cap în cap.

Poate că am avut noroc și în faptul că psihologul ăla a folosit primul puntea cu L'vrai. În felul ăsta, alienul a devenit sensibil de gradul patru, nu trei. Și-așa a fost nasol...

Tot nu pot descrie contactul... A fost ca și cum ai percepe o culoare pe care n-ai mai văzut-o niciodată, o nouă culoare primară. Singurul sentiment familiar printre gândurile alienului a fost ura, și niciodată n-am mai simțit o emoție atât de puternică la folosirea punții. Nici chiar la tipii din Thanos.

Cum se va acționa în continuare? Au făcut autopsia și dețin câteva informații suplimentare asupra comportamentului. În același timp, cred că am oferit lui L'vrai unele informații despre noi. Poate că se va repeta misiunea „un Tamer/timp minim”, până n-o să mai putem culege detalii noi.

Sau poate că se va trece la acțiuni directe. Gus mi-a spus că s-a discutat despre un atac asupra alienilor prin intermediul TLM. Să translatăm niște bombe nucleare, dintre cele care să îmbâcsească atmosfera planetei cu izotopi ucigători.

Mie mi se pare o tâmpenie. Cum am reacționa noi dacă niște extraterestri ar distruge 61 Cygnus A? I-am căuta și ne-am lupta cu ei, pentru a supraviețui.

Iar cu L'vrai este sigur că am pierde lupta. Au o tehnologie superioară din cele mai multe puncte de vedere, și în plus sunt telepați înăscuți și-și pot schimba forma. De asemenea, sunt ucigași de profesie. Iar când ajung pe o planetă, ei *rămân* acolo, chiar dacă drumul durează mai mult.

Este îndeajuns ca să te țină treaz nopțile. După cum spunea Sweeney în raportul lui, poate că sunt deja la numai câțiva ani-lumină de noi.

S-a întors Carol.

Știu doar ce scriu ziarele

UNDELE SIRIUSIENE REPREZINTĂ O AMENINȚARE EXTRATERESTRĂ?

PARIS, 13 IULIE (WPI): Savanții francezi au confirmat astăzi că undele gravitaționale receptate recent din vecinătatea lui Sirius au aceeași formă și intensitate cu cele din octombrie anul trecut, care au dezvăluit prezența navelor L'vrai lângă Achernar.

Aflată la mai puțin de nouă ani-lumină, Sirius este una din stelele cele mai apropiate de Pământ. Ea are drept tovarășă o pitică albă și, din câte se știe, nu deține sistem planetar. Este prea apropiată ca să poată fi explorată de ADE prin Translația Levant-Meyer.

Undele gravitaționale au fost detectate luni de către sateliții Lgrange ai Institutului Fermi, la al cărui sediu central va avea loc azi o întrunire excepțională.

Un purtător de cuvânt ADE a refuzat să comenteze această nouă descoperire, afirmând că se va difuza un comunicat oficial.

ADVERSARI ADE AFIRMĂ CĂ DESCOPERIREA SIRIUS ESTE O ÎNSCENARE

LOS ANGELES, 14 iulie (IP): În cadrul conferinței de presă de azi, Uniunea Savanților Independenți a afirmat că există o înțelegere între Institutul Fermi și Agenția pentru Dezvoltare Extraterestră.

Uniunea pretinde că ADE intenționează să exploateze isteria publică față de amenințarea invaziei L'vrai în scopul sporirii bugetului lor anual, aprobat de Consiliul Ordinii Mondiale. Acest buget urmează să fie votat miercură viitoare și coincidența este vădită, susțin Independenții.

Deși admite existența undelor gravitaționale dinspre Sirius, USI consideră că Institutul Fermi a exagerat similitudinea

acestora cu perturbația Achernar de anul trecut, care a dus la descoperirea L'vrai.

Ei au explicat că tovarășa lui Sirius este o stea pitică albă, extrem de densă. O modificare neînsemnată a momentului unghiular al sistemului putea genera unde gravitaționale similare celor detectate de Institutul Fermi...

ADE REFUZĂ SĂ COMENTEZE ASUPRA UNEI POSIBILE ÎNSCENĂRI SIRIUS

COLORADO SPRINGS, 14 iulie (UPI): Extrem de furios, purtătorul de cuvânt ADE a refuzat inițial să comenteze acuzația USI, potrivit căreia organizația sa a interpretat în mod eronat unele date în scopul obținerii unei sporiri a bugetului, săptămâna viitoare.

Intervievat azi după-amiază în locuința sa John T. Riley, directorul ADE Colorado Springs, a declarat că afirmațiile USI sunt „mai prejos de atenția oricărei persoane inteligente”.

Inițial, Riley a refuzat să ofere detalii, dar ulterior și-a expus părerea personală (subliniind că opiniile lui nu coincid în mod neapărat cu poziția oficială ADE). El a acuzat USI de „cinism criminal” adăugând că uniunea, cu o vechime de două decenii, „afectează prin politica ei meschină însăși supraviețuirea rasei umane”.

Riley a mai afirmat că explicarea undelor gravitaționale Sirius oferită de USI „poate fi contrazisă și de un absolvent retardat, cu un creion tocit”. El a cerut lui USI „să vină cu o ipoteză, oricât de absurdă” de modificare a momentului unghiular total al unui sistem stelar fără afectarea vitezelor de rotație și revoluție ale uneia dintre stele...

APROBAREA UNUI BUGET DE UN TRILION DE DOLARI PENTRU ADE

STOCKHOLM, 23 iulie (IP): Azi, Consiliul Ordinii Mondiale a aprobat cu o majoritate restrânsă bugetul în valoare de 877.000.000.000 \$ pentru operațiunile Agenției de Dezvoltare Extraterestră în anul fiscal 2053-2054.

Opoziția la acest buget, aprobat cu 563 voturi pentru și 489 contra, a fost condusă de liderul minorității, Jakob Tshombe (L., Xerox), care a amenințat că va demisiona în semn de protest față de această cifră record.

Reprezentând o creștere de aproape trei ori a sumei de anul trecut, majoritatea fondurilor sunt destinate programului „Sirius” al ADE.

Partea cea mai costisitoare a respectivului program o reprezintă construirea unei stații de Translație Levant-Meyer pe o planetă a lui Tau Ceti.

Criticii programului atrag atenția că sistemul Sirius este aproape cu siguranță lipsit de planete, iar TLM-ul nu poate funcționa în absența unei ținte de tip planetă. Cu toate acestea, ADE afirmă că pentru distanța dintre Sirius și Tau Ceti (mai puțin de treisprezece ani-lumină) nu este suficient un corp-țintă de dimensiunile unui asteroid.

Capitolul doisprezece

MISIUNEA TAU CETI, 14 FEBRUARIE 2054

PERSONAL:

1.TAMER 7, TANIA JEEVES. FEMEIE, 33. A UNSPREZECEA MISIUNE. ȘEF.

2.TAMER 5, GUSTAV HASENFEL. BĂRBAT, 28. A OPTA MISIUNE.

3.TAMER 4 (PROB.), JACQUE LEFAVRE. BĂRBAT, 28. A ȘAPTEA MISIUNE.

4.TAMER 3, CAROL WACHAL. FEMEIE, 26. A PATRA MISIUNE

5.TAMER 2, VIVIAN HERRICK. FEMEIE, 26. A TREIA MISIUNE.

ECHIPAMENT:

5 MODULE MEM

RECORDER PERSONAL

FLOTOR AUTOMAT (AL DOILEA IMPULS)

(ECHIPAMENT SUPLIMENTAR VA FI LIVRAT PE TAU CETI PENTRU A DOUA TRANSLAȚIE ÎN SISTEMUL SIRIUS - VEZI LISTA ANEXATĂ)

NECESAR ENERGETIC

IMPULSURI 9,84699368131 US, REGLARE LA TIMP LOCAL
07:45:28, 28867 TP 200561

07:48:11, 38557 TP 200560

PRIORITATEA MISIUNII: 1

FONDURI: CONT 999999 SIRIUS 90%

CONT 000105 GEOF 10%

Jacque și Carol pleacă spre Iad în săptămâna primei ploi. Numele „Iad” părea logic pentru unica planetă din biosfera lui Tau Ceti. Nu existau formațiuni lichide, furtunile de praf erau

permanente, iar temperaturile de tip Sahara se mențineau chiar și în regiunile polare.

Asolizară lângă ecuator, unde Tau se zărea ca o strălucire albă și amorfă deasupra, iar norii abrazivi goneau mânați de uragane având temperaturi ce puteau fierbe apa. În jurul lor, dunele se topeau și se refăceau cu o iuțeală ireală; nu exista un orizont, doar nisip alb sub tălpi, cer lăptos deasupra capului și o furtună alburie de jur împrejur.

Vânturile îndrăgeau doar șesurile; măcinaseră de multă vreme toți munții și colinele, transformându-le în pulbere, cu care umpluseră văile, iar acum urlau nemulțumite de înălțimea oamenilor și încercau să-i răstoarne.

Jacque putea reduce nivelul sonor al vuietului, însă stabilizatorul costumului țiuia, plângându-se tremurător în timp ce se lupta să-i mențină poziția verticală. Sunetul aproape că-l asurzea și făcea să-i vibreze dinții.

Un prudent instinct animalic îi spunea că oriunde altundeva ar fi fost mai bine. Rezistă impulsului de a o lua la fugă orbește și se învârti nervos în cerc, așteptând flotorul. Ceilalți făceau la fel.

Flotorul apărură după câteva minute, luptându-se cu vântul. Se smuci precum un cal sălbatic când Tamerii suiră pe el, apoi urcă, descriind o spirală nebunească prin furtună.

La două mii de metri altitudine, găsiră un curent de aer prielnic, care-i ajută să se îndrepte spre nord, unde se afla așezarea polară. Dedesubtul lor, plafonul furtunii alcătuia o suprafață albă, neîntreruptă, semănând mai degrabă cu un peisaj hibernal decât cu un uragan.

Pe măsură ce înaintau către nord, furtuna se potolea. Începură să se zărească petece de sol printre trombele de nori învolburați, în cele din urmă, relieful deveni accidentat; în apropierea polului, fură nevoiți să se înalțe iarăși, pentru a trece peste vârfurile acoperite de gheață ale munților, cu altitudini comparabile cu Himalaia, însă ale căror muchii fuseseră tocite de vreme.

Pe neașteptate, zăriră o pată verde într-o depresiune joasă, protejată din toate părțile de munți. Oaza... Coborâră spre ea, dar nu asolizară. Flotorul era direcționat în mod automat spre TLM-ul aflat în altă depresiune intramontană.

Fuseseră necesare șase luni pentru obținerea unui cristal îndeajuns de mare ca să fie practic și lipsit de orice defecte interne; o microscopică bulă de aer interioară ducea la explozia teribilă a cristalului atunci când era alimentat cu energie.

Cristalul fusese montat și calibrat, totuși instalația aducea prea puțin cu cea din Colorado Springs.

Primul lucru văzut de echipa Taniei a fost un păienjenis metalic sclipitor, care acoperea sute de metri pătrați de versanți muntoși

— Antena ce colecta energie de la un laser cu microunde de pe orbită. Stația propriu-zisă se găsea la câțiva kilometri depărtare, un dom din aluminiu, părând pitic pe lângă cele patru cercuri concentrice de uriași cilindri metalici, care erau acumulatorii alimentați de antenă. Toate erau conectate laolaltă prin cabluri, alcătuind o rețea aparent încâlcită, dar plină de grație.

Asolizară pe un pătrat din beton de lângă intrarea domului, între două vehicule mari, în mod evident proiectate și construite pe planetă. Nu exista nimic verde, doar praf roșu-închis, ce trosnea sub tălpi.

La ușă îi întâmpină un bărbat îmbrăcat doar cu un șort. Îi conduse la o macara improvizată, unde își putură scoate costumele.

După aceea, îi echipă cu pantaloni scurți croiți manual și le arătă cristalul.

— Nouăzeci de centimetri diametru, le explică. Din păcate, nu poate transporta decât doi Tameri odată. Sau unul, cu echipament.

— Nu există instalație de sterilizare, observă Tania.

— Nu. Putem etanșa domul și să ridicăm temperatura dinăuntru. Din păcate, asta înseamnă și distrugerea specimenelor.

— Cristalul funcționează? întrebă Jacque.

— Bineînțeles. Am trimis oameni pe Șaizeci și unu Cygnus și pe Vega.

— Pe Sirius, nu?

— Nu încă. Nu vrem să trimitem la întâmplare.

— Deci n-ați terminat calibrarea, rosti Gus.

— Pentru Sirius, nu. Am pierdut opt sonde, lungind distanțele. Cu cât o translație era mai aproape, cu atât ținta ei trebuia să fie mai mare.

— Nu pare prea grozav, spuse Tania.

— Înseamnă că în jurul lui Sirius nu există nicio planetă cel puțin de mărimea Pământului. Sau poate că există, dar L'vrai ne-au distrus sondele înainte de a putea reveni prin „praștie”.

Chiar mâine ar trebui să revină o translație de zece zile. Puteți înnopta în oraș și să reveniți cu mine, mâine dimineață.

— Perfect, încuviință Tania. A fost o zi lungă.

Bărbatul izbucni în râs.

— Pe planeta asta sunt *numai* zile lungi.

Axa ladului era aproape perpendiculară pe ecliptică. În timpul zilei, Tau luneca de-a lungul orizontului sudic într-un răsărit care dura zece ore; în timpul nopții, aveau zece ore de amurg.

Reveniră la Oază împreună cu controlorul, al cărui nume era Eliot Sampson. Călătoria cu camioneta electrică a fost lentă și zdruncinătoare.

Se târără pe o lungă pantă ascendentă, după care - le spusese Sampson - se cobora până în așezare. Când ajunseră în vârf, controlorul frână brusc.

— Fir-aș al dracu! Priviți!

Deasupra Oazei atârna un nor mare, alb-cenușiu. Plutea spre ei.

— Ce?! făcu Jacques. Un nor?

— Exact, un nor, *un nori*

Schimbă vitezele și porni coborâșul.

— Am uitat, răcni el încercând să acopere țiuitul motorului. Azi e marele experiment de formare a norilor. Se verifică dacă precipitațiile locale pot fi... pot reprezenta alternativa irigațiilor.

Câteva picături mari se sparseră pe parbriz, lăsând în praf urme cafenii de noroi.

— Aici nu există decât apă freatică, urmă Sampson, dar în cantități imense. Lacuri și fluvii subterane. O putem pompa la suprafață și să înconjurăm Oaza cu apă. Vaporii de apă în atmosferă, chicoti el isteric.

Jacques se proptise între spătarul metalic al scaunului și bord. Articulațiile degetelor i se înălbiseră.

— Auzi, nu mergi nițel cam repede?

— Ce dracu, știu drumu ăsta cu ochii-nchiși, altceva nu fac toată ziua. Vreau s-ajungem înainte...

Brusc, un perete solid de apă se prăbuși peste ei inundându-i și orbindu-i. Roțile din spate hotărâră să preia ele conducerea.

Camioneta se învârti de câteva ori în jurul propriei axe, roțile încercând să găsească tracțiune sub pelicula subțire de noroi format în mod brusc. În cele din urmă, derapă într-un șanț și se opri cu o zguduitură puternică. Prima ploaie după un milion de ani cauzase primul accident de circulație de pe planetă.

Șoferul avea nasul plin de sânge, iar Jacques își dislocase umărul, dar nu se înregistrară alte răniri. Ploaia se opri în vreme ce împingeau camioneta și ascultau scuzele.

— Șaizeci de secunde!

Eliot Sampson ridică ochii de pe panoul de control și, împreună cu ceilalți, privi cristalul.

— Tocmai mi-a venit o idee, șopti Carol.

— Ce anume? întrebă Jacques.

Ea îl apucă de mână. Avea palma umedă și rece.

— Dacă... dacă sonda nu revine singură? Dacă un L'vrai era în interiorul zonei de „praștie”?

— Patruzeci și cinci, anunță Sampson.

— Puțin probabil, zise Jacques. Cristalul nu-i atât de mare.

— Totuși... N-avem nicio armă aici.

Bărbatul clătină din cap.

— Probabil că sonda nici n-o să se întoarcă.

Se apropie de perete și desprinse un clește greu pentru tăiat bolțuri; îl legănă în mână ca pe un ciomag.

— Mai bine decât nimic.

Sampson îl privi întrebător.

— Treizeci de secunde! Ce faci, Lefavre?

Alți câțiva se întoarseră.

— Vino încoace, Jacques, rosti Tania, care se găsea printre cei cinci-șase mai apropiați de cristal. Pentru orice eventualitate...

— Aha, am înțeles, încuviință controlorul, apoi începu numărătoarea inversă, pornind de la douăzeci.

Jacque se postă în primul rând, încordat și cu picioarele ușor depărtate. Nu jucase niciodată baseball sau crichet, dar fixa regiunea de deasupra cristalului aidoma unui „bătător”, care-și examinează spațiul de lovire.

— Zero... *Doamne!*

Sonda era un robot cubic, negru, cu patru picioare, ticsit de instrumente. Pe una din laturile lui atârnavă trei tentacule retezate, albe și zvâcnind, împrôșcând picături de fluid verde, irizat. Jacques ridicase brusc cleștele, apoi se retrase.

Tentaculele încetară să mai tresalte, încremeniră și căzură.

Tania rupse tăcerea:

— Cred că ne putem pregăti de misiune.

Ceva mai târziu în aceeași zi, vizionară benzile sondei. Nu descoperise o planetă, ci fusese translatată pe blindajul exterior al unei nave L'vrai.

Rămăsese câteva zile pe fuzelajul lung și negru, fără să fie deranjată. Holocamerele arătară, în apropiere, alte opt nave L'vrai ocolind încet Siriusul. Poate că în afara câmpului vizual al obiectivelor existau încă o mie.

Apoi, se ivise o formă mare cu aspect de păianjen, care putea fi un robot sau un alien în costum spațial – sau pur și simplu o altă înfățișare a lui L'vrai –, luase sonda și o dusese în navă, pătrunzând printr-o deschidere iris.

Lăsase sonda într-o cameră pustie, unde nu se întâmplase nimic timp de câteva ore. După aceea apăruse un L'vrai, deplasându-se cu stângăcie pe patru picioare rigide; adoptase aspectul robotului poate pentru a-i câștiga încrederea, sau poate din alte motive, mai puțin evidente.

Cele două mașinării rămaseră privindu-se o vreme. Instrumentele sondei nu înregistraseră niciun sunet, sau semnal electromagnetic care ar fi putut reprezenta o încercare de comunicare. Stătură față în față, nemișcate, timp de nouăzeci și trei de minute; după acest interval, sonda falsă plecase.

În locul ei apăruseră aproape imediat câțiva L'vrai, sub forma lor naturală (dacă aveau așa ceva), care aducea mai degrabă cu o caracatiță cu schelet flexibil. În funcție de individ, aveau șase sau opt tentacule mari, ce puteau sluji drept picioare, sau mâini rudimentare cu două degete.

Un torace cilindric se lățea la vârf, într-o creastă dantelată unde se găseau trei ochi: unul mare, fix, și doi mai mici, pe tije articulate, care se mișcau din colțurile crestei. Sub ochiul fix exista o fantă curbă ce se deschidea la răstimpuri, dezvăluind șiruri paralele de dinți negri, triunghiulari ca ai rechinilor, cu baza acoperită de un mucus spumos.

De sub creastă se desprindeau câteva tentacule mici, care se terminau prin degete, gheare și ventuze. Unele dintre acestea își schimbă forma în timpul înregistrării.

Cea mai mare parte a corpului avea o culoare aproape albă, ca de ceară (ochii erau chihlimbarii); toracele era semitransparent, iar în interior se întvedeau formele întunecate, pulsând, ale organelor. În spate existau două fante care puteau fi aparate de excreție, genitale sau buzunare pentru ceas.

Arătau prea ciudat ca să fie dezgustători sau înfricoșători.

Un L'vrai intră, împingând un cărucior fără roți, ce plutea deasupra podelei. Avea două rafturi cu instrumente metalice strălucitoare. Se apropie de sondă și începu să meșterească, sub privirile celorlalți.

Cele mai multe acțiuni ale sale se desfășurau în afara razei obiectivului. Dar după câteva minute de gesturi care păreau o parodiare de „bisturiu... fașă... forceps”, izbuti să decupleze sau scurtcircuiteze sursa energetică și imaginea dispăru.

Sampson derulă banda mai departe – nu conținea nimic.

— Asta-i, rosti el. Ce vreți să revedeți?

— Dă înapoi până acolo unde au luat sonda din exterior, zise Tania. O să revedem încă o dată totul. Și încă o dată.

Toți cei care n-au nicio misiune vitală să vină și să studieze înregistrarea.

Jacque și Carol, ar fi bine să încercați să dormiți. Luați pastile... dormiți două zile, dacă puteți.

Carol încuviință din cap.

— Translație de zece zile?

— Nu putem risca o durată mai scurtă, mai ales datorită dimensiunilor reduse ale țintei. Probabil că vor fi zece zile fără somn.

— Și tu?

— Vin și eu. Vreau să mai văd banda o dată, apoi să fixez parametrii translației împreună cu Eliot. O bătu ușor pe umăr pe Carol: Eu n-am nevoie de atâta somn ca voi, puștii.

— Puști, pufni Jacques. Bine, mămico, ne vedem la sculare. Să nu te culci târziu!

Trecură pe la clădirea medicală ca să ia somnifere și să-i anunțe pe cei de acolo cum trebuiau modificate sistemele farmaceutice din costumele lor. Șefa personalului medical le spuse că putea regla recorderul să urmărească nivelul toxinelor de oboseală din sânge și să-l compenseze cu doze mici de stimulente. Avea însă să fie epuizant. Urmau să plătească din plin la întoarcere – narcolepsie, alternând cu insomnii paranoice. Plus bătrâna mahmureală.

„E-n regulă”, spuseră ei. „O facem și p-asta, etc.”

Merseră în dormitorul celor în tranzit, alăturară două dintre paturile înguste și tari, și depliară în jurul lor paravanele de intimitate.

După ce se dezbracă, Jacques se întinse pe pat și fixă cu privirea plafonul. Carol se ghemui lângă el. Bărbatul o mângâie pe spate, pierdut în gânduri.

— Zece zile, rosti el. N-o să reușim.

— Nu vorbi așa.

— Dumnezeu știe ce pot face monștrii ăia în zece zile.

— Nu te ajută cu nimic să-ți faci griji în privința asta.

— Riley n-a pomenit nimic despre zece zile.

— N-avea de unde să știe... Am avut posibilitatea să refuzăm.

— Sigur că da! Totuși mă roade... Nu-mi place să mor tocmai în felul...

— Termină!

— Scuză-mă. Gândeam cu glas tare. Avem magneții și s-ar putea să nu pățim nimic.

— Așa o să fie, șopti femeia.

Se întoarse, îl cuprinse în brațe și-l strânse cu putere.

— Așa o să fie!

Fișa postului

Este douăzeci și doi ianuarie 2054. John Riley intră în sala de conferințe și-i salută pe cei cinci oameni așezați în jurul mesei, înmânează fiecăruia o foaie de hârtie.

Cronologia misiunii:

FAZA I:

24 ian. Curier pasiv spre Groombridge 1618. Rămâne pe planetă 21 zile, pentru două punți, dezamorsate de voluntari Thanos. Revine cu punțile, fără să le atingă, pentru Tamerii Lefavre și Herrick.

FAZA II:

14 febr. Echipa lui Jeeves spre Tau Ceti, 21 de zile.

FAZA III-A:

Data și durata vor fi stabilite de Jeeves și controlorul de pe Tau Ceti. LMT de pe Tau Ceti spre Sirius: Jeeves, Lefavre (cu punte) și Wachal. Priorități: Obținere de informații, supraviețuire, încercare de comunicare, angajare în luptă cu L'vrai. Întoarcere cu artefacte sau prizonier, dacă e posibil.

FAZA III-B:

Data și durata vor fi stabilite de Hasenfel și controlorul de pe Tau Ceti. Dacă Jeeves, Lefavre și Wachal nu se întorc, Hasenfel și Herrick repetă misiunea (Herrick cu puntea).

FAZA IV:

17 febr. Echipă de cercetare spre Tau Ceti, 12 zile.

FAZA V:

Repetarea Fazei III de câte ori e posibil.

FAZA VI:

7 mar. Translație „praștie” spre Pământ.

Tania se scarpină în cap.

— Mare lucru nu ne spune.

— Știu, zise Riley. Singurul lucru de care suntem siguri este că cristalul de pe Tau Ceti funcționează. Ieri am primit un mesaj venit cu „praștia” de la o misiune de realimentare de pe Șaizeci și unu Cygnus, în care spunea că au recepționat o sondă din Tau Ceti. Vrem să vă trimitem acolo cât mai repede posibil.

— Pot să-ntreb... de ce tocmai noi?

— Păi, socoteala e simplă. Știu că nu sunteți cea mai experimentată echipă disponibilă - departe de așa ceva. Dar o aveți pe Wachal, arată cu capul spre femeie, care i-a mai întâlnit pe L’vrai pe terenul lor, și pe Lefavre... același gest...care este Tamerul cel mai sensibil la Efectul Groombridge. În plus, el a mai intrat în contact cu L’vrai.

— E adevărat, intervine Jacque, dar experiența respectivă pare să indice că aveți nevoie de cineva *mai puțin* sensibil la Efect. Nu invers. L’vrai sunt telepați puternici.

— Am luat în considerare și aspectul acesta, răspunde Riley.

Din acest motiv, a doua punte va fi la Tamerul Herrick. Ea este relativ insensibilă la Efect, iar Tamerul Hasenfel chiar și mai puțin. Dacă va fi nevoie, puntea poate fi expusă la contacte multiple printre personalul din Tau Ceti, înainte s-o atingă Hasenfel. Deci vom avea la dispoziție un spectru larg de sensibilități.

— Pentru cazul când îmi prăjește creierul la prima încercare, rostește sec Jacque.

— N-aș cădea chiar în extrema asta. Admitem posibilitatea - chiar cu o mare probabilitate - unei afectări psihologice. Totuși Grupul Psiho m-a asigurat că afectarea respectivă e reversibilă, iar terapia va începe imediat. Însuși dr. Sweeney va face parte din echipa Fazei IV.

— Terapia ca parte a procesului de descoasere, spune Jacque.

Riley expiră de două ori pe nări și rostește:

— Îți pot înțelege teama, Lefavre. Dar ori ești Tamer, ori nu. Poți refuza orice misiune.

— Într-un sens...

— Într-un sens absolut. Ajunge să spui „nu”.

Jacque chicotește încetișor.

— Și să pierd ocazia de a-l vedea pe Sirius? Nici vorbă, domnule Riley! Pentru nimic în lume!

— Așa te vreau, Lefavre. Riley privește în jurul mesei: Asta-i valabil pentru toți. Nu neg faptul că este o misiune periculoasă.

Dacă nu vreți să participați, acum e momentul. În faza aceasta, înlocuirile se fac fără probleme.

Nimeni nu rostește o vorbă. Riley se scoală.

— Atunci v-am lăsat. Mâine veți merge la uzinele Krupp și veți primi MEM-uri modificate, magnetice de felul celui utilizat de Tamer Wachal pe Achernar... Vă mulțumesc! Sunteți o echipă bună.

Ușa fâșâie, închizându-se înapoia lui. După un respectuos interval de tăcere, Tamerul Jacque Lefavre își face cunoscută opinia:

— Rahat! Băga-mi-aș...

Capitolul treisprezece

Tania plecă prima. O translație de zece zile spre Sirius avea nevoie de suficientă energie ca să golească aproape complet acumulatorii cristalului. Jacques și Carol trebuiau să aștepte patruzeci și cinci de minute, până se reîncărcau.

— Mă-ntreb dac-o să ne mai găsim, spuse Jacques stând lângă cristal și privindu-l pe Sampson cum examina un cadran.

— Asta depinde de Tania.

Șefa echipei avea flotorul.

— Vă puteți ocupa pozițiile, îi anunță controlorul. Mai sunt vreo două minute.

Vivian și Gus ridicară brațele, în semn de noroc. Erau singurii spectatori, echipați în costume MEM pentru cazul că apăreau probleme.

După două minute, cabina de control dispăru în mod brusc și Jacques pluti în beznă totală.

— Carol!

Ea îi stătuse pe umeri.

— Sunt aici, Jacques... plutesc pe undeva.

Retinele bărbatului începură să se adapteze întunericului. Se zăreau câteva stele. Stânjenit, își aminti că-și reglase circuitele optice pentru camera de control puternic iluminată. Răsuci până la capăt potențiometrul sensibilității - de jur împrejurul lui, stelele deveniră sclipitoare, iar sub tălpi zări blindajul negru și lucios al unei nave L'vrai.

Deasupra capului său apăru casca, apoi umerii lui Carol. Ieșea din umbra navei, în lumina dinspre Sirius.

— Acum te văd. Ți-ai cuplat cizmele?

Cizmele lor aveau tălpi magnetice.

— Da, însă cred că-s prea departe. Aprinde-ți luminile, ca să mă orientez după ceva.

Jacques o ascultă și Carol se roti lent, apoi îi trimise un cablu, iar bărbatul o trase către el.

— Mergem să vedem cum e pe partea cealaltă? o întrebă.

— Stai un pic. Strânse cablul cel subțire într-un colac și-l introduse înapoi, în buzunarul de pe șold. Ai vreun semn de la Tania?

— Încă nu.

— Nu-i prea bine.

Tania se putea găsi la un milion de kilometri depărtare, o distanță prea mare ca să fie parcursă cu flotorul în zece zile. Sau putea fi de cealaltă parte a navei.

Ocoliră nava. Sirius era un punct orbitor, cât o gămălie de ac; tovarășa sa pitică – un punctuleț slab, aproape eclipsat de lumina celuilalt.

— Jacques? Glasul Taniei se auzea slab și cu paraziți. Carol? M-auziți?

Cei doi răspunseră simultan.

— Stați așa, zise Tania. Spuneți cât e ceasul, ca să văd cât de departe sunteți.

Jacque privi cifrele strălucind deasupra ecranului din vizor.

— Se apropie de unsprezece și paisprezece minute... acum!

— La naiba! pufni șefa lor. O secundă și jumătate întârziere, asta înseamnă o jumătate de milion de kilometri. Se pare că vom acționa independent.

— Mda, încuviință Jacques.

— Unde ești? întrebă Carol. Pe o navă?

Trei secunde întârziere.

— Nu. Voi sunteți pe o navă?

— Da, pe exteriorul uneia, răspunse bărbatul. Ai găsit o planetă., un asteroid?

— O bucată de rocă, oricum. Lungă de vreo doi kilometri.

— Rămâi acolo, întrebă Carol, sau pleci în căutarea necazurilor?

— M-am uitat după nave. Nu voiam să plec fără... stați! Cred c-am văzut una. Ca o stea palidă, dar alungită. De fapt, o liniuță luminoasă.

— Ar putea fi razele stelelor, reflectate de...

— Sunt sigură că abia acum a apărut. Vin după mine... Da, se apropie.

Jacque simți o vibrație în picioare și în aceeași clipă Carol rosti:

— Înapoia ta!

Pe fuzelaj apăruse o mașinărie neagră de forma unui păianjen și înălțimea unui om, asemănătoare celei întâlnite de sonda automată. Clicăind, se apropia de el.

— Treci de partea cealaltă a navei, spuse Jacques, și cuplează magnetul costumului. Eu rămân aici și fac aceleași lucruri.

— Probleme? șopti vocea Taniei.

— O să vedem...

Mașinăria părea lipsită de arme. Se apropie de bărbat și întinse un braț terminat printr-un clește. Jacques făcu un pas înainte, își cuplă magnetul...

Și fu lipit cu pieptul de fuzelaj, prinzând robotul sub el. Acesta se zbatu precum o ființă vie, apoi emise o jerbă de scântei – părul tuns scurt al Tamerului se zbârli de electricitate statică – și rămase nemișcat.

— Era un automat, comentă Jacques, l-am strivit. Ai rămas în picioare?

Niciun răspuns.

— Carol! Stai în picioare?

— Jacques, interveni Tania, dacă-i de cealaltă parte a navei, nu te poate auzi. Undele radio se transmit numai în linie dreaptă.

Bărbatul simți că se înroșește la față.

— Așa-i... Spune ce se-ntâmplă cu tine – nava continuă să se apropie?

— Da, însă nu prea repede. Cred c-o să-ncerc să mă joc de-a șoarecele și pisica. Să văd cât este de manevrabilă.

Jacque își decuplă magnetul.

— Eu mă duc după Carol. Baftă!

— Și vouă.

Tamerul se sculă și fu înconjurat de un nor de fragmente metalice plutitoare. Cea mai mare parte a robotului rămăsese turtită, lipită de blindaj datorită slabului magnetism rezidual.

În mijlocul sfărâmurilor, se scursese o masă albăstruie ce se uscaseră în vid: resturile unui creier L'vrai.

Jacque dădu ocol navei și o găsi pe Carol. După pârlăturile din căști își dădu seama că costumele ei erau magnetizate.

— Ce s-a-ntâmplat? strigă femeia.

— Am căzut peste el și l-am strivit. Era un robot, condus de un creier L'vrai.

— Trebuie s-avem grijă cum mergem.

— Am uitat... M-am cuplat cu un picior în aer.

— În vid, îl corectă ea. Mai bine să stăm spate-n spate. O să fie și mai mulți.

— Bine.

Se rezemă cu spatele de ea și-și magnetiză costumul. Simți un *clic*, când cele două costume se lipiră; fuseseră prevăzute cu polarități opuse, tocmai în acest scop.

Nu se petrecu nimic. După încă o jumătate de oră:

— Carol, cred că n-o să vină după noi câtă vreme suntem magnetizați. În niciun caz după ce s-a întâmplat cu ultimul.

— Probabil că așa-i.

— Vrei să decuplăm și să pornim în explorare?

— Nu, stai! Ei știu pesemne unde suntem. S-ar putea să aștepte chiar sub picioarele noastre și să ne radă imediat ce întrerupem câmpul magnetic.

— Atunci rămânem așa zece zile?

Ideea îi surâdea lui Jacques. Cel puțin erau relativ invulnerabili.

— Nu, am altă propunere... Stai pe loc.

Carol își decuplă câmpul și îngenunche, studiind blindajul de sub picioarele lor.

— Ce fa... aha!

Laserul ei scânteie. Atunci când străpunse fuzelajul, dinăuntru răbufni un fuior prelung de aer. Carol continuă să taie un cerc, împrejurul tălpilor bărbatului. Pe la jumătatea operației aerul încetă să mai iasă.

— Acum, rosti ea când mai avea doar câțiva centimetri...

Și se prăbușiră în beznă.

Căzură pe ceva dur. Jacques se ridică și aprinse proiectoarele.

— Gravitație artificială...

Se aflau într-o încăpere în formă de sector circular. Într-un colț se zărea o pernă mare, rotundă; cealaltă piesă de mobilier era ceva asemănător unui fișier, dar fără mânere la sertare.

Din peretele îndepărtat, cel mai apropiat de axa centrală a navei, ieșea o masă de tentacule. Precauți, se apropiară s-o cerceteze.

— E partea inferioară a unui L'vrai, spuse Carol.

— Da. Probabil că s-a blocat când încerca să iasă din cameră. Jacques apăsă peretele; era ușor elastic. Nu văd nicio îmbinare., remarcă el. Când ai mai trecut prin pereți, înainte... îți puteai da seama unde erau ușile înainte de a se deschide?

— Nu. Dar de fapt nici n-am avut timp să...

— Aici!

Degetul bărbatului dispăruse în perete. Îl. Scoase, apoi îl împinse înapoi și-l mișcă în sus și-n jos.

— Într-adevăr, nu se poate distinge, dar aici e.

Introduse ambele mâini în perete, încercând să deschidă ușa invizibilă, dar nu reuși.

— Trage tu de o parte, iar eu trag de cealaltă.

Forța combinată putea înnoda o grindă din oțel, totuși acum nu se petrecu nimic. Jacques vârî brațul până la cot, apoi îl retrase rapid.

— Știi ce? făcu el. Cred c-am putea trece, pur și simplu, prin perete.

— Ia lasă-mă să mă uit mai întâi.

Carol apropie capul de perete și apăsă; casca intră, apoi gâtul până la umeri.

Ea se înclină în față și dispăru.

Jacques sări după ea și se izbi de perete. Apăsă cu putere. Nu se întâmplă nimic. Calmându-se, pipăi suprafața peretelui până găsi zona de trecere și pași prin ea.

Pe neașteptate îl cuprinse amețeala: în fața lui se afla un fel de puț de ascensor, bine luminat, cu o adâncime de aproape cincizeci de etaje. Tamerul se clătină, retrăgându-se.

Proptindu-se în „canatură”, privi atent în jur. Carol plutea ce cealaltă parte a hăului.

— Haide, rosti ea. Aici nu-i gravitație.

Se ținea cu o mână de o bară metalică ce continua pe toată lungimea puțului.

Jacques se împinse prin perete, pășind peste trupul inert al L'vrai-ului. „Ușa” se comporta ca o etanșare flexibilă, urmându-i

permanent conturul costumului, și astfel nepermițând vidului să răzbată în interiorul navei.

Călcând prin aer, Tamerul pluti spre balustrada metalică, ajutat și de magnetismul costumului. Carol își trase mâna la timp ca să nu-i fie prinsă între Jacques și bară.

— Și-acum? Întrebă el. În sus, sau în jos?

— În sus e mai aproape. (Puțul se termina cam la douăzeci de metri deasupra capetelor lor.) Îmi cuplez și eu costumul... Locul ăsta îmi dă fiori.

— Îmhî... în fiecare clipă, m-aștept ca dintr-un perete să iasă o armată întreagă.

Suiră, ținându-se mereu de bară. Strânsoarea pe care trebuiau s-o exercite pentru a învinge forța câmpurilor magnetice era atât de mare, încât degetele lor lăsau urme în metal.

Aproape de capăt, Carol rosti:

— Încearcă infraroșiile.

Jacque îi urmă sfatul și „ușile” deveniră brusc vizibile, ceva mai deschise la culoare decât peretele înconjurător.

— Eh, acum avem unde merge. Întrebarea e...

— Ne ducem, sau îi lăsăm să vină la noi? completă femeia. Eu zic să mai rămânem aici pentru o vreme.

— Nu știu, mormăi Jacques. Cred c-ar trebui să păstrăm inițiativa.

— Dar poate că ei au pregătit ambuscade. Au avut destul timp...

Bărbatul căzu pe gânduri.

Eu zic să tragem cu laserul printr-o ușă și apoi să intrăm. O putem face de la distanța asta – fără să ne apropiem prea mult de ei.

— Bine. Alege tu locul.

Jacque ținti ușa aflată drept în fața lui. Trase o rafală scurtă și etanșarea se deschise pe toată lungimea, rămânând blocată.

Raza laser traversă odaia dinapoia ei, lovind ansamblul de instrumente și echipamente de pe peretele de vizavi și declanșând un semnal fals.

Peretele era o gaură de încărcare. Se deschise brusc spre spațiul cosmic.

Jacque și Carol fură zguduiți de forța de uragan a aerului ce era aspirat de navă. Pe tot coridorul vertical, se deschisera uși. Câțiva L'vrai ieșiră, zbătându-se în chinurile morții. Unul trecu pe lângă Tameri; rostogolindu-se în spațiu. Apoi curentul se opri; fusese evacuat tot aerul.

— După o vreme, Jaque rosti:

— E logic...

— Ce?

— Etanșările... Funcționează doar unisens, etanșând nava de vidul cosmic. Niciun dezastru natural n-o să videze coridorul - puț, fără perforarea prealabilă a blindajului exterior, care ar declanșa alarma.

— Deci noi reprezentăm un dezastru artificial?

Priviră un alien plutind pe lângă ei, inert și răsucindu-se.

În următoarele zece zile, alternară între explorarea navei (toți membrii echipajului muriseră) și cercetarea neliniștită a spațiului înconjurător, în așteptarea altor L'vrai. Părea implauzibil ca restul flotei să ignore catastrofa ce se abătuse asupra acestei nave.

Deși, susținu Jacques, ignorarea confirma felul în care se comportau unul față de celălalt. Ba chiar față de propriile lor persoane.

De mai multe ori, Jacques și Carol se aventurară în exteriorul navei, încercând s-o contacteze pe Tania. Nu avură niciodată succes.

Când se apropie clipa „praștiei”, adunară mai multe artefacte extraterestre și ocupară poziția piramidă.

— Viol, spuse Jacques. Apoi jaf, și apoi pârjolire.

— Ce?

— Nu contează... Un banc vechi.

Mesager

Când Jacques și Carol se materializară, sub cupola care adăpostea cristalul era strânsă multă lume. Unul singur îi privea pe ei: controlorul.

— Ați pățit ceva? Întrebă Sampson. Sunteți sănătoși?

Jacque cuplă pe difuzorul exterior și răspunse, în același timp cu Carol, că nu pățiseră nimic.

— Ce se-ntâmplă?

— Jeeves s-a întors... catatonică. Voi n-aveți nimic?

— Nimic, ce dracu! Scoateți-ne din mizeriile astea! răcni Jacques, apoi se adresă lui Carol: De asta n-am putut lua legătura cu ea... probabil că s-a-ntâmplat atunci...

— ... când a văzut nava, încheie femeia. Ce a putut să fie?

„Ceva ce mă bucur că n-am văzut și eu”, își zise Jacques.
„Tania e o tipă extrem de dură.”

Sampson îi conduse în spatele camerei și-i ajută să iasă din costume.

— Doctorul zice s-aduci puntea, îi spuse lui Jacques. Poate reușești să intri în contact cu ea.

Tania zăcea întinsă pe un pat, în odaia vecină celei unde se găsea cristalul, înconjurată, la distanță, de mai mulți oameni. O pătură îi acoperea parțial trupul gol. Era palidă și flască; părea că nu respiră, și doar ochii dovedeau că trăia. Se mișcau înapoia pleoapelor umflate.

Când Jacques și Carol apărură lângă pat, Tania încercă să se scoale. Doctorul o împinse înapoi cu palma, căutând să n-o înțepe cu acul hipodermic pe care-l ținea în mână.

— Stai puțin cuminte. Încerc să-ți găsesc vena.

Apăsă cu degetul mare pe interiorul cotului femeii.

— Luăm sânge pentru analize, continuă el înspre Jacques.
înfipse acul.

Seringa transparentă se umplu cu un fluid gălbui.

Doctorul o lăasă să cadă, de parcă fusese ars.

— L'vrai!

Tania se sculă în capul oaselor și-l împinse în lături cu o mișcare neglijentă. Arată spre Jacques.

Toți oamenii se retraseră instinctiv.

— S-aduc laserul! strigă cineva.

Montaseră unul lângă cristal, pentru orice eventualitate.

— Nu se poate, rosti Sampson. Nu-i portabil.

Jacque rămăsese pe loc, fixând creatura care semăna cu Tania.

— Aduceți-mi o cheie, orice... Îl omor!

L'vrai clătină din cap, mârâi și pași spre el.

Un ciocan greu cu un capăt ascuțit lunecă pe pardoseală spre picioarele lui Jacques. Acesta lăsă puntea și-l ridică.

Imaginea Taniei tremură, se mișcă, crescă. Deveni un bărbat arătos, înalt, cu păr grizonat: Robert Lefavre în floarea vârstei.

— O încercare reușită, spuse Jacques cântărind ciocanul în palmă. Nu ține!

Creatura făcu doi pași imposibil de mari și ajunse lângă Jacques. Bărbatul repezi ciocanul spre capul alienului, dar acesta se feri și unealta zdrobi clavicula; carnea crescă rapid, acoperind metalul. Jacques smuci de el, dar îl prinsese.

L'vrai îl apucă de braț pe Jacques și-l sili să îngenuncheze. Luă puntea și i-o apăsă de piept.

Chipul Tamerului se contorsionă de groază.

— Eu...

Am...

Eu pot...

Brusc se liniști.

— Vă pot vorbi prin acest om. Noi doi avem unele lucruri comune.

Autobiografie: 2034

986.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
987.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
988.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
989.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
990.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
991.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
992.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
993.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
994.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
995.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
996.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
997.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
998.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
999.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
1000.Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii,

— Jacque Lefavre

Capitolul paisprezece

Majoritatea spectatorilor priveau încremeniți. Sampson se furișa spre ușă.

— Să nu încerce nimeni să plece, sau să-mi facă vreun rău. În mod obișnuit, așa ceva ar fi lipsit de importanță. Dar aici, și în acest moment, ar fi neplăcut.

Aș putea ucide pe oricare dintre voi, sau pe toți, fără să vă ating măcar. V-aș fi demonstrat-o pe un individ, dar din câte v-am înțeles esența, n-ați reacționa în mod logic. Aceasta e problema mea în comunicarea cu voi: v-ați dezvoltat o inteligență, dar ați făcut-o prea rapid. Componenta voastră animală a fost ținută separat, nefiind asimilată corespunzător.

Cine-i șeful aici?

O negresă cu părul scurt păși în față.

— Mă numesc Sara Bahadur, coordonatoarea cercetării din Proiectul Sirius.

— Nu poți însă vorbi în numele tuturor oamenilor.

— Nimeni nu poate face asta, surâse negresa.

— Există și unii care pot vorbi în numele unui mare număr de oameni.

— Da.

— Aduceți-i aici. Acum.

— E imposibil. Ei se află pe Pământ.

— Deci acesta nu-i Pământul. Nu-i planeta voastră natală.

— Nu. Pământul este foarte departe.

— Dar puteți călători între locul acesta și Pământ în mod instantaneu. Aproape instantaneu.

— E adevărat.

— Repet: aduceți-i la mine.

— Iar eu repet că nu e posibil. Nici în zece...

— Cât durează?

Femeia nu răspunse.

— Nu te gânde că trădezi vreun secret. Eu, acel eu-de-atunci, cunoșteam acest procedeu de transport, când... Făcu o pauză, scotocind în mod evident prin mintea lui Jacques... voi, oamenii, erați încă în copaci. L-am abandonat, fiind prea limitat. Cât durează?

— Zece zile. O zi este...

— Știu.

— Te pot duce pe tine la ei.

— Nu. Nu voi fi în prezența multor oameni. Vă percep în mod direct subconștientul. M-ar epuiza, n-aș putea funcționa. Și așa, aici mi-e destul de greu.

Du-te pe planeta voastră și adu-i pe conducătorii care vor să vină. Să-l aveți și pe acest om, ca să pot vorbi prin intermediul lui. Mă voi întoarce, când vor veni ei.

— Stai, rosti Bahadur. Dorești să te întâlnești cu toți conducătorii omenirii, dar n-ai spus cine ești tu. Pilotul unei nave? Cine-ți conferă autoritatea de a vorbi în numele tuturor L'vrai?

— Întrebarea e lipsită de sens. Am plecat.

— Dar cum o să te găsim? Unde ple...

— N-o să mă căutați voi. Eu o să știu când trebuie să mă întorc. Din mintea acestui om, văd că suntem înconjurați de pustiu și munți. Acolo voi fi.

— N-ai nevoie de hrană, de apă...? Întrebă cineva.

— Doar de singurătate.

Le dădu drumul lui Jacques și punții, și se sculă. Imaginea tatălui lui Jacques se topi, apoi se reînchegă sub forma unui șarpe de dimensiunile unui piton, cu solzi aurii scânteietori. Lunecă spre ușă și dispăru.

Carol rupse tăcerea.

— Jacques!

Bărbatul zăcea inert, cu ochii dați peste cap și un firicel de salivă prelingându-se din colțul gurii. Carol alergă și îngenunche lângă el, lipindu-i capul de pieptul ei. Se legănă înainte și înapoi cu ochii închiși, murmurând ceva în fundul gâtului.

Doctorul avu nevoie de un minut ca s-o îndepărteze cu blândețe.

Raport psihiatric

Este 14 aprilie 2035. Mary și Robert Lefavre stau în biroul din New York al unui bine cunoscut psihiatru. Acesta este dr. Chaim Weimberg, specializat în problemele copiilor dotați.

Weimberg deschide dosarul subțire de pe masă.

— Desigur, nu se pune problema că Jacques n-ar fi un copil excepțional. Urmărește cu degetul rândurile: Coeficientul de inteligență este o sută optzeci și opt pe scara Stanford-Binet modificată (o sută optzeci și unu pe versiunea aculturală), iar capacitatea de lectură e cea a unui elev mediu din clasa a noua. Percepția tematică și testele de aptitudini profesionale... dezvăluie o personalitate creatoare și în permanentă căutare de înfruntări. Are unul dintre cele mai mari potențiale pentru succes și fericire pe care le-am întâlnit vreodată la un copil.

Îl privește, așteptând.

Robert îi completează fraza:

— Dar...

— Ei bine, după cum știți nu se prea înțelege cu ceilalți copii.

— Asta folosind o expresie cât se poate de blândă, intervine Mary.

— Doamnă Lefavre, dacă n-aș folosi expresii cât se poate de blânde față de părinți, în scurt timp n-aș mai avea pacienți.

Toți trei râd politicos.

— Am avut două ședințe cu Jacques, dintre care una sub stare de hipnoză. El consideră că toți colegii lui de clasă sunt fie aliați de încredere, fie dușmani înverșunați. Nu există jumătăți de măsură.

— Este ceva foarte neobișnuit? Întrebă Robert. Mi se pare că la vârsta lui și eu consideram la fel.

— Neobișnuită este intensitatea și deplinătatea sentimentului. Majoritatea copiilor sunt cel puțin ușor paranoici. În cazul băiatului dumneavoastră însă, el vede situația exact invers. Am discutat cu profesorii și cu tutorele social - mi-au zis că are

puțini prieteni apropiați, dar că toți ceilalți copii se tem de el. Răbufnirile imprevizibile de violență...

— Se unesc contra lui! rostește tăios Robert.

— La urma urmei, este cu un cap mai înalt decât oricare dintre ei, și mai puternic.

— Sugați cumva să-l mai avansăm încă un an? întreabă Mary.

— Nu. Ceilalți colegi au deja un avans de un an-doi în... în privința pubertății. Vreau să vă spun că de fapt, colegii nu-l urăsc. Îl respectă – într-un fel aparte. El îi ajută pe toți la teme, fără să fie arogant din acest motiv, și nu-și etalează ostentativ inteligența. În privința asta, l-ați educat bine.

— Am fost și eu cândva în pielea lui, spune Robert.

— Da, desigur. Totuși, rezultatul final este că... în sfârșit, în jargonul lor, colegii spun că-i „filează o lampă”. Episodul acela cu animalele, de anul trecut, a fost...

— Mult exagerat, intervine fără șovăială Robert. Curiozitate științifică... Crezuse că le anesteziase.

Weimberg aranjează grijuliu teancul de foi din fața lui și-l privește atent. Rostește încet:

— Sub hipnoză a declarat altceva.

Capitolul cincisprezece

Jacque visa că-i introduseseră în creier un ac lung. Acum trăgeau în seringă fluid galben.

— Dragule! Jacques! Trezește-te!

Carol îl zgâlțâia puternic.

Bărbatul scutură din cap și o bătu ușor cu palma pe umăr.

— Un coșmar... bâigui el.

Cearșaful era înfășurat în jurul lui, ud learcă de transpirație. Îl trase, încercând să se elibereze, dar înrăutăți și mai mult lucrurile; înjură și smuci cu toată puterea, rupând materialul.

— Lasă-mă pe mine, spuse Carol. Coborî din pat și îndepărtă cearșaful, începând de la picioare; Bietul de tine...

Se strecură în patul lui Jacques și-l cuprinse în brațe.

— Auzi, dacă vrei așa ceva, hai să schimbăm locurile. Aici e flească.

— Bine.

Trecu în patul ei și Jacques o urmă.

— Suntem singuri? Întrebă bărbatul.

— Din câte știu eu, da. N-a intrat nimeni după ce m-am trezit.

El începu s-o mângâie.

— Știi ce... nu mai e nevoie. De o oră aștept să te trezești.

Jacque râse încetișor și o pătrunse.

— Putem s-o luăm mai ușor, spuse Carol. Te așteaptă o zi lungă.

Bărbatul îi răspunse printr-o penetrație lentă.

— Asta ți se pare muncă grea?

Ușa dormitorului bubui, deschizându-se. Dinapoia paravanului se auzi glasul lui Sampson:

— Lefavre, te-ai sculat?

— Se poate zice că da... chicoti Carol în pieptul bărbatului.

— Au sosit și ultimii VIP-i. Sunt la vreo două sute de kilometri și se-ndreaptă înapoi.

— Bine. Vin în cinci minute.

- În zece! strigă femeia, apoi șopti: Ca iepurii...
- Aștept afară, în camionetă.

Sala de întrunire era cât se poate de simplu mobilată: o masă de disecții, acoperită cu o pânză țesută manual și înconjurată de scaune pliante și taburete. Nimeni nu stătea jos. În încăpere se plimbau de colo-colo șase dintre cele mai importante persoane din lume:

Hilda Svembjorg, palidă, slăbuță, fumând țigară de la țigară; prin părul alb și zbârlit se mai zărea, pe alocuri, câte o șuviță blondă. Lidera Majorității Consiliului Ordinii Mondiale (C., Westinghouse).

Jakob Tshombe, piele ciocolatiu-deschisă, chip inexpressiv cu trăsături mai degrabă caucaziene decât negroide. Liderul Minorității Consiliului Ordinii Mondiale (L., Xerox).

Cei mai agitați erau Bill („Ochi-de-șoim”) Simmons, conducătorul Uniunii Savanților Independenți; Reza Mossadegh, Coordonatorul Cartelului Mondial al Petrolului; Fiodor Lomakin, Prim-ministru al Blocului Cerealier Estic; și Chris Silverman, președinta Consiliului Mondial al Bisericii și Papă Occidental (cu sprâncenele rase, după moda californiană).

Îi ignorau pe Jacques și pe ceilalți trei Tameri. Carol, Vivian și Gus, îmbrăcați în costumele MEM, îndeplineau rolul de paznici. Jacques stătea pe un taburet, în mijlocul odăii, lângă un vas de apă în care se afla puntea.

În exterior se auzi un șuierat: ultimii sosiți. Jacques și Bahadur merșeră să-i întâmpine.

Legate de flotor se aflau trei containere de dimensiunile unui om, asemănătoare unor buboaie pentru produse petroliere: unități statice de întreținere a vieții. O persoană neantrenată (sau o femeie gravidă, după primele două luni de sarcină) nu poate folosi un costum MEM; aceste USIV-uri mențineau în viață un om câteva luni. În orice mediu.

Cu ajutorul pilotului flotorului, deșurubară jumătățile superioare ale containerelor. Dinăuntru apărură trei oficiali pleoștiți. Șchiopătară în sala de întrunire și Bahadur se adresă tuturor:

— Nu știu câtă vreme avem la dispoziție, așa încât voi rezuma faptele cunoscute. Care sunt destul de puține... După aceea, voi răspunde la întrebări.

Știți că L'vrai sunt o rasă bătrână și că-și pot asuma practic orice formă doresc, evident printr-un exercițiu de voință...

— O s-o cred când o s-o văd, mormăi Simmons.

— Cred c-o s-o vedeți.

Între ei par să fie telepați. Deoarece L'vrai din zona Sirius deține informații pe care L'vrai din Achernar și pământeni le-au aflat doar acum câteva luni, rezultă că mesajele lor telepate circulă cu viteze superluminice. Poate chiar instantaneu.

— Imposibil conform teoriei informației, comentă Simmons.

— Foarte interesant! Telepatia lor decurge imperfect cu oamenii, în mod evident, ne pot citi mințile doar la un nivel subconștient.

— Puteți fi siguri de asta? interveni Tshombe. Dacă ne pot citi gândurile, vom avea un dezavantaj clar în decursul negocierilor.

— Există anumite dovezi obiective. Atunci când L'vrai a apărut pentru prima dată sub formă omenească, ei... părțile lor sexuale erau exagerate într-un fel ce sugera totemurile triburilor primitive. De asemenea erau lipsiți de orice defecte, reprezentând idealizări ale imaginilor despre ei înșiși ai indivizilor cu care intraseră în contact.

Eu însămi am văzut un L'vrai luând forma tatălui intermediarului său... ridică ea bărbia spre Jacques. Evident, pentru a inspira încredere. Era imaginea tatălui acestuia, așa cum îi apăruse în copilărie.

L'vrai, cel care a vorbit cu noi, a utilizat doar pronumele personal la persoana întâi singular - chiar și atunci când s-a referit la întreaga lui rasă. Aceasta înseamnă fie că rasa are, literal vorbind, o singură conștiință...

— Evident...

— ... fie că sintaxa lui reflectă o filosofie care subordonează importanța individului față de apartenența sa la un grup mai mare, sau față de relația lui cu o spiritualitate...

Un șarpe auriu lunecă prin ușa deschisă.

Chipul lui Simmons se goli de sânge.

Silverman își făcu cruce.

Mossadegh își duse mâna la beregată.

Svembjorg își stinse țigara, iar Tshombe înălță o sprânceană.

Câteva clipe, capul șarpelui se legănă la nivelul ochilor lor. Apoi continuă spre Jacques. Solzii lui şuierau pe betonul neregulat.

Se simțea un iz puternic de sudoare nervoasă.

— O să... începu Silverman.

— Ce anume? Întrebă Bahadur.

— O să-i facă vreun rău?

— Din punct de vedere fizic, nu. Nu cred... Dacă încearcă, știm cum să-l ucidem.

L'vrai se înălță, parcă gata să atace, ridicându-se deasupra lui Jacques. Tamerul dezgoli dinții și porni să se scoale.

Apoi șarpele tremură, se topi și se refăcu sub forma unui bătrân în togă albă, cu chip ridat și binevoitor și craniul acoperit doar de câteva şuvițe de păr cărunț. Putea aparține oricărei rase; pielea sa avea culoarea vârstei, iar trăsăturile sale erau cele ale unui sfânt.

Iluzia ar fi fost perfectă, dacă toga n-ar fi dovedit o rețea de abia perceptibilă de vene gălbui.

Cufundă mâna în vas, scoase puntea și o îndreptă către Jacques. Bărbatul o atinse și se sculă brusc, încordat, cu chipul și trupul rigide de durere. Apoi căzu înapoi pe taburet și începu să vorbească:

— Sunteți curioși despre mine. Întrebați orice.

Glasul lui Tshombe era sec și autoritar:

— De ce te afli aici? Ce vrei de la noi?

— Aceasta depinde de ce înțelegeți prin „aici”. Mă aflu în această regiune a spațiului, fiindcă îmi extind sfera de influență, ca și voi... Mă aflu în această încăpere în interesul vostru. Ca să vă explic situația.

— Ce înțelegeți prin „eu”? Întrebă Svembjorg. Ești singur unul, sau sunteți mai mulți?

— Conform percepțiilor voastre, sunt mulți – miliarde. Însă de fapt nu e decât unul. Doar L'vrai.

— În felul acesta, revenim de unde am plecat, interveni Bahadur. Afirmația ta e literală? Dacă am ucide jumătate din acele miliarde, tu n-ai fi micșorat?

— Doar în privința potențialului de explorare și manipulare a spațiului care mă înconjoară. Dacă ar rămâne numai unul singur din mine, ar fi totuși complet eu – L’vrai.

Aceasta poate fi adevărat și în privința oamenilor. Într-un anumit sens, chiar este adevărat. Atât doar că refuzați s-o vedeți.

— Teologie... murmură Simmons.

— Nu, spuse L’vrai, e pur și simplu realitatea. Eu sunt mai mulți, dar sunt unul. Toți identici.

— Vrei să spui că sunteți clone, obținute din același tipar inițial.

Jacque tăcu în vreme ce creatura căută termenul prin mintea sa.

— În niciun caz. Sunt unul singur și am fost întotdeauna așa. Doar L’vrai.

— Fiecare din părțile tale este conștientă de celelalte părți? Întrebă Svembjorg. Ele acționează cu un același scop?

— Repetați cu toții aceeași întrebare. Răspunsul, iarăși, este „da”. Vă rog, întrebați ceva...

— Poate să mintă, spuse Mossadegh.

— N-am niciun motiv. Am putere absolută asupra voastră. Atât asupra voastră, cei aflați aici, cât și asupra miliardelor de pe Pământ. Și de pe alte planete, dacă ar merita să fie distruse.

— Nu te cred, spuse Tshombe. Din odaia asta, poți...

— Nu m-ai ascultat? Nu sunt numai în această odaie.

— Chiar și așa...

— Atunci vă voi explica în detaliu. Da, v-aș putea ucide pe toți. Sau pe cei mai mulți, din această cameră, creând în creierele voastre ceea ce omul acesta numește feedback. În același timp, ar muri și corpul acesta al meu.

Uciderea celorlalte miliarde ar dura mai mult. Pentru asta sunt navele de lângă steaua albastră... Sirius. Printr-o manevră relativ simplă, ele pot disturba armonia forțelor din soarele vostru, făcându-l să explodeze.

— De ce? rupse tăcerea Silverman cu o voce tremurătoare. Pentru numele sfânt al Domnului, de ce ai vrea să faci așa ceva?

— A fost o întrebare serioasă?

Nimeni nu răspunse și L’vrai urmă:

— Pare evident. Vă extindeți prin spațiul meu. Trebuie fie să vă distrug, fie să ajung la un compromis în privința... utilizării acestei regiuni.

— Deci de asta te afli aici? rosti Simmons. Să negociezi ce capătă fiecare?

— Nici tu nu asculți. După cum am spus, mă aflu aici ca să vă explic situația. Nu va exista nicio negociere. Făcu o pauză, apoi continuă: Voi ați negocia cu o furnică drepturile asupra unui grăunte de zahăr? Sau drepturile asupra casei voastre?

— Atunci, ne-ai chemat ca să te înfumurezi?! Simmons răcnea de-a dreptul. De ce n-ai venit pe furiș, ca să ne desființezi fără niciun avertisment?

L'vrai surâse.

— Acea putea fi soluția cea mai umană.

— Umană, pufni Silverman. Îți *place* să ucizi oameni. N-o nega, am văzut în cuburi. Vrei pur și simplu să prelungești...

Jacque scoase un sunet între un râset și un icnet de moarte.

— Biete și... ignorante creaturi! Ar trebui să explic - să vă fi explicat.

Da, mi-a plăcut să-i ucid pe acei oameni. Firesc, deoarece era datoria mea față de ei.

Așteptă să se potolească rumoarea și urmă:

— Exact: datoria mea.

Sunt un... organism etic și... cuvântul cel mai apropiat ar fi „amabil”. Prima mea reacție atunci când întâlnesc un nou organism este să acționez așa cum așteaptă el de la mine. În măsura în care îi pot ghici dorințele.

— Nu pot crede așa ceva, rosti Chin (L., Bellcomm). Afirmi că oamenii aceia voiau să-i ucizi?

— Nu, nu tocmai asta. Ei se așteptau să *încerc*. Fizic. Ar fi fost extrem de simplu să-i omor fără a-mi periclita propriile părți.

— Eu îl cred.

Vorbise Gustav Hasenfeld, primul Tamer care intervenise până atunci. Glasul lui amplificat reverbera din pereții metalici.

— Noi suntem întotdeauna gata de necazuri, ne așteptăm la tot ce-i mai rău.

— Mulțumesc, spuse creatura. Și acesta înțelege.

Chipul bătrân și înțelept îl privi parcă afectuos pe Jacques.

— Dar el a priceput de prima dată când mi-a atins mintea, pe Pământ. Deși n-a știut cum s-o explice.

El este diferit față de cei mai mulți dintre voi, fiindcă a armonizat latura animalică a naturii sale cu latura... angelică. Nu încerca să le separe. De aceea, el și cu mine putem vorbi. Simt că nimeni din această cameră nu mai deține această... integrare. Voi vă separați animalele și îngerii, ați fi dorit ca îngerul să domine. Așa ceva e imposibil.

Din acest motiv, nu putem pierde timpul. El moare, și fără el nu mai pot vorbi.

Masa cu oameni se afla între Carol și L'vrai. Femeia făcu un pas în lateral, ca să țintească.

— *Tameri răcni Bahadur. N-o...*

Apoi vocea fu acoperită de bubuitul lui Hasenfeld:

— *Întoarce capul, dacă nu te omor eu primul!*

Casca femeii se răsucii spre tovarășul ei de echipă, ferindu-și cristalele senzorilor optici de sub teribila lentilă roșie.

— Ai fi în stare s-o faci, spuse ea.

— Apoi m-aș omorî pe mine, adăugă el. Îmi pare rău, Carol.

— Atunci lasă-l pe L'vrai s-o facă. Amplifică volumul și suieratul ei răgușit umplu sala: M-auzi, monstrule?

— Te voi uide dacă întorci armele asupra mea, rosti vocea încordată a lui Jacques. Altfel nu. Acum știu cum credeți voi că puteți muri individual.

— N-o să aibă ocazia, vorbi Gus. Te-am ucis în clipa în care îți iei ochii de la mine.

— Bine. O să te scutesc. Totuși...

Suspină, și difuzorul ei se închise.

— Lăsați-mă să explic mai departe, zise creatura. Greșiți, privindu-mă ca pe un monstru, deși recunosc că o parte din vină îmi aparține.

N-am mai întâlnit până acum o altă rasă exploratoare a cosmosului care să considere că posedă conștiință individuală. Voințe individuale pentru fiecare parte, desigur – altfel n-ar avea mobilitate. Am presupus...

Vedeți voi, uneori propriile mele părți doresc să moară în modalități interesante. Ele sunt de acord – mă îmbogățesc pe mine. Am presupus că asta făceați. Nimic altceva.

— La subiect, interveni Simmons. E foarte interesant, dar neimportant, dacă o să ne spulberi...

— Nu am avut niciodată un asemenea plan, în mod absolut. Mai întâi, fiindcă va trece mult până veți putea reprezenta o amenințare reală pentru mine, sau pentru orice altă rasă civilizată. Nu vă voi distruge, nu imediat.

— Ce vrei să spui? Întrebă Tshombe.

Vocea lui Jacque slăbea: trebuiau să-și încordeze atenția ca să poată auzi.

— Considerați-mă un observator, un monitor. Un dascăl, dacă veți învăța.

— Un călău, dacă nu învățăm, murmură Svembjorg.

— Da, deși nu în sensul de a vă pedepsi pentru că ați greșit ceva. Făcu o pauză, după care urmă: Mă chinuiesc datorită limitelor limbajului vostru și eforturilor de vorbire ale acestui om.

Eu am ceea ce voi numiți: „o obligație”. Față de un soi de familie, care include organisme ce v-ar părea mult mai ciudate decât mine – pe unele nici măcar nu le-ați recunoaște drept forme de viață. Iar altele sunt atât de... sensibile, încât ar fi distruse de simpla voastră prezență.

— Asta înseamnă că ne vei feri din calea lor?

— Nu neapărat... cel puțin deocamdată. Ele se găsesc mult prea departe. Sper ca atunci când veți putea să ajungeți acolo, să fi evoluat într-atât încât să nu mai constituiți o amenințare.

— În caz contrar, o să ne avertizezi? Sau o să le avertizezi pe ele?

— În caz contrar, o să vă extermin pe voi. Aceasta este unica modalitate prin care pot, în mod... legitim, să vă împiedic expansiunea. Într-o bună zi, logica aceasta o să vă devină evidentă.

— Ce se va întâmpla cu spațiul comun? Întrebă Svembjorg. Îl împărțim? Ne împărțim planetele?

— Nu este o problemă vitală. Voi nu puteți supraviețui fără mijloace de protecție pe lumi unde eu prosper. La rândul meu, aș stagna pe planetele voastre. Am nevoie de cantități mari de radiație dură pentru a-mi reproduce în mod corespunzător părțile – mutație constantă și selecție – ca să pot evolua cu o

viteză acceptabilă. Voi vă reproduceți prea lent ca să puteți profita de asta. Altfel, ați putea... Noi ar trebui să...

Omul acesta moare, îi înțeleg durerea, totuși spaima lui de moarte mă amuză. El...

Un horcăit puternic acoperi ultimul cuvânt. L'vrai dădu drumul punții și trupul lui Jacques se prăbuși cu fața în jos.

Carol se răsuci și laserul ei sclipi verde. Capul lui L'vrai se despică la nivelul ochilor și creatura căzu, modificându-și forma.

— *Femeie, puteai să fi...*

— Gura! răcni Gus, adăugând în șoaptă: A așteptat...

Carol lunecă până în locul unde zăcea Jacques și-l ridică. Rămase nemișcată, tăcută.

Simmons se apropie de ea.

— Femeie?! Ascultă-mă! Am fost doctor. Lasă-mă să-l văd. Ochii ei de cristal priveră în jos.

— La dracu...

Apucă brațul lui Jacques care atârna și trase de el. Carol îl lăasă, și Simmons îl coborî pe Tamer pe pardoseală.

Îi sfâșie tunică și-i ascultă inima. După aceea, încălecă pe el și începu să-i maseze sternul, lăsându-se cu toată greutatea trupului.

— E tânăr... și sănătos... trebuie... să scape...

Ceialți se adunaseră, privind. Simmons continuă o vreme, apoi ascultă din nou.

— E bine...

Întoarse capul lui Jacques într-o parte, îi strânse nasul cu degetele și începu să-i facă respirație artificială. După câteva minute, deși inconștient, bărbatul respira singur.

Simmons se sculă gâfâind. O privi pe Carol:

— Ce dracu, nu sta locului! Adu un doctor adevărat!

Costumele MEM sunt rapide, dar trebuie să fii atent pe unde calci. Carol evită în ultima clipă să-l zdrobească pe Papa Occidental și lărgi ușa cu o jumătate de metru.

Puntea

Comunicarea interspeciei prin intermediul punții Groombridge -
Rezumat

1. Nevertebratele

Cea mai interesantă nevertebrată testată cu puntea Groombridge (de altfel și prima) a fost o altă punte.

Comunicarea cu o punte, prin intermediul unei punți, n-a constituit tema directă a experimentului. În 2052, echipa de cercetători începea să amplifice efectul Groombridge, folosind mai mult de o punte în decursul unui contact-pereche. S-a constatat că, la atingerea a două punți, efectul nu crește ci scade (deși dacă punțile sunt „în paralel” - câte una în fiecare mână - efectul este același ca la o singură punte).

Unii subiecți au raportat senzații vagi de „neliniște”, sau „tulburare”, în momentul atingerii celor două punți, deși alții n-au simțit absolut nimic. Se pare că nu există o corelație între acest răspuns subiectiv și potențialul Rhine personal.

Realitatea senzației a fost verificată în mod repetat prin teste oarbe; cele două punți erau conectate printr-un circuit bun conducător, ce putea fi deschis și închis la intervale aleatorii de către un observator exterior.

Aceleași echipamente au fost utilizate și la nevertebratele terestre. Doar câteva (tarantula și homarul spinos) au produs răspunsuri repetate. În niciunul dintre cazuri, cercetătorii n-au putut identifica răspunsul cu gânduri sau sentimente proprii omului; iată descrierea unei senzații; „ca atunci când încetează ceva de abia audibil. Probabil că nici nu ți-ai fi dat seama, dacă nu te concentrai.”

2. Vertebratele

Toate vertebratele oferă răspunsuri; cu câteva excepții, intensitatea și complexitatea acestora sunt direct proporționale

cu dimensiunile creierului. În mod previzibil, cele mai bune rezultate s-au obținut la experimentările cu maimuțe și cetacee.

(Un cercetător, Robert Graham din Charleville, pretinde că a stabilit comunicare la nivelul verbal, conversațional, cu o pereche de delfini. Recent, investigațiile lui au fost discreditate, după cum se detaliază în Secțiunea II.)

Secțiunea I cuprinde bine cunoscutele experimente de percepere și învățare făcute de Theodore Staupe din Colorado cu cimpanzeii și maimuțele mari. Secțiunea II detaliază cercetări similare cu cetacee făcute de subsemnatul.

Răspunsurile altor mamifere sunt interesante, totuși foarte variate, depinzând atât de cercetător cât și de animalul studiat. Animalele domestice oferă răspunsurile cele mai complexe; cele sălbatice reacționează în special prin frică. Secțiunea III este o evaluare tabelară a tuturor datelor privind vertebratele.

3.L'vrai

În total, unsprezece persoane au încercat contactul cu L'vrai prin intermediul punții. Patru au înregistrat răspunsuri lipsite de sens, iar șase au suferit (aparent instantaneu) infarct. O persoană a decedat; celelalte cinci sunt internate în ospicii, mute și aparent indifferente la stimuli externi. Autopsia a dezvăluit doar o ușoară leziune pe rinencefal, ce ar fi putut preceda contactul.

Bineînțeles, există un individ, Jacque Lefavre, care a comunicat în mod repetat cu L'vrai prin intermediul punții. Relatările lui, extrem de subiective, în legătură cu aceste experiențe sunt cuprinse în Secțiunea VI, prin amabilitatea editurii sale.

4.Avertisment

Deși rezumatul de față cuprinde o mulțime de scheme, grafice, statistici și tabele, cititorii sunt avertizați să interpreteze rezultatele cu scepticism. Datele prezentate sunt în general subiective și irepetabile; acolo unde apar cuantificate, numerele sunt extrem de suspecte. Rezumatul a fost pregătit în stilul unui raport „informativ”, căutând să indice direcții pentru viitoarele cercetări.

Dr. Med. Hugo Van der Walls
14 iulie 2062
ADE Charleville

Conținut:

- I Efectul Groombridge asupra maimuțelor: Observații preliminare (Staupe, Theodore; ADE Colorado Springs).
- II Comunicarea om-cetaceu prin intermediul punții (Van der Walls, Hugo, și colectivul; ADE Charleville).
- III O cercetare statistică asupra efectului Groombridge (Van der Walls, Hugo, și colectivul; ADE Charleville).
- IV Spre o taxonomie psihică (Van der Walls; Hugo; ADE Colorado Springs).
- V Contactul om/L'vrai: Trei opinii (Jameson, Philip; Lefavre, Jacques; Chandler, Lewis; ADE Colorado Springs).
- VI Puntea (Lefavre, Jacques; copyright © Teora TFX, 2060).

Globul de cristal II

În jurul anilor 2090, omenirea își pierduse răbdarea. Cu excepția lui Jacques Lefavre, nimeni nu izbutise un contact puncte cu L'vrai, iar Jacques avea șaptezeci și cinci de ani. Urma să mai trăiască probabil încă un sfert de veac, dar apoi?

L'vrai a sugerat o cale prin care oamenii puteau fi testați în privința potențialului puncte, fără a cădea în autism dacă nu dețineau aptitudini.

Mai întâi, Lefavre a fost supus unei serii exhaustive de teste psihologice, care i-au codificat profilul psihic într-un program de calculator. Indivizii care se încadrau aproximativ în profilul său primeau aceeași suită de teste. Cei care se apropiau cel mai mult de Lefavre treceau o ultimă probă: erau translați într-un colț îndepărtat de pe Groombridge, unde aștepta L'vrai. Izolat de poluarea psihică provocată de aleatoarele sentimente umane, L'vrai nu trebuia să atingă candidatul pentru a-și da seama dacă era sau nu apt.

Cu toate acestea, candidații au fost respinși unul după celălalt. Poate că *într-adevăr* Jacques era unic. În acest caz omenirea urma să se afle într-o situație neplăcută după moartea lui – la discreția unei creaturi a cărei natură continua să rămână un mister, cu care comunicarea era imposibilă. L'vrai refuza să citească, scrie, sau vorbească, susținând că exprimarea adevărului nu se putea face prin filtrul îmbâcsit al limbajului uman.

Jacques avea o sută cinci ani, și era încă în putere, când a fost descoperit succesorul lui. În următorii câțiva ani, au mai fost găsiți alți doi.

După un secol, existau câteva sute care puteau comunica cu L'vrai; peste o mie de ani, o putea face orice om.

L'vrai afirma că nu influențase în mod direct evoluția omenirii; într-adevăr nu se schimbaseră în mod fundamental. Ei

Începuseră doar să distingă, în propria lor natură, întruchiparea literală a celui e *pluribus unum* ce-l descria pe L'vrai.

Acesta și-a retras flota din vecinătatea lui Sirius și a permis oamenilor accesul la stele.

Autobiografie: 2149

(Extras din *Pacificatorul: Jurnalul lui Jacque Lefavre*, copyright © Teora TFX 2151.)

NOTA EDITURII: *După moartea iubitei sale Carol, în anul 2112, Jacque Lefavre a încetat să mai țină un jurnal. El a continuat însă slujirea omenirii ca emisar/translator în relațiile cu L'vrai timp de încă cincizeci de ani, până ce deteriorarea sănătății l-a silit să se retragă.*

„Moartea extatică”, asociată contactului primar în Efectul Groombridge, devenise de mult timp obișnuită. Lefavre a dorit-o, și ADE a fost onorată să-i îndeplinească dorința.

La locuința sa din nordul New Yorkului i-a fost adusă o punte neatinsă și, în calitate de contact secundar, au translatat-o pe strănepoata lui, Tania Celarion. Dintre cei douăzeci și opt de strănepoți, descendenți ai celor doi copii avuți de Carol și Jacque, Tania avea potențialul Rhine cel mai mare: 458.

Evident, potențialului lui Lefavre nu se putea atribui nicio valoare semnificativă. Cei optzeci de ani de relații cu L'vrai îl făcuseră mult mai sensibil decât orice altă ființă omenească. El știa astfel că va trăi foarte puțin după atingerea punții.

Într-adevăr, a supraviețuit mai puțin de douăzeci de secunde. Supusă hipnozei, strănepoata sa a dezvăluit în amănunt gândurile lui Lefavre în acel scurt interval.

Deși relatarea a fost retipărită în multe rânduri, ni se pare o încheiere potrivită pentru aceste jurnale.

Am intrat și m-am așezat lângă patul lui. Părea foarte bătrân – nu mai văzusem pe nimeni atât de bătrân. Crezusem că dormea, dar nu era așa. Nu-și putea deschide ochii complet. Mi-a zâmbit și mi-a spus: „Tania, mă faci să doresc să fiu cu un veac mai tânăr”, dar infirmierele îmi ziseseră că asta spune oricărei femei care poate să meargă pe propriile-i picioare. Și poate că vorbește serios. Pare atât de bun și de pur, este

Puterea pe care a căpătat-o de la Sperietori, de la L'vrai. L-a făcut și pe el să semene puțin cu o Sperietoare. M-a întrebat ce mai face mama și alte fleacuri legate de familie, dar îmi dădeam seama că nu-și putea lua ochii de la cutia mea. Cutia în care țineam Sperietoarea Groombridge. În cele din urmă, m-a întrebat dacă n-ar trebui să-i dăm drumul și s-o facem, iar eu l-am întrebat dacă își dădea seama că asta avea să-l omoare. Mi-a spus: „Copilă, eu am murit acum treizeci și șapte de ani și câteva luni. Cândva, ți-aș fi putut spune și ziua – atât de mult a însemnat pentru mine.” Infirmierele mă preveniseră și în privința asta: că nu vorbește decât despre străbunica mea. Vorbea... Oricum, mi-a atras atenția să nu ating eu prima chestia, doar să deschid cutia și să-l las pe el s-o atingă, apoi s-o ating și eu, cât mai repede, fiindcă nu știa cât avea să dureze.

Recorderul ăla merge? Majoritatea celor ce vor urma sunt gândurile lui, dar sunt și de-ale mele, reflectate din el. E foarte important. N-aveți decât să ascultați, și vă puteți da seama.

„Deci asta ești, copilă. Oh, mintea ta este atât de curată și de nouă, să nu îmbătrânească și să se ticsească niciodată. Ce plăcut e, sper să nu fac naibii vreun spasm cerebral. Am mai fost în trupul unei femei, al Carolei, dar niciodată în al unei fete, ce ciudat să simți oscioarele dorind să crească. Și tu ai fost mic cândva, nu-i deloc plăcut când ești prins, știu, copilă, nimic nu-ți mai place odată ce te obișnuiești cu el, știu, am avut o fiică, atunci de ce n-ai contactat-o niciodată cu puntea pe ea. Ei bine, mi se părea ceva aproape sexual și cred c-așa-i, dar de fapt nu știu exact, despre ce vorbești, dar nu simt rușine, ci doar căldura asta... auzi, nu-mi zice Jacques, sunt la fel de bătrân ca o blestemată de planetă, zi-mi Moșule sau Tataie sau, nu ți-am zis nici Jacques și nici altfel, hei, nu poți minți în prezența punții... uite, iar ai făcut-O, NU ȚI-AM ZIS ÎN NICIUN FEL, Jacques. NU?

Sunt doar un moș senil și prost, Jacques, cunosc sunetul ăsta oriunde, în punte ai o voce specială, rahat, e trist să, Jacques, îmbătrânești atât încât să, Jacques, te prostești singur, Bunicule, am auzit și eu, nu-ți bate joc de mine, copilă, înger, cățea, Jacques, Jacques, Oh, Doamne, oare să fi avut ei dreptate”

Îmi dau seama că eu sunt doar un copil, iar el era bătrân, așa încât nimeni nu ne va crede pe niciunul. Însă am fost acolo, și o să jur pe orice doriți că am auzit glasul, un glas de femeie, blând, și dacă el a spus că era al străbunicii mele, atunci e adevărat. Știu că ziceți că nimeni n-a mai auzit așa ceva, dar nu mi pasă, *eu* am auzit și dacă nu vreți să mă credeți, n-aveți decât să vă duceți naibii. Mama o să mă creadă.

Numele lor fi-va Copiii Domnului

În anul 2281, o colonie planetară abia înființată (adăpostind o sectă desprinsă din catolicism) s-a denumit Nuovo Vaticano. Coloniștii doreau să înceapă un nou calendar hagiografic – păstrasera dintre vechii sfinți pe cei care mai prezentau interes, și numeau alții noi după cum credeau de cuviință.

Planeta trebuia să aibă un sfânt ocrotitor și, desigur, ei nu voiau să fie unul dintre cei vechi. Cineva l-a propus pe Jacques Lefavre. Nu știau despre el decât că făcuse niște lucruri bune legate de Noii Mântuitori și că, în clipa morții, oferise o dovadă, extrem de controversată, asupra vieții de apoi.

Mica lor bibliotecă, axată pe manuale practice, nu avea un exemplar al *Pacificatorului*, de aceea au solicitat unul la prima translație.

După ce au citit cartea cu atenție, au decis că Lefavre ar fi reprezentat un exemplu negativ pentru copiii lor.